

Terrassa i Sant Feliu afronten un repte històric

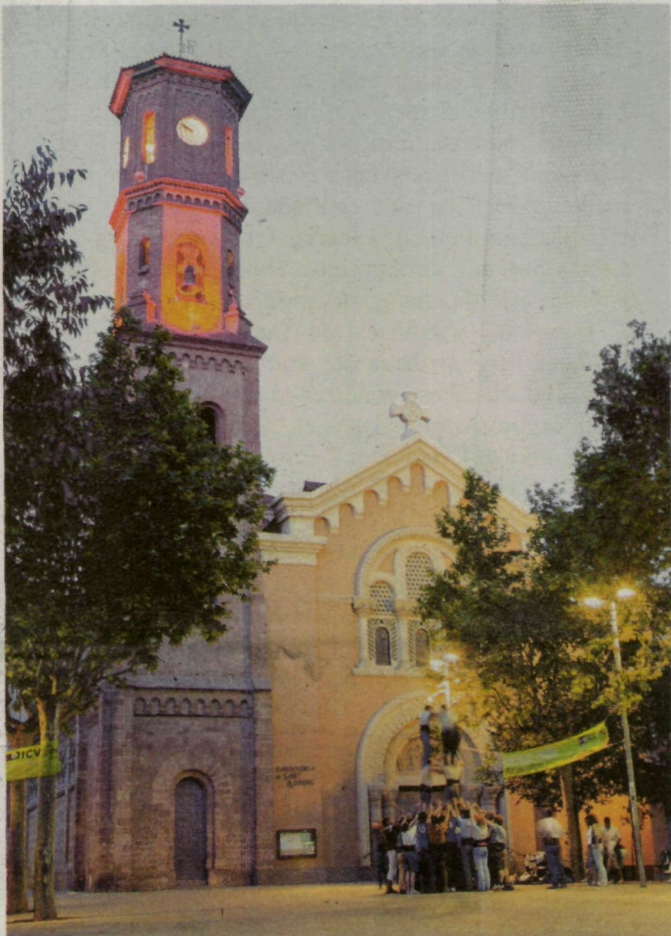

Foto: Paco Faria

**Des del 15 de juny són
seus episcopals de les
dues noves diòcesis
desmembrades
de l'arquebisbat de
Barcelona**

A Terrassa i a Sant Feliu de Llobregat viuen encara com en un núvol. Sobretot els feligresos de les esglésies del Sant Esperit i de Sant Llorenç, les dues parròquies que han estat declarades de la nit al dia seus episcopals dels dos nous bisbats desmembrats de l'arxidiòcesi de Barcelona. Ha estat, per a tothom, una sorpresa majúscula, que ha omplert de joia i responsabilitat les comunitats cristianes que allà es troben com casa seva.

Amb les aigües ja una mica més calmades després de la tempesta informativa del 15 de juny passat, la que fins ara havia estat l'arxidiòcesi de Barcelona, la segona més gran d'Europa, afronta ara una reorganització sense precedents. Els dos nous i joves prelats, en estreta col·laboració amb Mons. Lluís Martínez Sistach, arquebisbe electe de Barcelona, ja han començat a treballar a l'espera que en les pròximes setmanes prenguin possessió del bisbat i iniciïn «oficialment» la feixuga però alhora apassionant tasca d'aixecar les noves diòcesis.

Pàg. 3, 4 i 5

Les esglésies del Sant Esperit, a Terrassa, i de Sant Llorenç, a Sant Feliu, han estat declarades noves seus episcopals.

Mons. Lluís Martínez Sistach prendrà possessió de l'arxidiòcesi de Barcelona el diumenge 18 de juliol, a les 12.00 h, a la catedral de Barcelona; a les 18.00 h, a la basílica de Santa Maria del Mar, celebrarà la seva primera eucaristia solemne

Tres nous preveres per a l'Església de Tortosa

Foto: Boluina

David Arasa, Joan Guerola i Milton Gómez ja són preveres de l'Església de Tortosa. La tarda calorosa i radiant del dia 4 de juliol, el bisbe Xavier Salinas, acompanyat per l'arquebisbe electe de Tarragona, Jaume Puig, va ordenar preveres els tres joves. La catedral de Tortosa, plena de fidels de les parròquies d'origen dels nous sacerdots i de les parròquies que ara serveixen com a diaques, va ser el marc de fe i de pietat que va celebrar aquest gran do de Déu.

Pàg. 17

Cardenal Carles: «M'agradaria escriure un llibre sobre Jesucrist»

Rellevat finalment al capdavant de la diòcesi de Barcelona, el cardenal Ricard M. Carles pot gaudir ja del merescut descans que implica no haver de suportar el pes de la responsabilitat en un bisbat tan complex com aquest. Una de les seves il·lusions ara és escriure un llibre sobre la figura de Jesucrist, com a culminació de la seva vocació cristiana. No li mancarà feina pastoral i podrà dedicar més temps a recessos, acompanyament espiritual i els seus compromisos com a cardenal.

Pàg. 19

Christus Splendor in Charitate

*L'exposició es pot visitar fins
al dia 27 de juliol*

Pàg. 20 i 21

Sumari

Pàg. 8 Publicat l'informe sobre la llibertat religiosa 2003

Pàg. 10 Actituds cristianes en la problemàtica del món de la mar

Pàg. 22 Barcelona: IV edició de la Setmana Catequètica

Pàg. 24 Urgell: I Seminari Internacional sobre Pensament Cristià

Pàg. 25 Pelegrins de Lleida i d'Urgell guanyen el Jubileu a Santiago

Editorial

Noves diòcesis, nous bisbes

L'estiu acostuma a ser un temps tranquil, poc propici a les grans notícies o informacions; els polítics, els dirigents i, fins i tot, una bona part dels periodistes estan de vacances, per la qual cosa els informatius i els diaris han de fer edicions especials, amb moltes notícies de les anomenades estiuencques i molt poques de les convencionals.

Però aquest estiu, per a l'Església catalana passarà a la història com el del gran canvi episcopal, ja que durant aquests dies s'engueguen dues noves diòcesis, i quatre bisbes inicien el govern de les seves seus episcopals. Tenint en compte que al Principat tenen seu actualment deu bisbats i, per tant, deu bisbes titulars, parlem d'un canvi molt important i no tan sols per als qui es troben implicats en aquests canvis, sinó per a la configuració futura de l'Església a Catalunya.

Aquests canvis múltiples tan sols han provocat el comiat d'un dels bisbes titulars, però es tracta ni més ni menys que del cardenal Ricard Maria Carles, l'únic bisbe que a Catalunya ostentava el títol cardenalici i que dirigia pastoralment la diòcesi més gran d'Espanya i la segona europea després de Milà. El cardenal Carles es va acomiadar de la seva diòcesi en una eucaristia multitudinària celebrada a l'església de Santa Maria del Mar de Barcelona el 27 de juny passat, i no tan sols deixa l'episcopat català momentàniament sense cap cardenal, sinó que deixa la que ha estat la seva diòcesi a tres successors, ja que ha estat dividida en tres, convertint la nova arxidiòcesi de Barcelona en seu metropolitana amb dues noves diòcesis sufragànies: Terrassa i Sant Feliu de Llobregat.

Aquesta divisió ha generat moltes crítiques, i és que davant d'un esdeveniment d'aquestes dimensions hi ha opinions per a tots els gustos. Però el que veritablement ha de preocupar els creients barcelonins és si la divisió serà positiva per a l'evangelització

de les noves diòcesis, per a un treball pastoral més eficient, i per tenir una presència molt més propera dels seus bisbes. De la categoria i les qualitats dels nous bisbes per ser bons pastors de les seves noves diòcesis no en podem tenir cap dubte. L'arquebisbe Lluís Martínez Sistach i el bisbe Josep Àngel Saiz Meneses han estat a més a més bisbes auxiliars de Barcelona, per la qual cosa coneixen àmpliament la realitat que els ha estat confiada. En el cas del nou bisbe de Sant Feliu de Llobregat, el valencià Agustí Cortès Soriano, ve amb molt bones referències de persona, senzilla, dialogant i propera a la gent.

També a l'arxidiòcesi de Tarragona han sorgit crítiques per l'arribada del nou arquebisbe Jaume Pujol Balcells sense conèixer-lo de res, sembla que l'únic argument que existeix en la seva contra és el de ser sacerdot de l'Opus Dei. És probable que els qui fan aquestes crítiques desconeixin que un bisbe en el moment en què se li confia una diòcesi s'entrega plenament a ella, i ja no depèn de cap institució religiosa, sinó només del servei al ramat que ha de conduir com a pastor. El mateix passa amb d'altres bisbes que pertanyen a diversos ordes religiosos com el franciscà Carlos Amigo, cardenal arquebisbe de Sevilla, o el que durant molts anys va ser cardenal i arquebisbe de Milà, el jesuïta Carlo Maria Martini. A més, monsenyor Pujol és una persona molt coneguda a Catalunya, entre d'altres coses per ser germà del sacerdot Joan Pujol, actual vicari general del bisbat d'Urgell. Ningú no pot dubtar de la seva catalanitat, ni de la seva llarga i extensa formació intel·lectual.

El que veritablement hem de fer els cristians catalans és pregar pels nostres nous bisbes i oferir-los la nostra humil col·laboració. Ser bisbe no és una tasca fàcil, per això necessiten el nostre suport humà i espiritual, i també la nostra comprensió davant les difícils decisions que hauran de prendre.

CATALUNYA+ CRISTIANA

Director: Mn. R. Octavi Sánchez

Sotsdirectora: Gna. Gemma Morató

Redactors: Eduard Brufau, Miquel Àngel Codina, Samuel Gutiérrez, Rosa M. Jané, Carme Munté, Rosa Peraire

Lingüista: Montserrat Pibernat

Arxiu i fotografia: Eulàlia Grande

Corresponsals: Merche Ginés, GIRONA; Jordi Curcó, LLEIDA; Conchi García, MADRID; Cristina Sánchez, MALLORCA; Guillem Ferrer, MENORCA; Lluís Serra i Miriam Díez, ROMA; Antoni Mirabet i Cristina Orduña, SEU D'URGELL; Ramon Estany, SOLSONA; Joan Boronat, TARRAGONA; Joaquim Blanc, Víctor M. Cardona, TORTOSA; Lluís Molist, VIC

Col·laboradors externs: Gmà. Adrià, Pilarín Bayés, Joan Carrera, Francesc Gamissans, Enric Graupera, Joan Guiteras, Joan Manuel Gutiérrez, Joan Antoni Mateo, Francesc Nicolau, Cristóbal Sàrrias, Pere Tena, Ferran L. Tognetta, P-J Ynaraja

Redacció, administració, publicitat i promoció:

C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014 BARCELONA
Tel. 934 092 810, Fax 934 092 820

E-mail: catcris@ibernet.com

catalunyacristiana@catcrist.com

Pàgina web: www.catalunyacristiana.com

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn. Francesc Malgosa

Edita: Fundació Catalunya Cristiana per a l'evangelització i la cultura

Director executiu: Marc Murtra

Gerent: Jaume Vinyals

Publicitat: Josep Harris

Promoció: Alfons Miralles

Secretaria i subscripcions: Antònia Canals, Eduard Masllorenç

Administració i comptabilitat: Isabel Giralt

E-mail: administracio@catcrist.com

Autoedició i compaginació: Carlos Aguado

Impressió: Impressions Intercomarcals, SA Ctra. C-1.411, Km 34. Polígon industrial El Cementiri. Tel. 938 788 403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79

Difusió controlada per

Membre de la UCIP

International Catholic Union of Press

Membre de l'APPEC

Associació de Publicacions Periòdiques en català

SUBSCRIPCIONS ANUALS EN CATALÀ O CASTELLÀ

Catalunya, resta de l'Estat espanyol, Andorra,

Gibraltar i Portugal: 80,60 €

Resta d'Europa: 146,74 €

Amèrica i Àfrica: 178,30 €

Àsia i Oceania: 243,82 €

La Frase / Rogelio Garrido Montañana

«El dolor ni l'hem de cercar ni l'hem de defugir»

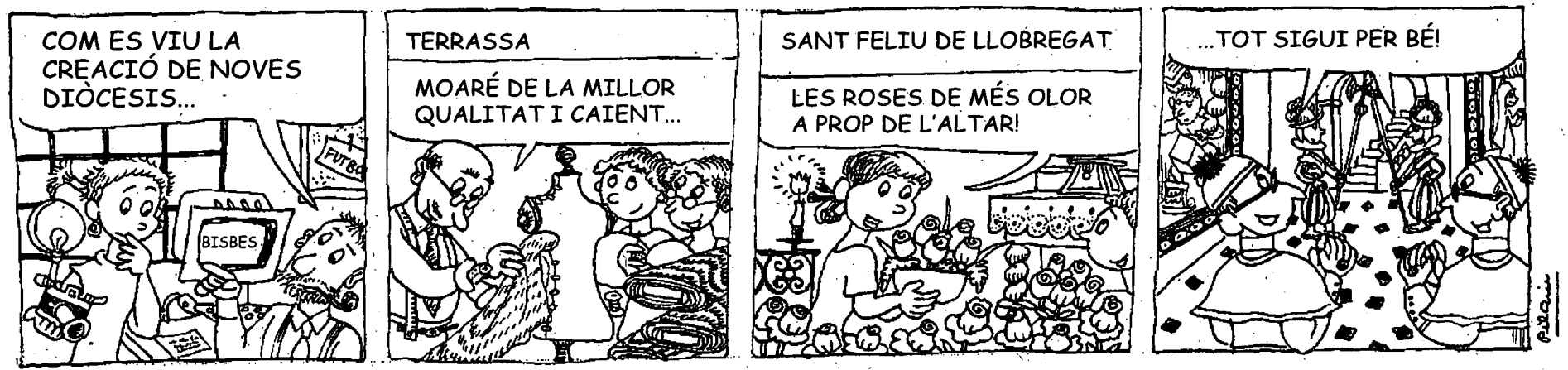
(Ramón de Campoamor. Poeta hispà. 1817-1901)

Una persona «madurament cristiana» és una persona joiosa que emana eflusis de joia interior. L'àngel que li va anunciar a Zacaries el naixement de Joan el Baptista li va dir: «En tindràs una gran joia, i molts s'alegraran del seu naixement» (Lc 1,14). «Viviu sempre contents en el Senyor! Ho repeteixo: viviu contents!» (Flp 4,4). «Viviu sempre contents» (1 Ts 5,16). «En aquell mateix moment, Jesús, ple de la joia de l'Esperit Sant...» (Lc 10,21). Després de tot, la joia és el millor del bo i, per tant, una qualitat inherent als qui fan el bé. La joia i l'alegria interior són la millor tècnica i tàctica per apaivagar els acaloraments humans i resoldre les discòrdies; per desfanatitzar els

atrapats en una moral sectària i, per tant, inhumana. Fins i tot el bon ànim, tot i les dificultats, és un antídoto contra moltes malalties psicossomàtiques. El Nou Testament abunda en aquesta qualitat de joia inherent al cristià. I si ens colpeja i ens atrapa el dolor sense buscar-lo? Defugir-lo per ignorar-lo no és cap remei. El remei és fer-li front: esbrinar-ne les causes i amb serenitat i, si cal, l'ajuda experta aliena, eliminar-lo o reduir-lo, si no arribem a més. Però que no ens robi «la joiosa permanència en Déu» perquè gràcies a aquesta categoria de joia podem suportar les rudes i les negativitats que ens assetgen!

LA TIRA DEL PRIMER PLA

Per Pilarín

en primer pla

Amb les aigües ja una mica més calmades després de la tempesta informativa del 15 de juny passat, la que fins ara havia estat l'arxidiòcesi de Barcelona, la segona més gran d'Europa, afronta una reorganització sense precedents en què sorprèn, per damunt de tot, la creació de dues noves diòcesis: Terrassa i Sant Feliu de

Llobregat. Després de 400 anys des de la darre-
ra erecció d'una diòcesi a Catalunya, la Santa
Seu ha decidit ara crear-ne dues de cop, sufra-
gànies de Barcelona, que exercirà de seu metro-
politana de la recent constituïda província ecle-
siàstica barcinonensis. Els nous bisbats estaran
en mans de dos joves prelats, Mons. Josep Àn-

gel Saiz, fins ara auxiliar de Barcelona, i Mons.
Agustí Cortés, bisbe sortint d'Eivissa i Formen-
tera. Totes les seves energies es concentraran
en la tasca apassionant de bastir les noves di-
òcesis, on, de moment, a l'espera de les preses
de possessió, l'únic segur és el seu nomenament
com a bisbes.

Diòcesis en construcció

■ Sorpresa davant de la creació de dos nous bisbats sufraganis del de Barcelona

Un mes després de produir-se una de les notícies més importants dels darrers anys a l'arquebisbat de Barcelona, sembla que les tensions s'aplaquen i que ja tothom comença a pensar com afrontar la tasca àrdua de bastir des del no-res les dues noves diòcesis erigides el 15 de juny passat per la Santa Seu. El decret vaticà ha causat, per damunt de tot, sorpresa. Ningú no s'ho esperava i, tot i que es tractava d'una necessitat evident en una diòcesi tan gran com la de Barcelona, no s'imaginava que la divisió es pogués produir en aquests moments i d'aquesta manera.

Davant d'un esdeveniment d'aquesta magnitud, les reaccions han estat de tots els colors: il·lusió, incertesa, joia, desconcert, preocupació... Ningú no s'ha lliurat del *shock*, especialment en dues poblacions com Terrassa i Sant Feliu, que a les dotze del migdia del 15 de juny passat van esdevenir, davant de la sorpresa majúscula dels seus ciutadans i especialment de la feligresia cristiana, noves seus episcopals. Per a ells, el relleu de Ricard M. Carles al capdavant de l'arquebisbat de Barcelona, del qual tant s'havia parlat en els darrers tres anys, va passar a un segon pla davant de la magnitud del que vivien en carn pròpia. Ja no pertanyien al bisbat de Barcelona, sinó que elles mateixes constituïen noves diòcesis, amb el seu pastor i amb la crida urgent a crear una Església local específica, tot i que sufragània de Barcelona. A la sorpresa inicial s'hi afegia una gran alegria i la sensació que havien estat obeïts amb un regal tan inesperat com immerescut. No passava res de semblant a Catalunya des de feia 400 anys, quan va ser erigida l'actual diòcesi de Solsona.

Nova consciència de diòcesi

Un dels grans reptes que a partir d'ara hauran d'afrontar aquestes noves comunitats, amb el seu bisbe al capdavant, és la creació d'una nova consciència de diòcesi. Així ho van expressar els titulars dels nous bisbats en rebre, també ells amb sorpresa, la notícia de la divisió. Tant Saiz com Cortés són conscients del treball ardu que tot plegat representa, encara que l'afronten plens d'entusiasme, convençuts que si Déu els ha portat fins aquí, Ell mateix s'encarregarà de sostenir-los i de guiar-los en la nova empresa. No oblidem,

però, que tot serà qüestió de temps i que a l'esforç generós de tot el Poble de Déu s'hi haurà d'unir una bona dosi de paciència.

Tots dos han fet en aquestes darreres setmanes una crida a l'optimisme, a aparcar les polèmiques i treballar plegats en aquesta nova missió que l'Església els ha encomanat. «La creació d'aquests dos nous bisbats —explicava Saiz en la roda de premsa en què es van anunciar els canvis— ha de ser una ocasió d'il·lusió, de creixement de la vida cristiana i de noves iniciatives... Hem de tenir una actitud constructiva, amb una bona comunió i corresponsabilitat, que permeti treballar per l'Església i pel Regne.»

A l'espera que es produeixin les preses de possessió, ja es treballa dur en la constitució d'aquestes dues noves realitats pastorals. Els bisbes electes han mantingut els primers contactes amb preveres i feligresia dels seus nous destins i s'han fet una primera idea de la missió que els ve al damunt. S'han creat diferents equips de treball i sobretot una comissió per procedir a repartir els béns i els recursos de tota mena. Són les primeres passes, els fonaments damunt dels quals es constituïran els nous bisbats.

A les seves seus respectives, els prelats encara no saben ben bé on viuran i on tindrà cabuda la infraestructura del bisbat. L'única cosa segura és el nomenament del bisbe i l'elevació de les respectives

esglésies parroquials a catedrals. No hi ha res més. Per no tenir, a Sant Feliu no tenen ni catedral episcopal, cosa que sí que tenen a Terrassa, perquè ja va acollir, fa molts segles, el bisbat d'Ègara.

Història de la divisió

La sorpresa amb què s'ha viscut el desmembrament de dues noves diòcesis de l'antic arquebisbat de Barcelona no significa que aquesta sigui una mesura imposada arbitràriament des de la Santa Seu. Si bé segons el Dret Canònic aquesta intervenció s'hauria pogut produir sense la mediació del bisbe ni dels diocesans, la divisió de Barcelona és un tema del qual s'ha parlat en els darrers trenta anys i que ha estat àmpliament consultat.

El Concili Vaticà II va apostar per diòcesis més petites, en les quals el pastor i els fidels poguessin estar més pròxims i que aquesta relació fos més fructífera per a tots dos. Fruit d'aquesta constatació, es van dividir diòcesis embleemàtiques com les de Lima, París o més recentment Madrid. Barcelona, mentres-

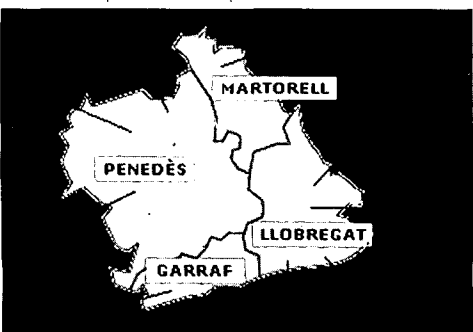
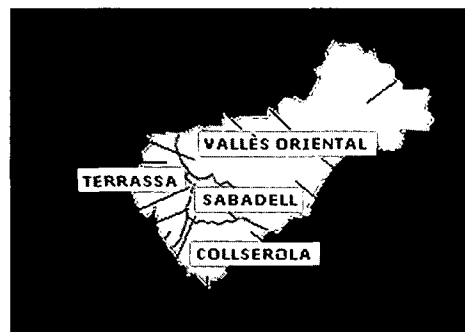
blerts amb anterioritat: una de les possibilitats presentades en l'informe del Dr. Jubany coincideix exactament amb la que ara s'ha anunciat.

Un primer pas per al desmembrament es dibuixa ja a principis dels noranta quan un equip de preveres de l'arxidiòcesi, entre els quals hi havia l'aleshores vicari general, Mn. Jaume Traserra, Mn. Jaume González-Agàpito i Mn. Carles Soler, dissenyen la divisió de Barcelona en quatre demarcacions, al capdavant de cadascuna de les quals se situaria un bisbe auxiliar.

Amb aquesta estructura s'ha funcionat en els darrers anys. Va ser el primer pas per a la futura divisió. Segons Mons. González-Agàpito, membre d'aquella comissió, «la divisió actual és el reconeixement pur i simple d'aquella divisió en dues de les seves quatre demarcacions, deixant les altres dues en una única circumscripció eclesiàstica». Davant de les crítiques d'imposició i d'arbitrarietat, Mons. González-Agàpito insisteix que «el desmembrament actual va néixer a Barcelona, va ser objecte d'un estudi acurat per part dels barcelonins i es va fer des de l'òptica pastoral de Barcelona i pensant en Barcelona i en el seu territori. Es va aprovar seguint la praxi establerta a la diòcesi i consultant tots els organismes competents». No sembla, doncs, a diferència del que alguns opinen, i sense desmerèixer gens ni mica l'actuació de l'Esperit Sant, que s'hagi

Mons. Saiz i Mons. Cortés han estat elegits per «governar» pastoralment les dues noves diòcesis catalanes.

Els nous bisbats corresponen a les antigues demarcacions del Vallès i del Baix Llobregat, Penedès i Garraf.

tant, amb els seus més de 4 milions d'habitants, s'hi resistia.

Els més antics de la contrada expliquen que ja en temps del Dr. Jubany es va elaborar un estudi ben detallat sobre la divisió de la diòcesi. Va ser lliurat a Roma, però davant de la complexitat de l'operació i certes resistències per part del clergat barceloní es va optar per deixar-lo «reposar». La divisió constituïa, però, una necessitat pastoral que tard o d'hora s'hauria de dur a terme. Vint anys després, la divisió ha estat finalment decretada des de Roma, si bé responen als criteris esta-

deixat gaire marge a la improvisació.

Polèmiques a banda i tenint en compte que el desmembrament és ja tot un fet, gairebé tothom està d'acord que s'inicia un temps de treball intens en què més que mai cal comptar amb el major nombre d'efectius i d'energies possibles. D'algun manera, l'Església de Barcelona ha estat cridada amb urgència a revitalitzar la seva vivència cristiana, a tornar a les arrels i, des de la confiança plena en el Senyor, a fer possible en aquesta terra tan secularitzada una nova i fructífera evangelització. (S.G.)

La recuperació del bisbat d'Ègara

■ Dotze segles després la ciutat de Terrassa torna a ser seu episcopal

TERRASSA.— La ciutat de Terrassa ha viscut els últims dotze segles sense poder esborrar de la memòria històrica el record nostàlgic del que va ser l'antic bisbat d'Ègara, erigit l'any 450 sota el pasturatge del bisbe Ireneu. El somni de

la seva recuperació semblava massa llunyà fins que el 15 de juny passat la Santa Seu oficialitzava el nomenament de Terrassa com a nova diòcesi desmembrada de l'arquebisbat de Barcelona. Més de 1.200 anys després la ciutat torna a ser

seu episcopal. Entre el clergat i els feligresos de tota la vida no es donava crèdit a la notícia. Era un fet històric, impensable en aquests moments, que omplia de joia i alhora de responsabilitat a l'emprenedora comunitat cristiana del Vallès.

El vilafranquí Mn. Josep Pausas, prior de la basílica del Sant Esperit de Terrassa, va esmorzar el matí del 15 de lluny com a prevere de l'arxidiòcesi de Barcelona. A l'hora de dinar, però, ja no ho tenia tan clar... Cap a les dotze del migdia s'havia anunciat oficialment que Terrassa havia estat nomenada seu episcopal i que la basílica del Sant Esperit que ell regeix passava a ser la nova catedral. Feia temps que Terrassa contemplava aquesta possibilitat amb expectació, però ningú no imaginava que es podia produir en aquests moments i d'aquesta manera.

A Terrassa s'ha somiat des de fa segles amb la recuperació del bisbat. Era un desig amagat, profund, barrejat de nostàlgia i fins i tot d'«interessos polítics». El mateix alcalde de la ciutat s'havia manifestat en diverses ocasions en aquest sentit. Mig de debò, mig en broma, s'havia arribat a justificar la recuperació artística del conjunt d'esglésies romàniques de Sant Pere, a més de per raons culturals, «per si alguna vegada Terrassa recuperava la seu episcopal». Les «ironies» de l'Esperit Sant han fet que aquest somni avui s'hagi fet realitat. Les raons, però, en aquest cas, no són polítiques, com alguns podrien pensar, sinó més aviat històriques i pastorals.

El priorat del Sant Esperit

Al segle v, quan va ser erigida per primera vegada la diòcesi d'Ègara, aquesta caminava de la mà de la de Barcelona. Fins i tot es va arribar a celebrar algun concili. Era una època esplendorosa per a Terrassa i el seus voltants. La invasió sarraïna del

Mn. Josep Pausas i Josep Figueras, a les portes de la basílica del Sant Esperit.

segle viii ho va arrasar tot, també l'antiga diòcesi.

Anys més tard, al segle xi, sant Oleguer, que després seria bisbe de Barcelona i arquebisbe de Tarragona, ja va mostrar interès per recuperar aquesta arrelada tradició episcopal. Oleguer va fundar la col·legiata de Santa Maria d'Ègara i s'instal·là en el lloc de l'antic bisbat amb una comunitat de canonges regulars de sant Agustí. Poc després rebria també la condició de priorat, que és com es considerava en aquella època a l'església més important del bisbat. Al segle xvi, amb el creixement de la

pobació i la necessitat d'una església més propera al centre de la vila, es construeix l'església del Sant Esperit, on es desplaçaria l'antic priorat. Des de llavors, segons una tradició que s'ha conservat fins avui, el rector del Sant Esperit n'és també el prior i compta fins i tot amb una mena d'escut episcopal.

Amb l'erecció del nou bisbat Mn. Pausas és conscient que podria passar a la història com l'últim prior del Sant Esperit. «Tot serà per a un bé més gran —assegura— sobretot pel que fa a l'atenció pastoral dels fidels, que tindran el bisbe més a prop.» La proximitat del bisbe és sens dubte el més gran dels al·licients que ara se'ls presenta. «Em sembla que tot anirà prou bé, és

una parròquia que té molta vida, amb un culte molt digne i reeixit, i el nomenament de seu episcopal pot activar encara més la seva vida cristiana», afirma convençut Mn. Pausas.

Entre els feligresos de les esglésies de Terrassa, especialment els del Sant Esperit, també es viu amb molta joia aquesta nova realitat eclesial. «És tot un esdeveniment que ens honra moltíssim —explica Josep Figueras. Poder acollir el bisbe és per a nosaltres, com a feligresos del Sant Esperit i com a cristians, un veritable honor, més que qualsevol altra consideració de caire institucional.» Figueras ha viscut a la basílica del Sant Esperit els moments més importants de la seva vida cristiana. El fet que ara esdevingui catedral és un motiu més d'alegria. «No sé per què —afegeix— però em fa molta il·lusió, em poso a disposició del bisbe i de la diòcesi per a allò que calgui.»

En mans de Déu

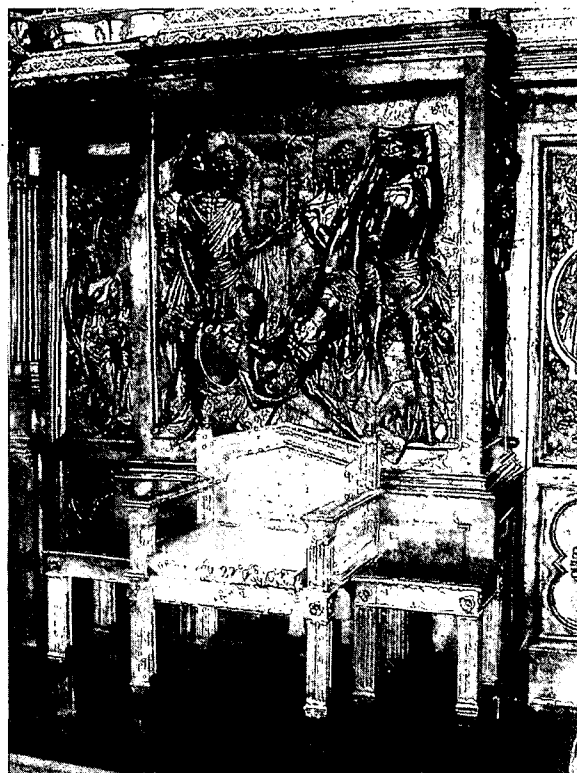
La joventut és un altre dels trets característics de la parròquia del Sant Esperit, començant pel seu vicari, Mn. Alfons Puig, que pocs mesos després d'arribar a la parròquia aquesta ha esdevingut la catedral del nou bisbat. Mn. Puig hi veu la mà de la Providència, tot i que ho viu amb molta normalitat: «Em fa il·lusió perquè veig en el bisbe

el successor legítim dels apòstols, però no m'he fet grans plantejaments. Ho visc amb senzillesa, des de la fe, sabent que és Déu qui està darrere de tot això.» No l'amoinen el canvis, ni la tasca enorme que li vindrà a sobre. Confia molt en Nostre Senyor i està convençut que la proximitat del nou bisbe pot ajudar molt tant a la feligresia com al clergat del Vallès. «Tot és motiu per créixer

**Diumenge 25 de juliol,
a les 18.00 h, Mons.
Josep Àngel Saiz
prendrà possessió de
la diòcesi de Terrassa
a la nova catedral
basílica del
Sant Esperit**

més en l'amor a Déu i a l'Església», reconeix el jove capellà.

També entre els més joves la notícia ha causat il·lusió. Prop d'un centenar s'apleguen durant el curs en els locals parroquials del Sant Esperit per rebre catequesi, anar a l'esplai o ajudar en les tasques ministerials. Joan Hernández creu que serà per a bé de la parròquia i de l'Església i

A Terrassa ja tenen la càtedra del bisbe.

La premonició de Mn. Martí Bonet

En més d'una ocasió el terrassenc Mn. Josep M. Martí Bonet, delegat de patrimoni cultural de l'arquebisbat de Barcelona, havia vaticinat la possibilitat que Terrassa recuperés la càtedra episcopal perduda fa més de dotze segles. Era, segons ell, l'opció més raonable en el cas que finalment s'optés per la desmembració de la macродиòcesi barcelonina. L'anunci definitiu de la seva «profecia» no li ha vingut, doncs, per sorpresa, tot i que assegura que li ha fet una certa gràcia. «Com a fill de Terrassa —confessa qui és també canonge de la catedral de Barcelona—, és una gran satisfacció que esdevingui seu episcopal. Ens ho hem de prendre com una invitació a tornar a les arrels, a reviuir el que és més essencial de la nostra fe.»

Aquest anunci concideix, a més, amb la presentació d'un llibre del qual ell n'és l'autor i que no podria ser més oportú: *Barcelona: Ègara-Terrassa, història primerenca d'una diòcesi*. Mn. Martí Bonet ha estat precisament una de les persones que més ha treballat en la restauració i excavacions que en els últims anys s'han dut a terme a les esglésies de Sant Pere de Terrassa, seu de l'antic bisbat d'Ègara. Amb els treballs pràcticament acabats, assegura que s'ha aplegat el conjunt visigòtic més important d'Espanya, amb el descobriment de dues piscines baptismals del segle v i un baptisteri de 8 m a l'actual rectoria de Sant Pere.

Sant Feliu, entre la joia i la incredulitat

■ La capital del Baix Llobregat és nomenada seu episcopal en una decisió sense precedents

SANT FELIU DE LLOBREGAT.— Encara avui, un mes després del nomenament de Sant Feliu com a nova diòcesi sufragànea de l'arquebisbat de Barcelona, són molts els qui no s'ho acaben de creure del tot. Ha estat una elecció tan

sorprenent i inesperada que només amb l'arribada del bisbe el proper 12 de setembre s'acabarà de pair del tot. Tothom reconeix que Sant Feliu no reuneix els requisits per ser seu episcopal, que és un do immerescut, però l'Esperit bufa com vol

i ha decidit que a partir d'ara la ciutat aculli un successor legítim dels apòstols, el bisbe Agustí Cortés, perquè des d'aquí governi una nova i creixent diòcesi que comptarà dintre del seu territori amb l'emblemàtica abadia de Montserrat.

Que Terrassa esdevingués seu episcopal en trava dintre de les possibilitats en cas que finalment es portés a terme la divisió de l'arxidiòcesi de Barcelona. Per història i per tradició li corresponia i ni ciutats importants del Vallès com Sabadell o Sant Cugat posaven en dubte aquest «lideratge». No passa així amb Sant Feliu de Llobregat. La seva erecció com a seu episcopal no entrava en cap pronòstic i ni tan sols els més agosarats somiaven amb aquesta possibilitat. Per això, en aquest cas, la sorpresa sí que ha estat majúscula. També l'alegria...

Es viu encara a la capital del Baix Llobregat, sobretot entre la feligresia, en un estat que barreja la joia amb la incredulitat. És una sensació estranya, difícil d'explicar, mai abans no s'havia viscut res semblant. Són conscients que viuen un moment històric, sense precedents, tot i que la manifestació externa pugui ser d'aparent indiferència. No hi ha hagut tocs de campanes ni grans celebracions, però per dins, els feligresos de tota la vida de la parròquia de Sant Llorenç, ara catedral, tenen la convicció que Déu ha estat generós amb ells.

Un dels santfeliuencs que ha rebut la notícia amb més il·lusió ha estat Salvador Obiols, actual director adjunt de Càritas diocesana de Barcelona. «Me n'alegro molt per la gent, per la comunitat parroquial, per totes aquelles persones que han passat per la parròquia, per tots els qui van ajudar a aixecar aquesta església de Sant Llorenç després de la guerra... És un orgull que avui sigui església-catedral i ens omple a tots de satisfacció», assegurava Obiols poc després de conèixer la notícia. Des de llavors ja ha parlat en diverses ocasions amb el bisbe Agustí i, posant-se a la seva disposició, ha començat a treballar perquè la seva rebuda sigui el més acollidora possible. «No tenim res —assegura—, només un bisbe, que prendrà possessió el dia 12 de setembre, i una església parroquial que des del 15 de juny ha esdevingut catedral. Tota la resta està per construir.»

Malgrat la precarietat del moment, Obiols és dels que no perd el temps en angoixes o neguits inútils. Aposta per treballar fort perquè aquest esdeveniment històric sigui veritablement fructífer per a tothom. «Ens hem de centrar en els aspectes positius —afirma convençut—, com el fet que tindrem el bisbe més proper. Estem d'enhorabona i ho hem d'aprofitar per donar un nou impuls de vida cristiana a la nova diòcesi.»

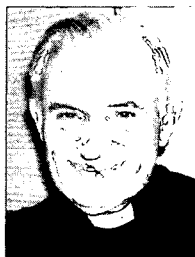
L'església de Sant Llorenç és coneguda popularment com la catedral del Baix Llobregat.

Diumenge 12 de setembre, a les 18.00 h, Mons. Agustí Cortés prendrà possessió de la diòcesi de Sant Feliu de Llobregat a la nova catedral basílica de Sant Llorenç

Regal d'aniversari per a Mn. Francesc Nicolau

A Sant Feliu de Llobregat són més aviat pocs es qui no coneixen Mn. Nicolau. Tot i no ser fill del poble, sinó de Molins de Rei, tot just ara fa 50 anys que va celebrar-hi la primera missa. Des de llavors, tots els cap de setmana —entre setmana és professor de la Facultat de Teologia de Catalunya— hi exerceix el ministeri sacerdotal amb unes ganes i una dedicació encomiables. Sempre hi té algú, al confessional...

La notícia del nomenament de Sant Feliu com a seu episcopal l'ha sobtat com al que més. Li ha fet molta il·lusió, sobretot pel fet que coincideix amb les seves noces d'or de ministeri a Sant Feliu. Ho viu com un regal simpàtic de l'Esperit Sant. Mn. Nicolau, que viu i treballa a Barcelona, està disposat a continuar col·laborant com fins ara a Sant Llorenç. Creu que la proximitat del bisbe serà molt positiva per a tothom i que pot fer bé de debò. Està convençut que Mons. Cortés s'hi trobarà a gust i que, com ell mateix ja ha dit als seus nous diocesans, serà «un ciutadà més de Sant Feliu, un germà vostre i el vostre bisbe».

La catedral del Llobregat

A la senzilla rectoria de la parròquia de Sant Llorenç tampoc no se sospitava un esdeveniment de tal magnitud. El seu rector, Mn. Pere Corbera ho qualifica també com «un fet històric, una cosa impensable, que no respon a cap mèrit nostre». No hi troba cap explicació lògica, només el fet que ja el bisbe Joan Enric Vivès, responsable de la demarcació durant l'exercici del seu ministeri episcopal a Barcelona, va escollir l'església de Sant Llorenç per acomiadar-se dels diocesans abans de marxar cap a Urgell.

De fet, tot i la seva joventut —va ser consagrada l'any 1946—, l'església de Sant Llorenç és una església molt digna, d'estil basilical, que ja en els seus inicis va ser anomenada popularment com «la catedral del Baix Llobregat». Res a veure, però, amb les grans catedrals gòtiques o romàniques. En consonància amb la catedral, «la diòcesi de Sant Feliu està cridada a ser una diòcesi senzilla i fins i tot pobra», explica Mn. Corbera, però això no és cap impediment per treballar de valent en el seu desig d'anunciar la Bona Nova i fer present l'Església en aquestes terres.

Entre les persones que més li tocarà treballar en aquesta nova empresa hi ha el diaca permanent Jaume Sedó, que ja el 1941 feia d'escolà a l'actual catedral. Mai no s'hagués imaginat que un dia esdevindria catedral... Sedó ha rebut a Sant Llorenç tots els sagraments tret de l'Unció dels malalts. Fins i tot el del diaconat,

que va rebre fa 15 anys de mans de Mons. Lluís Martínez Sistach, ara nou arquebisbe de Barcelona.

El nou bisbe podrà comptar també amb la col·laboració del matrimoni format per Joan Torras i Maria Ferret, casats a Sant Llorenç pocs anys després de la seva consagració. Per a ells també ha estat una notícia inesperada, que els ha omplert de goig i ganes de col·laborar-hi. Torras és un pintor de prestigi, que destaca per la seva gran obra de temàtica religiosa. La mateixa església de Sant Llorenç compta amb pintures seves, la qual cosa, per a ell, representa tot un honor. «És un moment fort que s'ha d'aprofitar —assegura. És nota

Mn. Pere Corbera, actual rector de Sant Llorenç

la presència de l'Esperit Sant i això ens ha d'engrescar a treballar amb il·lusió i confiança en aquesta nova aventura». Una opinió molt semblant té Enric d'Ossó, un altre dels feligresos habituals de Sant Llorenç i alhora membre dels Amics de les Tradicions de Sant Feliu de Llobregat. Enric està convençut que el bisbe, quan arribi, «trobarà una comunitat que el rebrà amb els braços oberts, que estima el seu bisbe i que desitja fer camí vers el Crist amb ell al davant».

La nova diòcesi de Sant Feliu serà un bisbat humil, que s'haurà de construir de bell nou. Comptarà, però, amb un important puntal espiritual: l'Abadia de Montserrat. Des del monestir benedictí, després d'una primera reacció d'incertesa, ja es viu amb normalitat la nova reestructuració. El mateix bisbe Agustí Cortés ja ha visitat el P. Abat i la primera impressió ha estat molt positiva per a totes dues parts.

Amb la presa de possessió a dos mesos vista, una de les urgències ara és habilitar un càtedra per al nou bisbe al presbiteri. Alguns ja afirmen que hauria de fer-se amb pedra de Montserrat...

Reportatge: Samuel Gutiérrez

Del 2 a l'11 d'agost del 2004

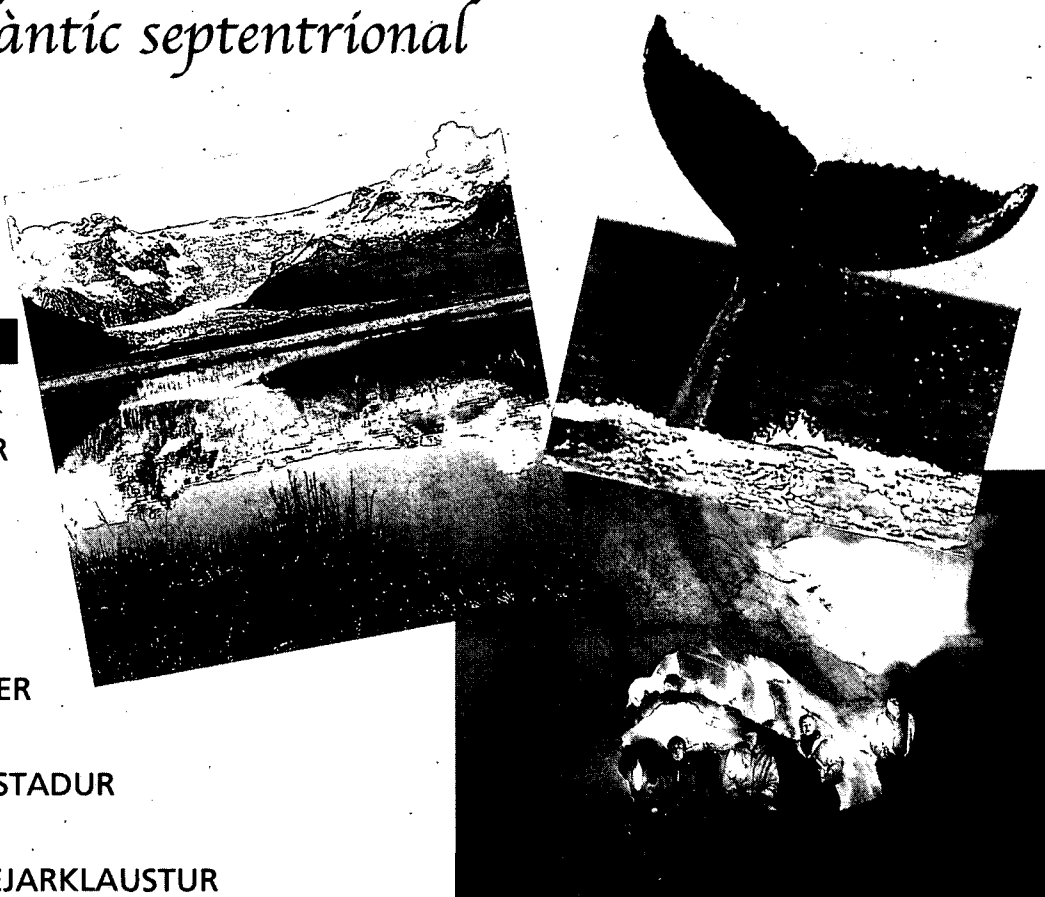

VIATGE A ISLÀNDIA

*Un enclavament molt característic
de l'Atlàntic septentrional*

VISITAREM:

- REYKJAVIK
- PINGVELLIR
- SKÁLHOL
- SELFOSS
- REYKHOLT
- AKUREYRI
- GLAUMBAER
- HUSAVIK
- KESKAUPSSTADUR
- HÓFN
- KIRKJUBAEJARKLAUSTUR

AMB EXCURSIONS A:

- Cercle d'Or amb el llac Tingvallavatn
- Cascades Gullfoss i el Gran Guèiser a Strokkor, un dels més actius
- El Kerid, cràter volcànic extingit
- Deildartunguhver la font termal més gran del món.
- Llac Mývatn i les cascades de Hraunfossar, Barnafossar, Godafoss i el Santuari dels Ocells
- Cova subterrània de Grjótagjá
- Passeig per les formacions de lava de Dimmuborgir i de Námaskard forats sulfurosos i magmes bullents
- Navegació pel fiord Nordfjordur
- Navegació per la llacuna de la gelera Jökulsarlón (magnífiques vistes d'icebergs flotants)
- Parc Nacional Snæfells, la reserva natural d'aus marines de Drihlaey i la cascada Skogarfoss.

DEMANEU INFORMACIÓ JA DES D'ARA

Del 6 al 21 d'octubre

VIATGE A L'ÍNDIA DEL NORD

Visita de
missions, i la
casa de la
mare Teresa
a Calcuta

Del 5 al 12 de desembre

MARROC

Dunes,
estels i
oasis.
La porta
del desert

AMB L'ASSISTÈNCIA TÈCNICA DE

MERCATRAVEL S.A.

Vaticà

església en el món

Joan Pau II i Bartholomeus I
signen una declaració conjunta

■ El papa agraeix a Déu la visita del patriarca de Constantinoble

CIUTAT DEL VATICÀ.— «El meu reconeixement a Déu és molt viu en el meu cor.» Amb aquesta confessió personal el Papa dona gràcies per la recent visita a Roma del patriarca de Constantinoble, Bartholomeus I. Joan Pau II demana «a catòlics i ortodoxos que treballin junts». Els dos líders van firmar una declaració conjunta en què es rellança la tasca ecumènica al servei d'una «plena comunió», i a més, subratllen la importància de treballar perquè les «arrels cristianes d'Europa» no s'oblidin.

El Papa veu la visita del patriarca de Constantinoble amb molta confiança, sense amagar, però, les dificultats que hi ha en el diàleg amb l'ortodòxia: «Reconec els passos positius complerts fins ara, sense oblidar els obstacles que encara subsisteixen.» El Papa té clar que el diàleg comença amb «les relacions fraterne», un tipus de diàleg que ell anomena «el diàleg de la caritat». A més, s'ha de fer un «diàleg de la veritat», en què es posen en joc les veritats dogmàtiques. El Papa va fer aquestes declaracions durant la pregària de l'Àngelus, que el 4 de juliol va tenir uns «convidats» especials: desenes de cotxes Ferrari apar-

cats a la plaça de Sant Pere, conduïts per membres de l'associació Easy-Rider.

El text que el Papa i el patriarca van firmar a Roma testimonia la «ferma voluntat» de continuar el camí vers la «plena comunió entre nosaltres en Crist». A la declaració es recorda que la trobada ha tingut lloc quaranta anys després de la simbòlica abraçada entre Pau VI i el patriarca Atenàgores I a Jerusalem. Segons Joan Pau II i el patriarca ortodox, «unitat i pau» són les paraules que han il·luminat el camí de les darreres dècades.

«Tot i que el món cristià pateix des de fa segles el drama de la separació», també hi

ha hagut senyals de distensió i acostament. En aquest sentit, es recorden les trobades al Fanar (Constantinoble) i a Roma entre ambdós líders cristians, així com l'establiment el 1979 de la Comissió Mixta Internacional per al Diàleg Teològic entre l'Església catòlica i l'Església ortodoxa en el seu conjunt. Aquesta comissió, però, està aturada des de fa dos anys. Per això, a la declaració es constata la necessitat de reprendre-la: «Tenim el deure de perseverar perquè es reactivi la seva tasca com més aviat millor.»

Els obstacles que es troben en el diàleg catícoortodox són «doctrinals però també obstacles derivats de condicionaments d'una història difícil». Entre les tasques comunes que tenen cristians i ortodoxos, el text recorda «sanar amb l'amor la nafra del terrorisme, infondre una esperança de pau, construir un autèntic diàleg amb l'islam o conscienciar sobre el caràcter sagrat de la vida humana».

Miriam Díez i Bosch

El poble alpí que
acull el Papa canvia
de nom en el seu
honor

CIUTAT DEL VATICÀ.— El Papa ja és de vacances a la Vall d'Aosta, on reposarà abans d'anar cap a Castelgandolfo, el seu lloc habitual de descans estiuenc. El poblet Perriettaz es dirà des d'ara Localitat Plana del Sant Pare, segons una decisió del consistori local. L'alcalde d'Introd, Osvaldo Naudin, no va saber fins a finals de maig que el Papa tornaria uns dies a la Vall d'Aosta, on no ha estat des del 2001. Des d'aleshores tot han estat presses per enllestir la caseta on viu, per arreglar el xalet de fusta on va celebrar l'Àngelus i per crear un petit jardí estil japonès. L'escultor de la zona Nino Casella ha construït un gran Sant Crist de tres metres situat a Belvedere, on el Papa passarà amb cotxe per fer petites excursions. El bisbe d'Aosta, Giuseppe Anfossi, espera que el retorn del Papa serveixi per «tornar a veure el turisme de muntanya de manera no consumista». (M.D.B.)

El Pontífex
reflexiona sobre
l'educació

CIUTAT DEL VATICÀ.— Dos dies abans de marxar als Alps de vacances, el Papa va rebre els participants al congrés «Els reptes de l'educació: recuperació, promeses, compromisos» que va tenir lloc a Roma, organitzat per la Comissió Episcopal per a l'Educació Catòlica, l'Escola i la Universitat de la Conferència Episcopal Italiana. El simposi, en què han col·laborat el Consell de les Conferències Episcopals Europees i la Comissió dels Episcopats de la Comunitat Europea, ha tingut un objectiu molt clar: insistir en el paper de l'educació per a una educació integral. El Papa va dir als participants que l'educació ha de cercar el desenvolupament «harmonios» de la persona. Els joves «desorientats» preocupen al Papa, per a qui «les polítiques educatives dels estats tenen dificultats per trobar noves perspectives amb què afrontar els problemes dels joves». Joan Pau II considera que, per donar un futur als joves, cal que l'educació es concebi con una recerca de la «maduresa de la consciència moral per discernir el bé». El Pontífex vol una educació que posi atenció a la «dimensió espiritual del jove que creix». A més, el Papa insisteix en què «les arrels cristianes d'Europa són el fonament de les seves tradicions espirituals i morals». (M.D.B.)

El Papa no
anirà al Congrés
Eucarístic Inter-
nacional mexicà

CIUTAT DEL VATICÀ.— Mèxic és massa lluny per la salut del Papa. Els seus metges han decidit que la llarga distància i el cansament que produiria un viatge així no són aconsellables per a Joan Pau II. Per això, el Papa ha nomenat el cardenal Jozef Tomko com a legat pontifici, que actuarà com a «substitut» del Pontífex. El Congrés Eucarístic Internacional tindrà lloc del 10 al 17 d'octubre a Guadalajara (Mèxic). El Papa havia rebut la invitació de la Conferència Episcopal i del mateix Govern, i fins ara els havia deixat amb l'esperança que potser hi aniria. El Papa s'hi farà present a través d'una connexió televisiva especial i els enviarà un missatge, tal com ha fet saber la sala de premsa vaticana en un comunicat. (M.D.B.)

Vistes de l'interior i l'exterior del temple.

Nova església
dedicada al
pare Pius

CIUTAT DEL VATICÀ.— El director de la sala de premsa de la Santa Seu, Joaquín Navarro-Valls, ha assenyalat que el Papa està molt satisfet amb la recent inauguració de la nova església a San Giovanni Rotondo dedicada a Sant Pius de Pietralcina. Prop de 40.000 pelegrins van ser presents en la inauguració del temple, en la qual van participar deu cardenals, 120 bisbes i 500 sacerdots. La nova església dissenyada per l'arquitecte italià Renzo Piano pot acollir 7.000 fidels en el seu interior, i més de 30.000 a l'esplanada construïda davant del temple. El temple es va començar a construir el juliol del 1994. Té forma de petxina blava, sostinguda per 21 enormes arcs, i compta amb una gran creu a l'exterior de 40 metres. (ACI)

LLAR D'ANCIANS P. MIRALLES

Ambient i tracte familiar

Trafalgar, 39, 5è - 08010 Barcelona

NIF: G-08862781. - Tel. 932 681 867 - Fax 932 684 356

www.residenciapmiralles.org

e-mail: residenciapmiralles@telefonica.net

LLOGERS • ALQUILERS

LOCATIONS • RENTS • ADMINISTRACIÓ DE FINQUES

GESTIO

immobiliària

www.gestioandia.es

93 451 50 00

FINQUES GANDIA - DIPUTACIÓ, 193 -

189 - 08011 BARCELONA

Itàlia

Publicat el mapa de la llibertat religiosa en el darrer any

■ Estudi d'Ajuda a l'Església Necessitada

ROMA.— Àsia ha esdevingut el continent on la llibertat religiosa pateix més violacions, constata l'estudi *Informe 2004 sobre la llibertat religiosa*. Però a l'Àfrica, especialment al

Sudan, així com a l'Amèrica Llatina, la situació tampoc no és fàcil, constata l'informe fet per Ajuda a l'Església Necessitada (AEN). L'estudi, redactat per la secció italiana d'aquesta

institució pontifícia d'assistència a comunitats cristianes, recull en 438 pàgines fitxes en què analitza la situació d'aquest dret humà fonamental, país per país.

L'informe esmenta una classificació sobre la persecució dels cristians al món, publicada per Open Door; segons la qual els països que violen més greument la seva llibertat religiosa són en primer lloc Corea del Nord, en segon lloc l'Àrab Saudita i en tercer lloc Laos. Segons el document, la llibertat religiosa pateix greus limitacions als països que encara són comunistes, que amb l'excepció de Cuba, avui dia estan reagrupats al continent asiàtic.

Pel que fa a la situació de la Xina, l'estudi recorda que el nou govern no ha canviat la seva política en aquesta matèria, ja que ha confirmat com a director de l'administració estatal per als afers religiosos Ye Xiaowen, «ateu, conservador, amic de Jiang Zeming». El govern manté la seva oposició a les comunitats religioses que no se sotmeten al seu control, reconeix l'estudi, com és el cas dels catòlics, dels protestants, del budisme tibetà, i d'altres.

A Corea del Nord, tot i que és ben difícil tenir-ne notícies a causa del seu aïllament, la informació que ha obtingut AEN parla de persecucions brutals i de control estricte per part del govern. L'estudi calcula que, des que es va instal·lar el règim comunista el 1953, han desaparegut uns 300.000 cristians, i constata que ja no hi ha capellans o religioses, potser assassinats per les persecucions. Laos és un dels pocs països on el Govern ha declarat expressament que vol eliminar els cristians, ja que considera el cristianisme com una violació dels costums del poble i «una religió estrangera imperialista», recolzada per interessos polí-

Encara hi ha molts cristians que no poden expressar lliurement la seva fe.

tics occidentals, en particular nord-americans.

Orient Mitjà

La llibertat religiosa continua sent greument violada a l'Afganistan, constata el document. Segons la llei, els partits polítics, les organitzacions socials i els ciutadans tenen l'obligació de tenir «estatuts segons els principis de l'islam». Pel que fa a l'Orient Mitjà, l'estudi considera que la situació ha millorat a l'Àrab Saudita. En aquest regne, considerat per diversos estudis com el darrer en la llista del respecte de la llibertat religiosa, es dona una llibertat de reunió més gran per a la minoria musulmana xiïta en algunes regions. Els cristians continuen sent empresonats per l'exercici de la seva religió o l'anunci de l'Evangeli. Ha minvat el nombre d'imprecacions llençades des de

les mesquites contra cristians i jueus, però continuen tenint lloc fins i tot a la gran mesquita de la Meca i de la tomba del profeta a Medina.

El fonamentalisme hinduista a l'Índia trepitja repetidament els drets de les minories ètniques i religioses, els nega els drets constitucionals i n'amenaça l'existència, revela l'informe. A l'Iraq, després de la caiguda del règim de Saddam Hussein, s'ha assistit a un «creixement inaudit» del fenomen religiós expressat de forma fonamentalista, explica el text.

A Israel l'informe esmenta, entre d'altres coses, la negació de visats per al personal religiós catòlic per part de les autoritats israelianes, si bé el govern ha anunciat un canvi en aquesta política que encara no s'ha verificat. A Europa, l'informe 2004 constata avenços. A Bulgària, però, s'han promulgat lleis que fan molt més complicades les activitats mis-

sioneres, mentre que Bielorússia declara l'activitat religiosa legítima, però gairebé impedeix practicar-la a les minories no ortodoxes. Passes positives s'han fet a Rússia.

A Amèrica, al canvi positiu en les relacions entre l'Església i l'Estat a Mèxic, l'estudi contraposa la tràgica situació de Colòmbia, on han estat segrestats i assassinats religiosos i on hi ha gairebé tres milions de desplaçats. A Cuba, revela casos de limitació física de la llibertat religiosa. A la Veneçuela d'Hugo Chávez l'informe refereix les acusacions de «terrorisme d'Estat» llençades per religiosos i altres personalitats contra algunes de les mesures i amenaces adoptades per representants governamentals.

Als Estats Units s'han donat mesures administratives per facilitar el finançament de projectes socials de grups religiosos per part de departaments governamentals, suscitant l'oposició de grups laïcistes. D'altra banda, provoca debat el projecte de l'FBI de fer un cens dels musulmans nord-americans i dels seus indrets de culte, ja que corre el risc de crear un llaç implícit entre fe islàmica i terrorisme. A l'Àfrica, la llibertat religiosa ha progressat a Egipte, on el Nadal copte-ortodox ha estat reconegut com a festa. El Sudan es troba entre les pitjors posicions, ja que a diferència del que afirmen els seus governants el dret a la llibertat religiosa és violat sistemàticament. La llibertat religiosa en molts països africans és amenaçada per les tensions regionals, que alguns mitjans de comunicació occidentals interpreten erròniament com a conflictes religiosos. (Zenit)

VATICÀ

El teòleg Bruno Forte, arquebisbe

Bruno Forte.

CIUTAT DEL VATICÀ.— El 26 de juny passat, el Papa va nomenar Bruno Forte, reconegut teòleg, com a nou arquebisbe metropolità de Chieti-Vasto (Itàlia). La diòcesi té 230 sacerdots, 493 religiosos i 14 diaques permanents. Bruno Forte va néixer el 1949 a Nàpols. El 1973 va ser ordenat sacerdot i fins ara era professor de Teologia Dogmàtica a la Facultat de Teologia d'Itàlia Meridional. Forte, que és membre de la Comissió Teològica Internacional, ha estat diverses vegades a Catalunya.

La Fundació Joan Maragall l'ha convidat tres vegades. Una a parlar sobre la petició de perdó de l'Església. La darrera va fer les 10 conferències de l'Aula Joan Maragall el 2002, publicades en el llibre *L'essència del cristianisme*, Col·lecció Cristianisme i Cultura, 2002. El llibre s'ha traduït a sis llengües. (M.D.B.)

El Papa lamenta el mercantilisme en l'esport

CIUTAT DEL VATICÀ.— Esport i turisme estan cada vegada més relacionats, i la Santa Seu no ho ignora. De fet, el Papa ha dedicat el seu missatge per a la 35a Jornada Mundial del Turisme al fenomen de l'esport. El missatge es titula *Esport i turisme: dues forces vitals al servei de la comprensió recíproca de la cultura i del desenvolupament dels països*. El Papa veu la pràctica de l'esport no només com a «font de benestar físic», sinó com a «ideal de vida valenta, positiu, optimista i mitjà per a la renovació integral de les persones i de la societat». Tot i que l'esport persegueixi «objectius nobles», el Papa denuncia els «abusos i desviacions com el mercantilisme exacerbant, la competitivitat agres-

siva o la violència contra persones i coses». Joan Pau II voldria «un esport que fos factor d'emancipació dels països més pobres», que ajudés a «eliminar la intolerància i a construir un món més solidari».

L'arquebisbe Agostino Marchetto va explicar a la premsa que el binomi turisme-esport «s'accentua amb la internacionalització dels esdeveniments esportius», i va posar els exemples de l'Eurocopa o dels Jocs Olímpics d'Atenes. «Turisme i esport són manifestacions de la mobilitat de les persones del nostre temps», va afirmar. En el missatge, el Papa proposa recuperar el que diu l'apòstol sant Pau sobre l'esport, sobretot quan fa servir la imatge de l'atleta per il·lustrar la vida cristiana. (M.D.B.)

MONS. FRANCISCO PÉREZ ÉS DIRECTOR NACIONAL D'OBRES MISSIONALS PONTIFÍCIES

«No hi ha missió sense anar a la font de la mateixa missió, que és l'Eucaristia»

El 2 de juliol va ser a Barcelona Mons. Francisco Pérez González, arquebisbe castrense i director d'Obres Missionals Pontifícies a l'Estat espanyol. Dins del marc de l'exposició «Christus Splendor in charitate», Mons. Pérez va impartir una conferència a la Pia Almoïna sobre *Els missioners, esperança i vida per al món*. Aprofitant la seva breu estada a la Ciutat Comtal, conversem amb Mons. Pérez sobre la realitat missionera al nostre país.

—Comi valora la realitat missionera a l'Estat espanyol?

—Cal fer-ne una valoració molt positiva perquè la consciència missionera a l'Estat espanyol està molt arrelada i no només en l'àmbit dels religiosos, de les religioses i dels sacerdots. També ho està en els laics i en la pròpia societat. Això és molt important a l'hora de valorar una realitat que va fent forat. D'altra banda, la tasca que s'està fent a les diòcesis és gratificant. Suposa una gran aportació solidària a l'ajut a les Esglésies pobres del món.

—Cal revitalitzar la vida missionera?

—Sempre cal una revitalització, que es pot fer des de tres punts fonamentals: la mateixa Església, a través de les parròquies; els malalts, ja que hi ha moltíssima gent que està oferint el seu dolor en favor de les missions, i la infància i els joves, que sempre actuen amb espontaneïtat i amb el desig que hi hagi pau, concòrdia, unió... En aquest sentit, m'agradaria destacar la feina de la infància missionera al món, que col·labora i ajuda més de 20 milions de nens amb escoles, menjadors, hospitals... també s'ha de dir que els joves cada cop estan més conscienciats i que a l'Estat, a l'estiu, hi ha més de 10.000 joves que decideixen passar les seves vacances dedicats a les necessitats d'altres països, a donar suport i acompanyar missioners, a participar en campanyes solidàries, a escoles, a simposis, a reunions...

—Cada cop hi ha més laics que van

a les missions?

—Sí. El fet que hi hagi tants laics dedicats a les missions és importantíssim i cada vegada hi ha més matrimonis que, amb els seus fills, se'n van a països de missió. I és que cada cop hi ha més consciència que tots estem cridats a la santedat, que a l'Església tots som germans i que, com a fills de Déu, tots, ja des del baptisme, estem compromesos i implicats en la nova evangelització i en aquesta missió d'anunciar Jesucrist al món, perquè dos terços de la humanitat encara no el coneixen.

—Vivim un temps d'esperança?

—Pentecosta es troba present. L'acció de l'Esperit està en l'Església i en la societat. Fins i tot en plena nit, l'Esperit Sant ens està donant moltes coses, és amb

nosaltres. No tinguem por perquè l'Esperit Sant hi és, el Senyor no ens ha deixat orfes. L'Esperit Sant dona una força especial a l'Església i a tota la societat. Hem de viure l'esperança i fer-la resplendir perquè creixi la confiança en les

promeses de Déu. L'Església i la societat es purifiquen en l'esperança. L'esperança ens convida a viure el present mirant cap al final. El que passa és que s'ha de comptar amb la resposta humana que és, sens dubte, adherir-se a aquelles aspiracions de l'Esperit com són la pau, la fraternitat, la concòrdia, la solidaritat, la unió, ajudar-nos els uns als altres perquè en això coneixeran que som els seus deixebles, ens diu Jesús, si ens estimem els uns als altres com Ell ha estimat.

Mons. Francisco Pérez.

—Per descomptat els missioners continuen sent signe d'esperança...

—Els missioners tenen la força de Déu i se'n fien. La vida del missioner és com el gra de blat, que ha de morir per donar fruit. No hi pot haver salvació ni solidaritat humana si no hi ha mort de l'egoisme. A l'Estat tenim més de 20.000 missioners: 15.000 són religiosos i religioses, 4.000 són sacerdots i els altres 1.000, laics. Sens dubte, estem en un moment de gràcia perquè on va abundar el pecat, diu l'Escriptura, sobreabunda la gràcia. Jo tinc esperança i sóc molt optimista. Els homes i dones contemporanis necessiten testimonis d'optimisme.

—Quins reptes es plantegen de cara al futur les Obres Missionals Pontifícies?

—El repte continua sent anunciar l'evangelí de Jesucrist a tothom. Com diu Joan Pau II, la missió gairebé està per estrenar. Només un terç de la humanitat coneix Crist. Cal anunciar sense por i sense traumes, sense preocupacions, que Jesucrist és l'únic salvador del gènere

humà. Cada any es creen més de vint diòcesis noves. Això no ho fa un màrqueting empresarial, ni voluntarista, ni economicista... això ho fa l'Esperit que és entre nosaltres. Els missioners i missioneres tenen molts reptes: el diàleg interreligiós, la inculturació, la pau, els drets humans, la defensa de l'ecologia...

—La missió és a l'Àsia?

—Àsia es troba en un moment molt important. Jo considero que ara l'Àsia està assedegada de l'Evangelí. Tot i que el percentatge de cristians és del 0,8% hi ha una terra preparada perquè l'Evangelí fructifiqui. El Papa també posa la mirada a l'Àsia i ens ha convidat, d'una manera especial als europeus, que mirem els asiàtics per ajudar-los com a missioners i

perquè ens solidaritzem fraternalment amb aquells que estan passant necessitats, com a germans que ajuden altres germans.

—El Papa també demana redescobrir la unió inseparable entre Eucaristia i missió.

—En el missatge del Domund per a aquest 2004, que se celebra a l'octubre, el Papa ens convida a comprendre i a entendre que no hi ha missió sense anar a la font de la pròpia missió, que és l'Eucaristia. L'Eucaristia és la que ens dona la força i és la font d'on brolla i corre la vitalitat de la trobada amb Crist. En ella som impulsats per anunciar el Senyor allà on la gent ens necessita. El missioner, en primer lloc, ha de contemplar el rostre de Crist. Si no hi ha estones d'admiració, de contemplació, d'estar al costat de l'Amic sabent que Ell t'estima, com descobrirem el rostre de Crist en els altres? Fixar la mirada al rostre del Senyor és el que t'empeny a tirar endavant.

Rosa María Jané Chueca

«Fixar la mirada al rostre del Senyor és el que t'empeny a tirar endavant»

Lourdes. Font d'acollida.

Nova línia regular directa, sense transbord.

Sortides:		Tarifes	
dilluns, dimecres i divendres sortides diàries del 26.07.04 al 05.09.04		anada	anar i tornar
09h00	Barcelona Est. Autobusos Sants	38 €	65 €
09h30	Barcelona Est. Autobusos Nord		
11h00	Girona – Est. Autobusos	35 €	60 €
11h45	Figueres – Est. de Autobusos		
Tornades:			
dimarts, dijous i dissable / sortides diàries del 26.07.04 al 05.09.04			
07h00	Lourdes. Est. de ferrocarril		

Possibilitat de contractar sols el transport o també l'hotel
Bus + hotel** habitació doble MP Cèntric. Des de 104€ per persona i nit.

Informació i reserves

93 402 69 36 – 93 490 40 00

o a la seva agència de viatges

EUROLINES
GC16MD VIAJES

Espanya

Actituds cristianes davant de la problemàtica del món de la mar

■ Exhortació pastoral del bisbe promotor de l'Apostolat del Mar

MADRID.— Mons. Luis Quinteiro, bisbe promotor de l'Apostolat del Mar, ha escrit una exhortació pastoral titulada *El mar ens uneix i ens agermana*, amb motiu de la festivitat de la Mare de Déu del Carme. El bisbe

s'adreça als homes del mar i es refereix a la «bellesa, la serenor, l'horitzó obert que eixampla l'esperit», però també al «risc, el treball, la intempèrie d'estar dia a dia entre el cel i el mar».

Amb la tragèdia de l'O Bahía en ment, el bisbe fa una nova crida a la societat per recordar la inseguretat de la gent que viu del mar i agraeix, en nom de les famílies de les víctimes, el suport rebut.

En relació amb el lema de la festivitat, «El mar ens uneix i ens agermana», Mons. Quinteiro assenyala que «ens trasllada a l'agermanament amb tota la problemàtica social i laboral que aquest món entranya i que des de la fe

només pot traduir-se en actituds cristianes d'esperança i de caritat». Així, enumera els dificultats que impliquen les llargues estades a bord: absències, soledat, por, inseguretat, problemes de convivència,

Cartell de la jornada de la gent del mar.

rutina... «dificultats que, sovint, són "compensades" amb la inestabilitat en els guanys, el desarrelament familiar, la manca d'identitat, els problemes per incorporar-se a l'activitat normal de la ciutat on tenen fixada la residència...».

El bisbe subratlla que cada cop és més freqüent l'arribada de persones de diferents cultures als nostres ports, cosa que implica dificultats «de comunicació amb la gent del port

on arriben i amb la pròpia família». D'altra banda, posa en relleu que s'incrementen els bucs amb banderes de conveniència «i les diferències de sous que perceben els treballadors segons el seu país de proce-

dència». A més, elogia el treball que duen a terme les diferents seus de l'Apostolat del Mar i constata que «calen nous apòstols que portin un missatge d'esperança a aquestes persones que es troben en una situació que molta gent ignora».

Mons. Quinteiro recorda que «la dimensió profètica de la nostra fe té una doble dimensió: la denúncia de tanta irregularitat i injustícia i l'anunci de la Bona Nova de Jesús. Ell va optar per estar amb els homes del mar i acompanyar-ne la història, la vida, les lluites, transformant el seu lloc ordinari de treball en un lloc de crida i d'enviament per fer-los pescadors d'homes». En la part final del seu escrit, el bisbe escriu que «la fe va fer possible que els apòstols tornessin a casa amb les xarxes plenes quan semblava que ja no era possible l'esperança. La fe pot fer de tots els pobles un de sol on habiti la justícia». (C.C.)

Luis Ruiz Suárez.

Un jesuïta espanyol obre a la Xina un centre per a malalts de sida

MADRID.— Des del 1986 el jesuïta espanyol Luis Ruiz Suárez, de 90 anys, ha obert a la Xina, on va arribar el 1941, un total de 145 leproseries, que acullen 10.000 malalts. Conscients que la lepra d'avui és la sida, les autoritats xineses van demanar al capellà i missioner asturià que posés en marxa un centre per al tractament dels malalts terminals d'aquesta pandèmia. Luis Ruiz va acceptar la petició i ja ha començat a funcionar l'Aids Caring Centre. El centre forma part d'un complex que inclou una casa de desintoxicació i de rehabilitació de drogoaddictes, informa el darrer número de la revista *Misioneros del Tercer Mundo*, editada per les Obres Misionals Pontificies. (Ivicon)

Saps què sent un missioner quan rep notícies de casa?

APADRINA UN MISSIONER

Amb la teva aportació, ells o elles i encara més persones llegiran CATALUNYA CRISTIANA cada setmana

Marqueu amb una "x" les vostres preferències:

Preu d'una subscripció missionera: **Amèrica i Àfrica: 178,30 €** ☐
Àsia i Oceania: 243,82 € ☐
Missioner ☐ **Missionera** ☐
 (Es pot mantenir correspondència)

Nom i cognoms

Adreça

Població Província C.P.

FORMA DE PAGAMENT:

Adjunto xec nominatiu ☐ Domiciliació bancària ☐

Titular Data

Entitat Oficina DC Compte

Envieu aquesta butlleta a: CATALUNYA CRISTIANA

Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona - Tel. 934 092 810 - Fax 934 092 820

Jo Clara...

Santa pobresa

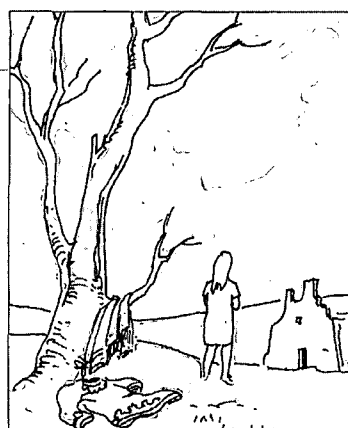
«...de genolls i prostrada en cos i ànima, recomano a totes les meves germanes, presents i futures, a la santa mare Església, perquè per amor d'aquell Senyor que pobre va ser reclinat en un pessebre, pobre va viure al món, i nu va romandre en un patíbul, faci que aquest petit ramat que el Senyor i Pare va engendrar en la seva Església santa mitjançant la paraula i l'exemple del pare sant Francesc, seguint la pobresa i la humilitat del seu estimat Fill i de la gloriosa Verge la seva Mare, observi sempre aquesta santa pobresa que vam prometre a Déu i al nostre beatíssim pare Francesc, i es digni encoratjar-les sempre i conservar-les en ella». (Testament, n. 44s).

I Clara acabarà el seu Testament amonestant de nou totes les germanes, presents i futures, a seguir el camí de la santa senzillesa, humilitat i pobresa, i la bellesa d'una vida santa.

També santa Teresa va tenir relació amb aquestes coses quan intentava fundar el convent de Sant Josep «sense renda», i va escriure amb el seu estil inconfusible: «El dia de Santa Clara, anant a combregar, se'm va aparèixer amb molta bellesa. Em va dir que m'esforcés i tirés endavant tot allò que havia començat, que ella m'hi ajudaria. Jo vaig sentir una gran devoció, i ha estat tan així que en un monestir de monges de la seva orde, que és a prop d'aquest, ens ajuda i ens sosté. I encara més, que a poc a poc va portar aquest desig meu a tanta perfecció, que en la pobresa de la benaurada santa tenia a casa seva, la tenim en aquesta i vivim d'almoïna. Que no m'ha costat poc treball que sigui amb tota fermesa i autoritat del Pare Sant, que no es pugui fer altra cosa, ni que mai no hi hagi renda. I més fa el Senyor, i per ventura deu ser pels precs d'aquesta santa beneïda, que sense cap mena de demanda ens proveeix Sa Majestat ben complidament d'allò necessari. Sigui beneït per tot» (Vida, 33,13).

Era el dia 12 d'agost del 1561 quan Clara va venir en ajuda de Teresa. Eren les clarisses d'Àvila, les *gordillas*, les qui van compartir amb la M. Teresa allò que tenien.

Sor M. Victoria T., o.s.c.

«OH ADMIRABLE HUMILITAT, OH MERAVELLOSA POBRESA» (SANTA CLARA).

En el 750 aniversari del trànsit de santa Clara 1253-2003

Carta Dominical

Ricard M. Carles
Cardenal, arquebisbe emèrit de Barcelona**El meu comiat i la meva acció de gràcies**

En aquesta darrera comunicació meua vull recordar unes paraules que vaig dir el dia de la meua entrada a la diòcesi de Barcelona, ara fa 14 anys: «no sóc jo el protagonista, sinó que ho és, com sempre en tota celebració, el Senyor del nostres cors, en honor i glòria del qual volem treballar a l'Església». I sou també protagonistes vosaltres, poble de Déu de Barcelona, per la vostra santificació, per la vostra vitalitat cristiana, per les moltes coses bones que he vist cada dia entre vosaltres, i que m'han omplert el cor de joia i d'esperança. I d'una manera especial, he d'agrair el treball perseverant, heroic tantes vegades, dels sacerdots.

Aquesta darrera comunicació setmanal és per a mi com el vespre d'una llarga i intensa jornada —més de 14 anys!— i també la meua oració és d'acció de gràcies al Senyor per tot el que ha volgut fer pel ministeri dels ministres ordenats i de tot el poble cristià en aquesta església particular de Barcelona.

He d'agrair moltes coses a Déu, he d'oferir-li també el treball d'aquests anys i demanar-li perdó —a Ell i

també a vosaltres— perquè massa vegades no he arribat a ser el rostre del Pare que Jesús era —«Qui m'ha vist a mi, ha vist el Pare»—, que vosaltres teniu dret a esperar de mi.

M'he preocupat molt sempre de recordar que l'únic ésser que ha estat creat en el cosmos per conèixer i estimar Déu és la persona humana. Hem estat creats per estimar. Crist ve a nosaltres per transformar-nos enterament. Ell és amor essencial —l'amor que Déu ens té— al qual no es pot ni enganyar ni adormir i que s'ofereix a l'home com una presa.

Aquest amor de Déu ens demana que visquem en l'esperança, en l'expectació, sense aferrar-nos mai a les coses efímeres com si fossin definitives, sinó desitjant anar «sempre endavant».

Si no ho fem així, estem exposats a morir sense haver realitzat el nostre acte complet d'amor. Perquè aquest acte d'amor sigui sincer —almenys com a enyorament de Déu i desig explícit i mantingut de realitzar-ho— és una acció que ningú no pot, sinó jo mateix, realitzar.

Ningú no pot estimar per nosaltres, ningú no pot estimar en lloc nostre.

Mirant endavant, us convido a aquelles tres coses que varen ser com el programa del meu servei ministerial entre vosaltres: identitat, comunió i evangelització.

L'Església continua. Avui inicia el seu ministeri episcopal el meu successor, l'estimat arquebisbe de Tarragona, Mons. Lluís Martínez Sistach. Deixeu-me dir que us convido un cop més a viure la vostra identitat catòlica, amb fidelitat al magisteri del Sant Pare, amb fidelitat i comunió amb el vostre arquebisbe Lluís, i amb els bisbes Josep Àngel i Agustí, cridats a representar Crist entre vosaltres, amb el seu ministeri en l'arquebisbat el primer i en els seus bisbats respectius els segons.

Jo us seguiré de prop en l'afecte, i m'acompanyarà el record del vostre afecte i l'exemple de la vostra generositat. I pregaré cada dia per tots vosaltres. Vulgueu fer-ho vosaltres per mi, perquè serveixi Crist, la seva Església i la nostra societat amb fidelitat en el temps que em resta de vida. Gràcies de tot cor!

Missatgers de la Bona Notícia**25 anys al teu costat**

opinió

Punt de vista

Maria Miró

Col·laboradora del bisbe Masnou

Adéu-siau, Dr. Masnou

Ha mort el bisbe Dr. Masnou. Discretament, gairebé sense fer soroll, com una espelma que es va fonent de mica en mica fins que arriba el moment que s'apaga amb tota naturalitat.

He tingut l'honor de col·laborar amb el Dr. Masnou durant els últims temps. Ha estat una experiència molt positiva i enriquidora. Dono gràcies a Déu d'haver tingut l'oportunitat d'estar a prop d'ell, participar dels seus grans coneixements i gosar de la seva confiança.

Quan ja havia deixat totes les activitats, a causa de l'edat i de la mala salut, encara va poder continuar escrivint. Calia ordenar i passar els borradors a net i en aquesta feina hem treballat junts. Com és prou ben sabut, escriure era una de les grans facultats que tenia i la va desenvolupar assíduament durant tota la seva vida. Va deixar un llegat de treballs extens i molts llibres publicats. Un dels darrers, *Carta sobre nacionalismes*, de gran ressò, va ser escrit i publicat en castellà i després traduït al català, a l'italià i a l'anglès. Tenia uns quants treballs començats i li dolia no poder-los acabar, però ja no li va ser possible. L'últim llibre acabat, *Testament espiritual*, el tenia pensat per dedicar-lo exclusivament a la seva família, però finalment va ser editat per a tothom.

Fins pocs mesos abans de la seva mort, tenia una bona lucidesa mental i, encara que, com ell reconeixia, anava perdent la memòria, estava al cas de tots els esdeveniments importants del nostre món (socials, religiosos, ètics,...) i tenia una gran preocupació per les realitats negatives que fan patir moltes persones: guerres, pobresa, injustícies, problemes dels joves, ofensiva contra l'Església,...

Jo cada dia podia aprendre alguna cosa d'aquest gran mestre. Era una persona culta, intel·ligent, seriosa, però amb un cert sentit de l'humor que li apareixia sovint amb frases oportunes i amb un mig somriure «astut». Amb les converses

enmig del treball he pogut constatar-ne la senzillesa, la bonhomia i també el sofriment que li causaven les xacres pròpies de l'edat i de les seves malalties.

Estimava tothom encara que no estigués d'acord amb les idees i les maneres d'actuar contràries a la seva consciència.

Estimava molt, moltíssim, la seva terra, Catalunya, i la llengua catalana, i estimava, no cal dir-ho, profunda i lleialment Déu i l'Església.

Van ser moltes les activitats que va portar a terme com a bisbe. Només faré un petit esment a les de caràcter social: va promoure, amb la valuosa col·laboració del Sr. Joan Riera, aleshores director de Càritas, nombroses i diferents obres importants: la llar juvenil, residència Saits, Estadi Torras i Bages, cinema Atlàntida,...

També va impulsar i regularitzar l'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes al nostre bisbat, essent assidu a les peregrinacions que va presidir vèries vegades. Deia que Lourdes es va fer per pregar, per trobar-se interiorment un mateix i fer-hi un aprenentatge espiritual. Abans de formalitzar l'Hospitalitat de Vic ja hi assistia amb la de Barcelona. Explicava una anècdota curiosa i és que va ser publicat el seu nomenament de bisbe durant una seva estada a Lourdes. Allà, mirant una estampa de Jesús i els deixebles que anaven a Emaús li va agradar la invitació dels deixebles «quedeu-vos, Senyor, amb nosaltres» i aquesta frase la va escollir per al seu escut episcopal.

El Dr. Masnou agràia la petita ajuda que li vaig poder oferir i també les estones de companyia. Quan m'acomiadava no s'oblidava mai de dir «gràcies».

Ens ha deixat per anar a la casa del Pare que és ben segur que l'haurà acollit i podrà descansar en pau.

Adéu-siau, Dr. Masnou. Arreveu.

Saber escoltar

Joan Guiteras i Vilanova

L'Església ha nascut en estat de manca i viu en una vertadera dependència

La tarda de cada dissabte és molt especial per a mi. Per què? Perquè és el moment de preparar l'homilia del diumenge. Llegeixo els textos litúrgics, imagino una primera estructura homilètica i, després, prenc notes d'alguns comentaris que m'ajuden a arrodonir el primer esquema i, fins i tot, a canviar-lo.

El dissabte passat vaig trobar un comentari que em va fer reflexionar molt. Tenia per títol el que encapçala aquestes línies. Recordeu el text de Lc 10 on s'explica com Jesús envia els seus apòstols de dos en dos a predicar el missatge del Regne de Déu? És impressionant! «Hi ha molt a segar i els segadors són pocs: demaneu a l'amo dels sembrats que envii homes a segar-los.»

El comentarista escrivia que «la penúria dels servidors de l'Evangeli remuntava als orígens de l'Església». I que «l'Església havia nascut en estat de manca». Afegia: «Heus aquí la condició de l'Església. Des de sempre experimenta la seva pobresa davant l'amplària de la tasca i els seus precaris mitjans... La manca de mitjans i la penúria de personal són obstacles per a una empresa humana. En l'Església la cosa és diferent: la pobresa i la penúria ens inviten a posar la nostra confiança en el Senyor. Ell és l'amo dels sembrats.»

L'autor arriba a aquesta reflexió: quan Jesús mana pregar a l'amo dels sembrats, ens recorda que, en aquest camp, tot depèn del seu Pare. «L'Església, la seva missió i els seus servidors provenen del cor de Déu. L'Església ve de Déu. I el creixement de l'Església passa, certament, per molts interme-

diaris, però en la mesura que esdevenen receptius i dòcils a l'alè de l'Esperit Sant. La humilitat és, sense cap mena de dubte, el secret de la fecunditat en l'anunci de l'Evangeli.»

Això és més clar del que pensem. Si mirem, per exemple, el treball que es fa en una parròquia, fàcilment ens adonarem que hi ha una bona collita amb mitjans precaris. «Aquest contrast entre els fruits i els mitjans correspon a una llei fonamental de la vida cristiana: la força de Déu ve en ajut de la nostra feblesa.» I no hem de témer el reconeixement dels nostres límits i febleses. Ignorar-los és un perill. A fi de comptes, el deixeble del Senyor sap que no ho pot tot. Recorda el que li va passar al Mestre. «I descobreix, amb gran admiració, els fruits sorprenents de la seva acció o, millor dit, l'acció de Déu a través del seus pobres mitjans.»

Els deixebles —com anyells enmig de llops— són enviats en la feblesa i retornen alegres perquè Déu ha actuat poderosament. Els deixebles esdevenen forts en la feblesa, joiosos malgrat el sofriment i ofereixen la proximitat del Regne, que no és una utopia sinó una realitat.

Preguem, tal com el Senyor Jesús ens manà, que l'Amo dels sembrats envii més segadors per recollir les espigues. Necessitem sacerdots, persones consagrades i seglars a disposició de l'expandiment del Regne. Tots som cridats a la sega. L'obra de Déu espera també la nostra col·laboració. El deixeble troba l'alegria i la felicitat quan treballa juntament amb el Senyor en l'anunci de l'Evangeli i el testimoni.

A propòsit de...

P-J Ynaraja

Capellà del Montanyà (ynaraja@ynaraja.telefonica.net)

Cordialitat/tendresa

La tendresa/cordialitat és una necessitat o un caprici? Els textos del Nou Testament on s'afirma que Déu és amor, que qui estima coneix Déu, ja que Déu és amor, de sant Joan (1Jn 4,8) i aquell altre, que diu que sense amor no hi ha res, de san Pau (1 Cor 13) tan llegit en molts casaments i tan poc aplicat a la vida real, són explícits, però, si ens quedéssim només amb ells, tindríem una visió raquítica del contingut bíblic. No desenvoluparé una tesi, però exposaré unes quantes idees.

Abraham és el confident d'un Déu que es compromet amb la seva història, amb la seva vida, i es fa company del seu caminar pel Creixent Fèrtil, la terra promesa.

L'amor de Déu s'assembla al d'un home apassionat, per això escriu que es fa gravar el nom de l'objecte del seu zel a les palmes de les mans, afirma Isaïes (49,16). En un altre lloc el mateix profeta recorda que s'assembla al que rep una criatura a l'empar de la seva mare i amanyagada sobre els genolls (66,13).

El profeta Osees és expressiu: l'estimat de Déu sentirà paraules de passió, de seducció, com les que sent a cau d'orella l'amant, al desert (2,16). Però la culminació de la descripció de l'amor diví, profundament humà, és quan es descriu l'aventura de l'amor humà, profundament diví, en el bell poema epitalàmic del Càntic dels Càntics.

Jesús no es queda curt, diu als seus que és Ell qui els ha elegit, que s'ha fet el seu confident, compartint amb ells tot el que ha rebut del seu Pare, per això són els seus amics (Jn 15,16). Posteriorment, més que amb paraules, ho farà patent amb el seu comportament, i demostrarà que el seu amor envers els homes i les dones no és un amor cerebral i calculat. Des de la dona que patia hemorràgies (Mt 9,20), fins a la Magdala, passant per la samaritana. Culminant, en el moment suprem de la seva mort, en el qual pronunciar paraules li suposava un gran esforç i dolor, ja que no deixa de dir-li a un que aviat gaudirà del seu Regne, dona la protecció de fill a la seva Mare, i ens acull a tots sota l'empar de Maria.

Sant Pau, en recomanacions fetes als seus deixebles, diu que l'amor cristià ha d'estar tanyit de l'amabilitat d'un germà, o d'un fill (1Ti 5,2).

L'amor del cristià ha d'estar ple de suavitat. Estimar amb candor, ingenuïtat i delicadesa no és una cosa passada de moda. És una necessitat de l'ésser humà per arribar a la plenitud de la seva felicitat, en allò que pot en aquesta vida, és una necessitat del cristià per viure la seva fe i ser capaç de contagiar-la. Pobres criatures aquelles que viuen sempre emparades en guarderies, protegides per «cangurs», encomanades a les associacions d'ocupació del temps lliure sense poder veure els seus pares! Pobres criatures aquelles que els seus grans són parella no diferenciada, que li proporcionaran un amor, tot i que sigui molt gran, sense matisos enriquidors diferents!

Signes d'avui

Lluís Serra Llansana (lluis.serra@fms.it)

Gaudí i Dalí a Genzano

Genzano di Roma, una petita població de 17.500 habitants, propera a la capital italiana i a la vora del llac Nemi, sorprèn cada any per la *infiorata*, catifes de flors que cobreixen uns 2.000 metres quadrats i que constitueixen una obra d'artesanía i tradició. Des del 1778, amb motiu del Corpus, els artistes i la gent del poble treballen per crear uns quadres meravellosos, que es poden contemplar a través d'Internet. Crec que és la més famosa d'Itàlia i amb més reconeixement internacional. En aquesta edició (19 al 21 de juny), un grup de japonesos s'ha fet present per deixar la seva empremta en algun quadre de les catifes, així com per desfilar en la jornada de clausura amb els vestits típics juntament amb els habitants del lloc que recuperen personatges medievals. Els artistes de Genzano van al Japó a fer feines similars, i per això s'explica aquest intercanvi.

Aquesta manifestació s'acostuma a inspirar en esdeveniments i temes ben definits, però enguany ha recuperat una antiga tradició d'expressió lliure. M'ha sorprès molt agradablement veure que dos dels 21 quadres han estat dedicats a catalans de magnitud universal: Gaudí i Dalí. La *infiorata* ha començat amb un primer quadre dedicat a Gaudí i subtitulat «La tradició de la *infiorata* a través del modernisme de Gaudí», ideat i fet per Silvia D'Onorio. L'explicació del quadre afirma que «el pensament del mestre Gaudí expressa al màxim el valor de la *infiorata*: «recollir» l'ensenyament de la natura i transmetre-la a través dels anys com una obra d'art preciosa». El quadre 5 es titulava «Crucifixió: homenatge a Dalí», amb motiu del centenari del naixement de l'artista, ideat i fet per Raffaella Rovina.

El 4 d'abril de l'any passat, la Generalitat

de Catalunya a través del seu president va inaugurar a Roma un nou centre de la Generalitat amb una exposició inaugural que agermanava tres noms: Dante, Gaudí i Verdaguer. Aquesta seu es trobava a l'antic palau Cecchini-Lavaggi, en ple centre històric de la Ciutat Eterna. Gaudí continua exercint una fascinació profunda en les persones que coneixen les seves obres. Un amic romà va estar fa poc per primera vegada a Barcelona i em va dir que quan una tarda va visitar la Sagrada Família va quedar captivat per la seva bellesa i pels símbols nombrosos que, durant més de tres hores, hi va poder descobrir. Per què es va obrir aquest centre de la Generalitat fa quinze mesos? Es buscava la projecció internacional de Catalunya, només garantida pràcticament pels esforços propis; el foment de relacions econòmiques, socials i culturals entre tots dos països (Itàlia i Catalunya), l'intercanvi entre professors i estudiants universitaris... No dubto també que hi haguessin interessos per establir vincles amb el Vaticà. Amb el canvi de govern a la Generalitat, aquesta seu, juntament amb la del Marroc, ha estat tancada. Fins ara, com a membre de la colònia catalana, havia rebut notificacions de diferents convocatòries, incloent-hi l'acte d'inauguració, però no hem sabut directament res sobre el seu tancament, que indubtablement ha satisfet el PSOE i el PP. Importa tant conèixer el fet com les causes que l'han provocat, però les raons polítiques acostumen a ser poc transparents o sovint s'utilitzen arguments de cobertura, que aparenten una certa credibilitat però que amaguen les veritables motivacions.

Tornem a Genzano di Roma, que constitueix una prova més del fet que els italians saben valorar sense complexos els grans artistes.

Zoom

Eduard Brufau

Aquesta bella imatge del Salvador de factura modernista no es troba en cap església o lloc de culte pròpiament dit. Forma part d'un edifici públic de Barcelona de grans dimensions construït a principis del segle XX per l'arquitecte Lluís Domènech i Montaner. Aquest no és l'únic motiu religiós de l'edifici, perquè per tot l'exterior podem trobar imatges, mosaics i relleus de clar contingut cristià. Sabríeu dir a quin edifici es troba aquesta imatge?

Notes insignificants

Germà Adrià

Xarop vitalitzant

Senyor, gràcies.

Potser, Senyor, la nostra pregària hauria de ser només un cant i un clamor continu.

Avui, ara, et vull agrair una cosa ben singular. Si algú llegeix aquest clamor de gratitud, potser s'escandalitzi, però Tu, no, Senyor. Crec que t'agradarà la meua gratitud.

He agafat l'autobús 64 a la plaça Bonanova. A la parada següent han pujat unes 20 noies, totes d'entre 14 i 16 anys.

Entrada triomfal. Rialles. Fins i tot, el conductor s'ha felicitat perquè per fi tindriem alegria en el viatge.

Sí, alegria, i molt més.

Totes anaven vestides com van les noies d'avui: el melic a l'aire, els pantalons gairebé caiguts, un jersei minúscul...

Sempre és més agradable i més alegre tractar a l'autobús amb dolls de joventut.

N'hi havia que portaven auriculars i música i es bellugaven al seu ritme. I compartien amb altres noies la seva música deixant-los un auricular. (M'han vingut moltes ganes de demanar-los també una mica de música...)

Tots els viatgers participàvem d'aquest doll juvenil.

Parlen fort. Es criden des del seu lloc, però no s'ha sentit cap paraula inconvenient.

Dues velletes que acompanyaven un avi també han cantat amb elles.

A cada parada, els que pujaven feien un gest de desgrat, però immediatament es transformava en un somriure.

Gràcies, Senyor.

Gràcies. A la meua edat, que la joventut desprengui alegries i sorpreses és un xarop vitalitzant.

Crec que en aquest viatge he recobrat molts anys. I podré durar més en el meu pobre servei als marginats. I em sentiré més apte per riure amb els que riuen, i també per plorar amb els que ploren.

Gràcies, Senyor.

Quines ganes m'han vingut de quedar-me a l'autobús i d'anar-me'n a la platja amb elles, i de participar dels seus jocs a la platja i de convertir el mar en un bany de joventut inesperada.

Gràcies, Senyor.

I un dia aquestes noies folgores maduraran. I un dia seran mares i, tant de bo que, com a mares, conservin la mateixa alegria d'avui.

No, ja no podran anar amb el melic a l'aire ni tan lleugeres de roba, però si conserven els somriures d'avui, els seus fills seran alegres i creixeran capacitats per viure l'alegria del Cel.

Perquè quan he baixat de l'autobús al Paral·lel i he emprès el meu camí cap al barri, he recordat molts infants que potser no han viscut mai en alegria amb les seves mares.

He recordat tants infants que ni han conegut la seva mare.

I, tants que potser seria millor que no haguessin viscut amb ella.

Ara mateix, he atès la Nolita. No és gaire més gran que les noies de l'autobús, però ja té un fill de sis anys que li han hagut de retirar. I està embarassada novament de tres mesos. I dorm i viu al carrer.

No, la Nolita no m'ha obsequiat amb rialles com les de l'autobús. Ni tan sols s'atreveix a passejar ensenyant el melic d'embarassada... La seva cara no viu cap alegria. La seva mirada no somriu.

Gràcies, Senyor, per aquest viatge d'autobús. Senyor, sembla com si m'haguessin injectat esperança. Com si m'haguessin donat unes classes de seguretat i realisme.

Gràcies, Senyor.

I, de tant en tant, sobretot ara a l'estiu, fes que coincideixi amb joves com aquests: molt moderns, però, també, molt bons.

Oi que Tu també t'ho has passat bé?

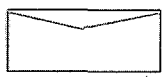
Gràcies, Senyor.

Esqueles a Catalunya Cristiana

Tel. 934 092 810

Cartes del lector

□ Manipulació d'embrions

Sí, precisament prenent com a base en la Constitució espanyola, els bisbes condemnem l'ús i la manipulació dels embrions humans, concebuts per viure i que seran destruïts en aquests processos. Segons la Carta Magna, «tots tenen dret a la vida». Així resa el text. Tots.

Els embrions humans també, perquè són éssers humans. Els més febles, per cert, i la Constitució diu que hauran de defensar-se els drets dels més febles.

Fer servir uns éssers en fase d'evolució, però complets genèticament, per intentar guarir altres ja nascuts, és un abús, la vida de l'home per l'home.

Els bisbes el qualifiquen de signe negatiu (*sic*). Jo, de monstruós.

ANA BENÍN ROSÉS
Sant Cugat del Vallès

□ Llàstima de pancartes

Heu vist l'aspecte d'un determinat dia en les escales de la catedral, i d'altres manifestacions semblants?

Afortunadament l'Església no es regeix per disposicions del calibre, per alguns, considerades democràtiques. Aquí no es produirà mai un cas com el d'un Consell Municipal, en temps de la persecució religiosa del 36, en què per majoria de vots van aprovar que Déu no existia.

Tenim, afortunadament, un Sant Pare intel·ligent i sant, assessorat per destacats mestres que s'han aplicat en comprendre el que vol de nosaltres Crist-Déu-Home, acompanyat d'eminents teòlegs que sota aquesta especialitat es dediquen a col·laborar i a oferir clarividència als esmentats anteriorment.

La unió dels cristians que es busca és una cosa més elevada i sublim, on no

calen ni els Pérez, ni els Pujades, i on els pepets i les pepetes només tenen un lloc secundari, d'oients, per poder esdevenir seguidors.

GENÍS DE TERA i TEIXIDOR
Badalona

□ Religions del món

Aquesta assemblea que s'ha celebrat al Fòrum del 7 al 13 de juliol té un carisma que pot ser molt profitós en l'èspiritualitat, i desenvolupar una comprensió comuna entre les religions participants, que dins dels seus fonaments poden idealitzar la paraula pau i concebre l'amor fratern entre els homes.

L'art de saber escoltar i el poder del compromís és una filosofia que té molta saviesa, penetrant dintre de l'esperit humà, amb atenció i esforç de penetració per sortir mentalitzat en les sensibilitats humanes que desenvolupem, per norma, tot ésser humà.

Per això aquestes assemblees, generalment, són molt profitoses per al comportament humà, que se sent adient per a l'enteniment que pot introduir a la societat humana.

SALVADOR PAÑELLA LONGAN
Barcelona

□ Vida, sí!

«Reforma del Codi Penal i despenalització de l'avortament.» «Despenalitzar l'avortament practicat durant les dotze primeres setmanes de l'embaràs.» Tota informació té més d'una lectura i en aquesta, sembla que es dona per suposat que la via oberta a una solució serà aquesta; això sí, sempre insistint en el fet que es tindrà en comp-

te la decisió incondicional de la dona.

De fet, se'ns fa entendre que no podem fer res en contra del que ja és imminent; tanmateix, de dret hem d'exigir que la protecció a la vida de l'ésser humà concebut deixi de ser tan precària com ho és fins ara.

De fet, es defensa l'avortament lliure. De dret, és l'article 15 de la Constitució el que defensa el dret a la vida. Per tant, l'ésser humà concebut està constitucionalment protegit.

Entrem en la polèmica quan es diu que a la nostra societat hi ha una xifra molt alta d'adolescents embarassades. S'ha de fer quelcom més que exigir a la societat i a l'Estat el compliment de la responsabilitat de defensar la vida.

Avortament i vida, quin contrasentit! Heus ací la nostra tasca: que no ens convenci la solució d'ampliar l'avortament. Demanem una preparació suficient dels adolescents i els joves, un coneixement i un ús responsable de la sexualitat i informació sobre procediments d'adopció. Sovint, se sent a dir que és més dolorós donar en adopció que avortar: fem comprendre a les embarassades que això no és cert. És el moment de demanar una regulació de les ajudes socials ofertes a les famílies; de defensar la maternitat «conflictiva»; de reconèixer l'existència de la vida; de donar-li el valor de bé absolut.

La creença religiosa avala els arguments en contra de l'avortament. També ho fan la moral laica i els drets humans.

MARIA MORANT
Barcelona

Catalunya Cristiana agraeix les cartes dels seus lectors i demana que no superin les vint línies mecanografiades. Les cartes han d'anar firmades amb nom i cognoms i ha de constar-hi l'adreça i el telèfon. *Catalunya Cristiana* es reserva el dret de publicar les que consideri oportunes i no s'identifica amb l'opinió dels lectors. No es mantindrà correspondència ni s'atendran visites o trucades respecte dels originals no publicats.

EL CONSULTORI

PREGUNTES I RESPOSTES
SOBRE DOCTRINA I MORAL
pel Dr. Joan
Antoni Mateo

Persona i avortament: preguntes (II)

—Com afrontar amb persones que no comparteixen la nostra fe i ni tan sols creuen en Déu temes com l'avortament? És possible que ens arribem a entendre o estem condemnats a un diàleg de sords? Almenys em fa la impressió que passa això quan es produeixen declaracions de l'Església sobre aquests temes. M'agradaria que em donés algunes pistes per entaular un diàleg sense recórrer als dogmes de fe.

—Ara bé, els promotors de l'avortament s'han de preguntar seriosament, com requereix aquesta qüestió tan delicada, sobre els seus arguments per decidir, respecte de la vida humana, quan adquireix el seu estatut personal, és a dir, en quin moment, si és que realment existeix aquest instant, la vida humana passa de realitat impersonal a realitat personal. Suposo que els avortistes no accepten que en l'avortament s'elimina realment una persona humana i per això han de creure que hi ha un moment en el qual la vida humana no és personal. Si és així també han d'acceptar que el fet de ser persona no és una cosa substancial i font de valors intangible. Em sembla una temeritat i arbitrarietat descomunal afirmar, per exemple, que a les onze setmanes i sis dies encara no hi ha l'ésser personal i a les 14 setmanes sí. Que expliquin, si poden, com allò que no és arriba a ser, com diria Zenón de Elea. També han d'aclarir els avortistes si la realitat personal és reconeguda o bé atorgada, i, si és així, en funció de quins paràmetres. Jo crec que aquestes i altres preguntes, plantejades amb honradesa, són suficients perquè tota persona intel·lectualment honesta tingui dubtes seriosos sobre la licitud de procedir a l'avortament. I davant d'aquests dubtes recordin la màxima jurídica «*in dubio, pro reo*» («davant del dubte, cal afavorir el reu»). I aquí no es tracta d'un reu, sinó d'un ésser innocent que si no li ho impedeixen serà en breus mesos un nen que veurà la llum del Sol, el regal d'una nova persona al món. I crec que aquests arguments poden ser tractats amb qualsevol persona que no sigui cristiana i ni tan sols cregui en Déu. Una darrera observació. És molt interessant constatar que quan es van començar a plantejar les primeres lleis avortistes s'argumentava en base a uns supòsits molt limitats: malformació greu del fetus, perill per a la vida de la mare, violació, etc. Avui s'ha vist que aquests supòsits són gairebé inexistents i que els gairebé 80.000 avortaments legals de l'Estat espanyol l'any 2003 recauen sobre uns altres motius. La mort crida la mort i l'expressió «cultura de la mort» que ha encunyat Joan Pau II no és cap eufemisme. Són dades útils per a la reflexió. Una altra pregunta: si aquests éssers humans que no han pogut néixer, més ben dit, que no se'ls ha deixat néixer en els darrers deu anys (per posar un període) haguessin nascut, el nostre panorama demogràfic seria el mateix que avui vivim? Malauradament, i cada dia és més cert, podem dir que el temps més crític per a la vida d'una persona al nostre occident decadent són els nou primers mesos de vida, el temps que transcorre des de la concepció fins al naixement: una autèntica carrera a vida o mort.

• Si voleu enviar les vostres consultes al Dr. Mateo, podeu adreçar-vos a: elconsultori@hotmail.com - catcris@iber.net - www.balmesiana.org - apartat de cofreus 121 - 25620 Tremp (Lleida). Cal indicar sempre «Consultori».

Diàleg obert

Per tal d'augmentar la participació i el debat entre els nostres lectors, us oferim aquesta secció dins de «Cartes del lector», on els temes d'actualitat són els protagonistes. D'aquesta manera, esperem afavorir el diàleg obert en el nostre setmanari.

□ A les noces d'argent de «Catalunya Cristiana»

Voldria agrair el bé que fa *Catalunya Cristiana* oferint aquest humil obsequi a aquest setmanari d'informació i de cultura religiosa de la nostra terra.

Gràcies, *Catalunya Cristiana*, per tot el bé que fas. Concretament a mi, em fas un gran bé en la fe, en l'amor, en la meua vida i en la meua unió amb l'Església.

Gràcies pel bé que em fas en la fe amb els teus editorials, articles, cultura religiosa, actualitats científiques, etc.

Gràcies pel bé que em fas en l'amor amb els teus escrits, amb les «cartes al director», amb les teves informacions. Molt en especial quan ens parles dels sants, encesos d'amor a Déu i al proïsme.

Gràcies pel bé que em fas en la vida. Sí, em sento esperonat a llegir en les teves pàgines tants exemples de vides exemplars, de vides santes. Molt en especial pel què respira aquest setmanari d'amor a la vida heroica del papa Joan Pau II.

I gràcies pel bé que em fas en la unitat amb l'Església. Sempre respectuós i amant de totes les disposicions de l'Església, una santa, catòlica i apostòlica. Podríem dir que *Catalunya Cristiana* és del Forum Ecclesiae, i que sempre ha defensat, defensa i defensarà l'Església i el seu magisteri.

Catalunya Cristiana, quan de bé ens fas en Crist Jesús i la Mare de Déu. Tots et felicitem!

Mn. JORDI CARRERA
Banyoles

Noves Esglésies (i 2)

Pere Tena, bisbe auxiliar emèrit de Barcelona

Idealisme o provocació?

Contemplar el misteri de l'Església realitzat en les noves Esglésies locals de Catalunya (vegeu l'article anterior) pot ésser interpretat com una evasió idealista, poc operativa i poc realista, àdhuc com un intent d'encobrir les dificultats i d'oblidar els sentiments de les persones. Però la intenció de proposar aquesta perspectiva és conscientment tota una altra: la contemplació del misteri de l'Església és una provocació adreçada a totes les Esglésies de Catalunya, i sobretot a les Esglésies de Barcelona, de Terrassa i de Sant Feliu, perquè s'alcin decidides a complir la missió que se'ls encarrega.

Tantes vegades hem dit; i diem, que fem Església, i és veritat. Tantes vegades hem proposat treballar amb més intensitat per la unitat pastoral de les Esglésies de la Tarraconense; el Concili Provincial va insistir-hi. Doncs bé, ara tenim l'oportunitat històrica —el moment favorable, malgrat tot— de posar tot el nostre esforç espiritual, ministeri-

al, humà, en realitzar aquests propòsits. Difícilment hi haurà un altre moment en què les circumstàncies ens puguin urgir més a fer-ho.

La creativitat pastoral

No podem escapar-nos d'analitzar la nova realitat, no podem quedar-nos com si no passés res... Fa anys que les nostres Esglésies viuen en un context humà, social i cultural on passen i han passat moltes coses. Cada bisbe, reunit frater-nalment primer de tot amb els seus preveres està cridat a fer aquesta reflexió, obedient a l'impuls i al do de l'Esperit, que hem rebut en l'ordenació.

Tenim com a llum l'Evangeli, evidentment, però també tenim l'ajuda de la carta magna de l'Església per al segle XXI: la carta apostòlica *Novo millennio ineunte*. Quan la llegim, no hi trobem res d'aquestes coses que, a primera vista, semblen importar: sinó la crida a contemplar i a fer resplendir el rostre de Crist! És per a això que està cridada a

mourer's la creativitat pastoral. Fer Església és sobretot això.

En el document citat, el Papa parla explícitament dels projectes pastorals per al moment present, i fa l'afirmació bàsica: el programa ja està fet, però cada Església ha de veure com el realitza, tenint tothora present les coses fonamentals: la santedat en la vida cristiana, la pregària litúrgica i privada, l'Eucaristia dominical irrenunciable, el sagrament de la reconciliació, el primat reconegut i viscut de la gràcia, l'escolta obedient i l'anunci apassionat de la Paraula... Tot això viscut en el testimoni de l'amor fratern, amb l'esforç missioner, amb una espiritualitat de comunió sense trampa, arrelada en la Trinitat i exercida en el reconeixement de l'altre com algú que em pertany, que és un do per a mi, i al qual s'ha de donar espai... Tot plegat, encara, dit expressament, no simplement pensat, o suposant que tothom ja està d'acord. Les coses que no es diuen, a la llarga no es pensen, i cauen en l'oblit.

Un somni

El gènere literari dels somnis ha estat utilitzat per cardenals tan representatius com el cardenal Hume o el cardenal Martini... També a nosaltres ens és lícit somiar. Podríem somiar en unes Esglésies que veuen els bisbes com a testimonis de la successió apostòlica i el centre de la comunió eclesial en cada Església i amb les altres Esglésies, en primer lloc amb l'Església de Roma, envoltats i ajudats pels seus necessaris col·laboradors, els preveres, amb el dinamisme dels diaques i el fervor actiu del poble de Déu; unes Esglésies que no es consideren emmurallades, geloses de sí mateixes, sinó germanes de la mateixa sang amb les altres Esglésies, compartint les proves i les esperances, responant i exhortant conjuntament els homes enmig dels quals viuen, per ajudar-los en la vertadera felicitat, i dir-los on no poden trobar-la. Aquest somni ja és una realitat començada, però cal veure com s'edifica sobre el fonament que ja hi és, que és Jesucrist.

Per Eduard Brufau

El sant de la setmana

- ☐ Nascuda a Antioquia de Pisídia cap al 275
- ☐ Filla d'un sacerdot pagà educada com a cristiana per la dida
- ☐ Va rebutjar casar-se amb el governador de la província
- ☐ Martiritzada i executada per ser cristiana a començament del segle IV

Margarida d'Antioquia és una d'aquelles santes de la qual es coneixen poques dades històriques. Fins i tot el nom varia segons les fonts, ja que en el cristianisme oriental és molt més coneguda com a Marina d'Antioquia. Però tot i això, com també passa en altres casos, la nostra santa ha tingut una devoció popular important.

La tradició diu que santa Margarida era filla d'un sacerdot pagà i que òrfena de mare molt aviat, va ser enviada al camp per ser educada per una dida. El que el pare no sabia era que aquesta bona dona era cristiana i que educaria la seva filla seguint l'exemple de Jesús i allunyant-la del culte pagà. Quan anys després el pare la va reclamar a casa perquè aprengués el ritual del culte

Santa Margarida d'Antioquia, de Velázquez

Margarida
d'Antioquia

als déus pagans, Margarida li va fer saber que era cristiana. El pare no la va delatar a les autoritats, però ella va haver de tornar al camp, on es va haver de dedicar a fer de pastora. Justament un dia que vigilava un ramat d'ovelles el nou governador de la província la va veure, se'n va enamorar i la va fer portar en presència seva. El governador li va proposar el matrimoni, però ella ho va rebutjar i va declarar que era cristiana. A conseqüència de la seva fe santa Margarida va ser interrogada perquè abjurés, però com que continuava fidel a Jesucrist la van empresonar i li van aplicar tortures de tota mena. Poc abans de ser, finalment, decapitada va rebre la visita del mateix dimoni en forma de drac, el qual ella va vèncer amb una creu.

CALENDARI DE LA SETMANA

Lectures de la missa,
santoral
i altres celebracions

(Cicle litúrgic C; ferial 2)

Temps de durant l'any

(Salteri: setmana 4)

JULIOL

18. Diumenge

XVI de durant l'any. Verd. Lectures: Gènesi 18,1-10a / Salm 14 / Colossencs 1,24-28 / Lluc 10,38-42
ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Frederic, b. i mr.; Santes, Marina, vg. i mr.; Simforosa i fills, mrs.
Festa Major: a Alàs i Cerc, Navata, Olesa de Bonesvalls, Pratdip, Quart, Ruplà, Sant Andreu de Llavaneres, Sant Gregori, Sant Martí Sarroca i Santa Bàrbara

19. Dilluns

Fèria. Verd. Lectures: Miquees 6,1-4.6-8 / Salm 49 / Mateu 12,38-42
ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Símmac, p.; Pere de Cadireta, rel.; Santes, Àurea, vg. i mr.

20. Dimarts

Fèria. Verd. Lectures: Miquees 7,14-15.18-20 / Salm 84 / Mateu 12,46-50. Si es vol: *Sant Apol·linar (MLI), Vermell.*
ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Elies, prof.; Torlàci, b.; Pau i Sisenand, diaques i mrs.; Santes, Margarida, vg. i mr.; Lliberata, vg. i mr.
Festa Major: a Palafrugell, la Riera de Gaià i Santa Margarida i els Monjos.

21. Dimecres

Fèria. Verd. Lectures: Jeremies 1,1.4-10 / Salm 70 / Mateu 13,1-9. Si es vol: *Sant Llorenç de Bríndisi (MLI), Blanc.*
ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Daniel, prof.; Santes, Pràxedes, vg.

22. Dijous

Santa Maria Magdalena (MO), Blanc. Lectures: Jeremies 2,1-3.7-8,12-13 / Salm 35 / Joan 20,1-2.11-18
ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Teòfil, mr.; Menelau, ab.
Festa Major: a Arnes, Corbera, la Nou de Gaià, el Pont d'Armentera, Pontons i Pradell de la Teixeta.

23. Divendres

Santa Brígida (F), Blanc. Lectures: Gàlates 2,19-20 / Salm 33 / Joan 15,1-8
ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Bernat d'Alzira, maria i Gràcia, mrs.; Santes, Cunegunda, rel.

24. Dissabte

Fèria. Verd. Lectures: Jeremies 7,1-11 / Salm 83 / Mateu 13,24-30. Si es vol: *Sant Xarbel Makluf (MLI), Blanc.*
ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Víctor, mr.; Borís, mr.; Santes, Cristina, vg. i mr.; beates Pilar, Maria-Àngels i Teresa, rel. i mrs.
Festa Major: a l'Armentera, Espolla, Foradada, Lloret, la Masó i Santa Cristina d'Aro.

Lectures bíbliques

Diumenge XVI de
durant l'any

Lectura primera

Gn 18, 1-10a

Senyor, no passeu sense aturar-vos amb el vostre servent

Lectura del llibre del Gènesi:

En aquells dies, el Senyor s'aparegué a Abraham a l'alzina de Mambré. Abraham seia a l'entrada de la tenda, quan la calor del dia era més forta. Alçà els ulls i veié tres homes aturats davant d'ell. Així que els veié corregué a rebre'ls des de l'entrada de la tenda, es prosternà, inclinà el front fins a terra i digué: «Senyor, si m'heu concedit el vostre favor, us prego que no passeu sense aturar-vos amb el vostre servent. Permeteu que portin aigua per rentar-vos els peus i reposeu a l'ombra de l'alzina. Entretant aniré a buscar unes llesques de pa i refareu les vostres forces per a continuar el camí que us ha fet passar prop del vostre servent.»

Abraham entrà de pressa a la tenda i digué a Sara: «Corre, pren tres mesures de farina blanca, pasta-la i fes-ne panets.» Després corregué cap al ramat, trià un vedell tendre i gras i el donà al mosso perquè el preparés de seguida. Quan tot era a punt, prengué mató, llet i el vedell, els ho serví i es quedà dret al costat d'ells sota l'ombra de l'alzina, mentre ells menjaven. Llavors li preguntaren: «On és Sara la teva esposa?» Abraham respongué: «És dintre la tenda.» Ell li digué: «L'any que ve tornaré aquí, i Sara, la teva esposa, haurà tingut un fill.»

Salm responsorial

14

*Qui podrà viure a la muntanya sagrada?
 El qui obra honradament
 i practica la justícia,
 diu la veritat tal com la pensa;
 quan parla, no escampa calúmnies.*

*R. Senyor, qui podrà estar-se
 a casa vostra?*

*Mai no fa mal al proïsme,
 ni carrega a ningú res infamant,
 compten poc als seus ulls els descreguts,
 honra i aprecia els fidels del Senyor. R.*

*No fia els seus diners a interès,
 ni es ven per condemnar cap innocent.
 El qui obra així, mai no caurà. R.*

Lectura segona

Col 1,24-28

*El misteri que d'ençà que existeixen els segles,
 Déu guardava amagat,
 ara l'ha revelat al seu poble sant*

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Colosses:

Germans, ara estic content de patir per vosaltres. Així continuo en la meua pròpia carn allò que encara falta als sofriments del Crist en bé del seu cos que és l'Església. Ara jo sóc servidor d'aquesta Església: Déu m'ha confiat la missió de dur a terme en vosaltres les seves promeses, el seu misteri secret, que d'ençà que existeixen els segles i les generacions humanes ell guardava amagat, però que ara ha revelat al seu poble sant. Déu ha volgut fer-li conèixer la riquesa i la grandesa d'aquest misteri que ell es proposava a favor dels qui no són jueus. El propòsit de Déu és aquest: que Crist, l'esperança de la glòria que ha de venir, estigui en vosaltres. Nosaltres l'anunciem. Sense fer distincions, amonestem tots els homes i els instruïm en tots els secrets de la saviesa per conduir-los al terme del seu desplegament en Crist.

Al·leluia

Lc 8,15

*Feliços els qui amb cor bo i dòcil guarden la
 paraula de Déu
 i donen fruit amb perseverança.*

Evangeli

Lc 10,38-42

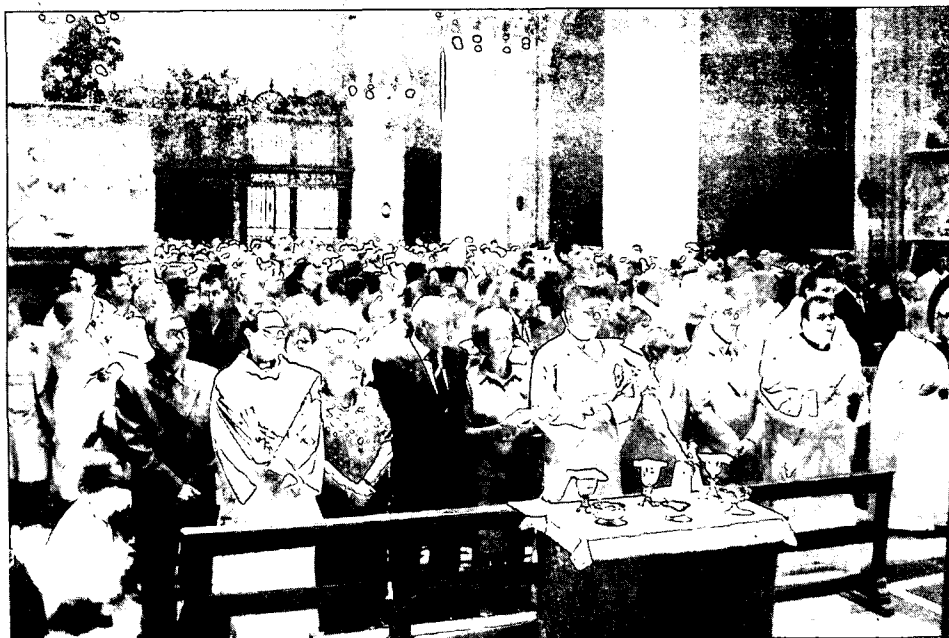
Marta l'acollí. Maria ha escollit la millor part

Lectura de l'evangeli segons sant Lluc:

En aquells temps, Jesús entrà en un poblet, i l'acollí una dona que es deia Marta. Una germana d'ella que es deia Maria, asseguda als peus del Senyor, escoltava la seva paraula, mentre Marta estava molt atrafegada per obsequiar-lo. Marta, doncs, vingué i digué: «Senyor, no us fa res que la meua germana m'hagi deixat sola a servir? Digueu-li, si us plau, que m'ajudi.» El Senyor li respongué: «Marta, Marta, estàs preocupada i neguitosa per moltes coses, quan només n'hi ha una de necessària. La part que Maria ha escollit és la millor, i no li serà pas presa.»

Tortosa

diòcesis

Els ordenands i les famílies van ocupar els primers bancs del temple.

El bisbe Salinas, acompanyat pel Dr. Jaume Pujol, va presidir la celebració.

Ordenació de tres preveres a la catedral de Tortosa

■ David Arasa, Joan Guerola i Milton Gómez van rebre el caliu dels seus pobles d'origen i de les parròquies on han servit com a diaques

TORTOSA.— La tarda calorosa i radiant del dia 4 de juliol, el bisbe Xavier Salinas, acompanyat per l'arquebisbe electe de Tarragona, Jaume Pujol, va ordenar de preveres tres joves de la diòcesi de Tortosa: David

Arasa, Joan Guerola i Milton Gómez. La catedral, plena de fidels de les parròquies d'origen dels nous sacerdots i de les parròquies que ara serveixen com a diaques, va ser el marc de fe i de pietat que va celebrar aquest gran do de Déu.

Prop de seixanta sacerdots van acompanyar els nous preveres en el dia de la seva ordenació. Els companys seminaristes van ser els encarregats d'oficiar d'acòlits i d'animar el nombrós grup de guitarras que de Roquetes i de la parròquia de Ferreries van acudir-hi per solemnitzar la cerimònia.

El bisbe Salinas, rodejat per gran part del presbiteri diocesà, va viure amb goig una de les celebracions més boniques per a una diòcesi: l'ordenació de preveres, signe de la cura i de l'atenció del Pare Déu cap als fills d'aquella terra.

Dels tres ordenats dos són de la ciutat de Roquetes: David Arasa i Joan Guerola. Pel que fa a Milton, és un jove colombià que amb part de la seva família es va traslladar a viure a les nostres terres.

Joan i David han estat escolanets de la parròquia de Sant Antoni de Pàdua de Roquetes, des d'on van entrar al Seminari Menor. Van fer els estudis de BUP i de COU al Col·legi Diocesà de la Immaculada. David, després de ser ordenat diaca, va estar servant a la parròquia de Flix i després va ser enviat a la Universitat de Navarra a estudiar Teologia Dogmàtica. Allí va conèixer el Dr. Jaume Pujol, arquebisbe electe de Tarragona, i per aquest motiu el nou prelat de Tarragona va voler acudir a la celebració acompanyat d'alguns professors d'aquella universitat.

Joan va ser ordenat encara no fa un any de diaca. Ha estat servant a la parròquia de la Mare de Déu del Roser del barri de Ferreries de Tortosa i a la parròquia de

Sant Joan Baptista de Camp-redó.

Milton, ordenat de diaca fa un any, ha estat servant les parròquies de Rasquera i de Ginestar, així com també ha ajudat alguns dies de la setmana en el Col·legi Diocesà Sagrada Família.

Per aquests motius la catedral estava plena principalment de gent de Roquetes, de Ferreries, de Flix, de Camp-redó, de Ginestar i de Rasquera. Persones que van donar a la celebració un to profundament religiós alhora que sentit i familiar.

Incorporats a l'orde dels preveres

En l'homilia, el bisbe Salinas va recordar als tres joves que anaven a rebre l'ordenació que, pel nou sagrament que

els donaria, serien incorporats a l'orde dels preveres per configurar-se més a Crist i per ajudar el poble cristià a configurar-se a Crist, fonamentalment per mitjà de la celebració dels sagraments: l'Eucaristia, la Penitència i la Unció dels Malalts.

Va ser molt eloqüent el reverend i respectuós silenci que es va fer durant la imposició de mans per part del bisbe i de tots els preveres concelebrants als tres que s'ordenaven. Va ser un moment d'intensa pregària per part de tota la comunitat reunida, va ser un moment d'invocar la força de l'Esperit perquè aquella obra bona que Déu començava en aquests tres fills seus, Ell mateix la sostingui i la dugui a terme.

L'abraçada de pau amb el bisbe i amb

tot el presbiteri present va ser el signe de la benvinguda i de l'enhorabona per la participació ministerial en l'únic sacerdoci del Crist i en la seva missió de renovar i de santificar el nostre món.

El cant del *Tu es sacerdos* va ser el punt final del ritu de l'ordenació per després continuar en la celebració de l'Eucaristia.

A l'altar, presidit pel bisbe diocesà Xavier Salinas, acompanyat pel Dr. Jaume Pujol, hi havia els tres nous preveres concelebrant la seva primera missa. Va ser emocionant veure aquells dos joves que de petits havien tingut la il·lusió de ser sacerdots i que ara, quan ha estat el temps oportú, han rebut la Gràcia. Era eloqüent veure el primer que, vingut de terres llunyanes, Colòmbia, parlava el català i s'ordenava prevere al servei de l'Església que peregrina a Tortosa.

Acció de gràcies

En el moment de l'acció de gràcies de la missa, David Arasa, en nom propi i dels companys, va agrair a Déu aquest gran do del sacerdoci, va agrair també al bisbe l'ordenació, així com també va donar les gràcies a tots els familiars, amics, sacerdots, fidels, parròquies... que els han acompanyat i ajudat fins a arribar a l'ordenació sacerdotal.

Acte seguit, el bisbe Salinas va felicitar el Dr. Jaume Pujol, arquebisbe electe de Tarragona, i va demanar als fidels de la diòcesi tortosina, que és sufragània de l'arxidiòcesi de Tarragona, la pregària per al nou metropolità i primat, al qual ens uneix el veïnatge i la participació en el projecte comú de l'arxidiòcesi i de l'Església que peregrina a Catalunya.

El Seminari va acollir les més de mil persones que van pujar a felicitar i besar les mans consagrades dels nous preveres i a prendre un refresc.

Ara els queden les primeres misses. Milton les celebrarà a Rasquera, Ginestar i per raó familiar a la Fatarella. Joan les celebrarà a Roquetes, Camp-redó i Ferreries. David la celebrarà a Roquetes i, a l'octubre, a la parròquia de Pamplona que va ajudar mentre va estar allí estudiant.

Un moment de la concelebració eucarística.

Text i fotos:
Víctor-Manuel Cardona

Tortosa

Primer any de la Delegació per a la Vida Espiritual

TORTOSA.— En acabar el curs són moltes les associacions, delegacions, secretariats... que fan balanç de les seves activitats i projecten les noves. Així ho va fer també la Delegació diocesana per a l'Animació de la Vida Espiritual.

L'any passat va començar a funcionar a la diòcesi de Tortosa aquesta Delegació per a l'Animació de la Vida Espiritual, que té com objectiu —com bé diu el seu nom— conscienciar tot cristià que el fonament sòlid de la nostra fe està arrelat en la vida espiritual, en el fet de deixar-se portar per l'Esperit en la nostra vida de cada dia, i que aquesta vida espiritual no és quelcom que es manté sempre al mateix lloc, sinó que lluita en el nostre interior per créixer, aprofundint en la nostra relació amb Déu i fent-nos més semblants a Crist en la seva manera de pensar, de sentir i d'obrar.

Per a aquest creixement calen pràctiques espirituals, com a moments forts que ens proporcionen l'aliment necessari perquè la nostra vida funcioni seguint el ritme del Pare Déu. Per això aquesta Delegació per a la Vida Espiritual, formada per sacerdots i religiosos, es va proposar organitzar activitats al llarg del curs que ara s'acaba, per injectar en tots els membres de la diòcesi el gust de dedicar-se a les coses de Déu.

L'any 2003 només va ser un somni bonic, però enguany part d'aquelles il·lusions s'han fet realitat. S'han fet diferents activitats que van ser programades a l'inici del curs escolar, i de les quals ja vam donar detallada informació en el seu dia: exercicis espirituals per a sacerdots i els recessos d'Advent i de Quaresma que van estar oberts a tothom.

Totes aquestes activitats van tenir lloc al Centre Sant Enric d'Ossó, de la Companyia de Santa Teresa de Jesús, al tortosí barri de Jesús. També es va fer un taller d'oració per a joves que va constar de quatre sessions teoricopràctiques, dirigides als joves de Confirmació de quatre parròquies de la diòcesi per introduir-los en el camí de la pregària, i que van finalitzar en una convivència per aprofundir en el tema.

També es va celebrar una Vetlla de Pentecosta a Amposta amb una missa a la parròquia de l'Assumpció, una xerrada sobre la missió del laic en l'Església, a càrrec de la germana Cristina Martínez, s.t.j., i una llarga estona de pregària davant del Santíssim Sagrament.

La darrera activitat del curs va ser la introducció dels exercicis espirituals a la vida ordinària per mitjà d'una xerrada a càrrec del P. Francesc Riera, s.j., que va tenir molt bona acollida, de manera que es va projectar l'inici dels exercicis al llarg del proper curs. (V.M.C.)

Mons. Xavier Salinas va pronunciar una sentida homilia.

Col·lació dels ministeris d'acòlit i de lector

■ Iván Cid, Josep Blasco i Alexis Keith van fer un pas més cap al sacerdoci

TORTOSA.— El bisbe de Tortosa, Mons. Xavier Salinas, va col·lar el ministeri d'acòlit a Iván Cid i el de lector a Josep Blasco i Alexis Keith, alumnes del Seminari de Tortosa. En la celebració, que va tenir lloc a finals de maig a la capella del Seminari, van estar acompanyats per les seves famílies, la comunitat de seminaristes de Tortosa, sacerdots que tenen relació amb ells i un nombrós grup de fidels.

En el camí cap al sacerdoci hi ha uns passos fins arribar al ministeri sacerdotal. Són els ministeris de lector i d'acòlit, que confereixen als qui els reben la missió de proclamar amb cura la Paraula de Déu i de servir l'Altar.

Iván Cid és un alumne de 3r de Teologia, cinquè dels estudis eclesiàstics. Josep Blasco i Alexis Keith són alumnes de 2n de Teologia, quart dels estudis eclesiàstics. Aquests tres joves van entrar fa uns anys al Seminari escoltant la crida de Déu i, a poc a poc, van escoltant la novament. En aquesta ocasió va ser per mitjà de la cerimònia que va presidir el bisbe Xavier Salinas, que els va recordar en

l'homilia els motius dels ministeris que els donava i la crida del Senyor cap a la vida sacerdotal.

Més d'un centenar de persones van seguir amb il·lusió la celebració, i els quinze sacerdots que concelebraven amb els dos diaques que acompanyaven el bisbe van poder veure una altra vegada que Déu continua cridant molts joves a seguir-lo. Un grup de joves de la parròquia dels Dolors de Tortosa, on Josep Blasco fa tasques pastorals, van participar animant els cants de la missa.

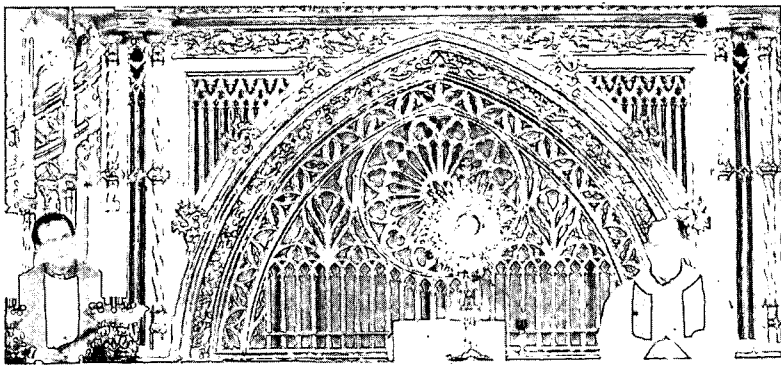
Víctor-Manuel Cardona

Festa de l'Adoració Nocturna

VINARÒS.— La Festa de les Espigues, festa diocesana anual de l'Adoració Nocturna, va tenir lloc enguany a Vinaròs el 29 de maig passat i va comptar amb la participació de més de 150 persones que van manifestar amb senzillesa i valentia el seu amor a Crist Eucaristia i a Maria, la Mare del Redemptor.

La rebuda dels «adoradors», nom amb què es coneixen els membres de l'Adoració Nocturna, la beninguda del president de l'Adoració Nocturna de Vinaròs («Alabat sigui el Santíssim Sagrament de l'Altar»), la Processó de les Banderes i la celebració de l'Eucaristia van ser els actes a destacar.

La missa va ser presidida per Mn. Miquel

Un moment de la concelebració eucarística.

Romero, rector de Santa Magdalena, i concelebrada per tres sacerdots més. La participació a la missa va destacar pel fervor, pel clima de pau, de goig en l'Esperit. Els cants, dirigits per Enrique Meliá, van ajudar a penetrar en el misteri eucarístic i a construir un clímax de profunda pietat. (V.M.C.)

Tres nomenaments eclesiàstics

TORTOSA.— El bisbe de la diòcesi de Tortosa, Mons. Xavier Salinas i Viñals, ha fet públics els següents nomenaments: Mn. Joan Andreu Vellón, rector de la parròquia de Sant Llorenç de Càlig i capellà de les R.R. Trinitàries de la mateixa població; Mn. Jordi Salvadó Estivill, vicari de la parròquia de Sant Blai, de la ciutat de Tortosa, i Mn. Javier Goñi San Miguel, rector de la parròquia de la Mare de Déu dels Àngels, de la ciutat de Tortosa. (V.M.C.)

Ultreia Diocesana de fi de curs

TRAIGUERA.— El diumenge 20 de juny va tenir lloc al reial santuari de la Mare de Déu de la Font de la Salut de Traiguera la Ultreia Diocesana de fi de curs del Secretariat de Cursats de Cristianitat.

Gent de Benicarló, de Traiguera, de la Jana, de Tortosa, de Pinell de Brai, es van trobar a la preciosa ermita de la Font de la Salut acompanyats pel seu consiliari, Mn. Julià Escudé Casadó.

Fa dècades que el moviment de Cursats de Cristianitat està arrelat a la diòcesi de Tortosa. Com qualsevol realitat viva ha tingut moments molt esplèndids, amb molta gent i molts cursets, i també moments no tan esplèndids ni vigorosos. En aquest curs passat el moviment ha dut a terme dos cursets: un per a joves, amb 15 participants, i un per a adults, amb 25.

La Ultreia Diocesana de final de curs a la Font de la Salut de Traiguera va començar a les onze del matí. Moment d'acollida, de retrobar-se, de saludar-se i de presentacions. Els membres del secretariat van ser els encarregats de dur aquest moment d'afinació i que va marcar el bon ambient de tota la jornada.

A dos quarts de dotze va tenir lloc una estona de pregària: escolta de la Paraula de Déu, compartir experiències, cants... Al migdia el consiliari va fer una xerrada de formació amb el títol *L'efusió de l'Esperit Sant*. Sobre l'exposició de Mn. Escudé i basant-se en les pistes de treball es va fer el treball de grups, moment ric per donar i rebre tantes gràcies que Déu ens fa per mitjà dels altres i d'un mateix. Després també va haver-hi el moment de la posada en comú, on es va arribar a descobrir una altra vegada la possibilitat de conèixer més i millor l'obra de l'Esperit en cada un de nosaltres i en la seva Església.

Després de dinar tots els participants es van traslladar al poble, on, acompanyats pel rector, Mn. Juan José Roca, van visitar el valuós museu parroquial, digne de qualsevol catedral. Com a cloenda de tota la jornada i del curs i en acció de gràcies pels beneficis rebuts al llarg de l'any, es va celebrar l'Eucaristia en el temple parroquial. (V.M.C.)

Barcelona

BARCELONA.— A hores d'ara, el cardenal Carles ja descansa de les moltes i feixugues responsabilitats que al llarg de 14 anys ha hagut d'assumir al capdavant d'una de les diòcesis més complexes del món. Ha patit molt, ho reconeix, però alhora ho ha fet ben conscient que aquesta

era la voluntat de Déu. Tampoc no li han mancat alegries i moments de joia compartida amb la seva feligresia com el que el 27 de juny passat, en la missa del seu comiat, es vivia a Santa Maria del Mar. Carles deixa les responsabilitats de govern al capdavant de l'arxidiòcesi, però hi con-

tinuarà vivint. Després del merescut descans estiuenc, viscut aquest any entre recessos i sortides a la muntanya, tornarà al setembre a Barcelona per continuar gastant-se més i més en el servei de Déu i dels homes. La seva il·lusió ara és escriure un llibre sobre Jesucrist.

«Tot i la jubilació, no em faltará feina pastoral»

■ El cardenal Ricard M. Carles comença una nova etapa en la seva vida després de 14 anys al capdavant de l'arxidiòcesi de Barcelona

—Amb l'anunci el 15 de juny passat del relleu episcopal al capdavant de l'arxidiòcesi de Barcelona, s'ha tret un pes de sobre?

—Les responsabilitats sempre pesen, i les responsabilitats de la vida de l'Església en una diòcesi tan gran com Barcelona encara pesen més. Per això sí que és cert que em sento alleugerit, però també voldria dir que la meua vida de sacerdot i de bisbe continua, i que he de continuar complint tot allò que pugui fer per Crist, per l'Església i pel servei del nostre bon poble de Déu.

—Diuen que per a un cristià la missió no acaba mai, i menys per a un cardenal, que està cridat a vessar la sang si cal pels seus fidels... Quina serà ara la seva missió?

—Tinc moltes coses endarrerides, entre elles un llibre sobre la figura de Jesucrist, que m'agradaria que fos com una culminació de la meua vocació cristiana. El sacerdot i periodista José Luis Martín Descalzo deia que la culminació de tot sacerdot era escriure quelcom sobre Jesucrist. Jo voldria intentar-ho. La veritat és que em sembla que no em faltará feina pastoral en recessos, exercicis, escrits, i els compromisos que tinc com a cardenal a Roma.

—No és el seu tarannà recordar mals moments o criticar coses del passat. Segur que després de 14 anys al capdavant de l'arxidiòcesi de Barcelona, en fa una valoració força positiva... Marxa, però, amb la sensació de tenir alguna assignatura pendent?

—Com vaig dir en l'homília de comiat, «em queda la preocupació, que deixo en mans de la misericòrdia de Déu, de tants fills i filles de Déu que en aquesta gran ciutat i diòcesi continuen vivint sense tenir consciència que ho són».

—És el nombre de preveres ordenats la seva màxima satisfacció d'aquests anys?

—Certament, els 115 preveres diocesans que he ordenat és un dels capítols del meu pontificat a Barcelona pels qual dono més gràcies a Déu. Sóc testimoni que són fidels i treballen molt. Ells són com el llegat que deixo a aquesta diòcesi a la qual he servit durant més de 14 anys. I voldria fer esment d'una altra realitat que s'ha produït durant el meu ministeri a Barcelona: Càritas Diocesana ha duplicat el seu pressupost; és a dir, que la comunitat catòlica de la diòcesi dona a favor dels pobres i marginats de la nostra societat el

Les mostres d'afecte i d'agraïment han estat nombroses al llarg d'aquests 14 anys.

Presa de possessió del nou arquebisbe de Barcelona

Mons. Lluís Martínez Sistach prendrà possessió com a nou arquebisbe de Barcelona el 18 de juliol, a les 12 h, a la catedral de Barcelona. A les sis de la tarda del mateix dia, hi haurà una solemne celebració de l'Eucaristia a Santa Maria del Mar, presidida ja pel nou arquebisbe de Barcelona.

Pel que fa a les noves diòcesis de Terrassa i de Sant Feliu de Llobregat, la presa de possessió de Mons. Josep Angel Saiz serà el diumenge 25 de juliol, a les 18 h, a la catedral del Sant Esperit de Terrassa, i la de Mons. Agustí Cortés serà el diumenge 12 de setembre, a les 18 h, a la catedral de Sant Llorenç de Sant Feliu de Llobregat.

doble del que donava fa uns anys. Això vol dir moltes coses. En dono gràcies a Déu i a les persones que ens fan confiança amb els seus donatius i ens permeten de fer la bona feina que fa la nostra Càritas. Estic molt content també d'això.

—Ja des de fora, amb una altra perspectiva, com veu el futur de la província eclesiàstica barcinonensis?

—Veig amb esperança el futur de la vida cristiana entre nosaltres, malgrat els reptes i les dificultats presents. Ni el Senyor ni l'Esperit Sant no deixen mai d'assistir a l'Església. El meu magisteri episcopal dels darrers temps ha volgut insistir sobretot en l'esperança cristiana. I aquesta voldria que fos la meua darrera paraula: «No podem perdre l'esperança; demanem-la com un gràn do de Déu. Si Europa perd la fe —es va dir al II Sínode de Bisbes d'Europa— és perquè abans ha perdut l'esperança.» Tot l'univers no té altre cap ni altra finalitat que el Crist total, segons els ensenyaments de sant Joan i de

sant Pau. Podem desanimar-nos si tenim fe?

—No sé quantes vegades l'he sentit dir també en els últims anys que «en el cristianisme l'accés a Déu és Déu mateix», o que «el cristianisme no és la religió d'un llibre, sinó d'una persona: Jesucrist». És aquest el secret que ha d'impulsar la nova evangelització?

—El secret és que «cal partir novament de Jesucrist», com ens recorda el Sant Pare en la seva carta sobre el nou mil·lenni. Per això, certament, dic molt sovint que el cristianisme, més que la religió del llibre, és la religió d'una persona: Jesucrist. Com també dic sovint que en el cristianisme l'accés a Déu és Déu mateix, cas únic en la història de les religions.

—Com es porten a la pràctica aquestes conviccions?

—Fent-les vida en les nostres vides, com ho van fer sant Pau i sant Joan, i els sants i santes de tots els temps. La santedat de vida és el millor testimoni, el millor missatge evangelitzador.

—És cert que continuarà a Barcelona?

—Sí, de moment no deixaré del tot Barcelona, encara que n'estaré més absent que ara per causa de les meves activitats. Però no deixaré el Mare Nostrum, ni les nostres muntanyes, ni les nostres ciutats. I com a sacerdot i com a bisbe, sempre pregaré per tots aquells i aquelles que durant un temps em foren encomanats.

—Quins consells donaria als seus successors en aquesta nova etapa que comencen?

—Em sembla que no cal. Ells tenen tots prou experiència del ministeri per poder fer un bon servei al poble de Déu que els ha estat encomanat.

—Què desitja dir als seus diocesans com a comiat?

—El que vaig dir en la passada festa de Corpus, a la catedral, i que vaig repetir el diumenge a Santa Maria del Mar: «Que ningú no s'aturi en el que és o en el que fa. Creixeu en la fe, en l'esperança, en l'amor i en l'enyorança i desig de Déu. I en l'amor cristià als germans en la fe, en especial als germans en el ministeri. És a dir, seguiu fent Església, units al Sant Pare i al vostre bisbe.»

Samuel Gutiérrez

SANT FELIU DE LLOBREGAT

Taller de vida monàstica a Montserrat

MONTSERRAT.— Els monestirs de Santa Maria i de Sant Benet de Montserrat organitzen del 18 al 22 d'agost el IV Taller de Vida Monàstica a Montserrat. Està adreçat a nois i noies i a matrimonis, d'entre 18 i 40 anys, que estiguin interessats a conèixer i experimentar l'estil de vida monàstica. Es tracta de viure com viuen els monjos durant cinc dies, de compartir la pregària i el treball, de conèixer l'espí-

ritualitat benedictina, d'estimar el silenci trobant-se amb un mateix o de fer lectura compartida de la Paraula de Déu. L'objectiu és clar: com cercar Déu.

Si voleu més informació o inscriure-us hi cal que truqueu o envieu un correu electrònic al Gmà. Antoni Pou (apou@santuari-montserrat.com - Tel. 938 777 766) o a la Gna. Montserrat Salvat (ms_damunt@yahoo.es - Tel. 938 350 078). (C.C.)

RESIDÈNCIA GERIÀTRICA BON VIURE

Som a Horta, en una torre amb jardí, alimentació adequada, ascensor, sala d'estar, seguiment mèdic i sanitari, animació, caliu humà. Estades temporals i indefinides. Poques places. Campoamor, 56 - Barcelona.

Tel. 934 274 453

Christus Splendor

■ L'exposició es pot visitar fins al dia 27 d'aquest mes

El novembre passat la Conferència Episcopal Espanyola aprovava la posada en marxa del gran projecte expositiu Christus Splendor. La primera part d'aquest programa, la mostra Christus Splendor in Charitate, organitzada per la mateixa Conferència i per l'arquebisbat de Barcelona, ja es pot visitar a la Pia Almoïna (Av. Catedral 4) de la Ciutat Comtal. L'exposició dona a conèixer a través de l'art les diferents facetes de la caritat cristiana, basada en l'exemple evangèlic del mateix Jesucrist.

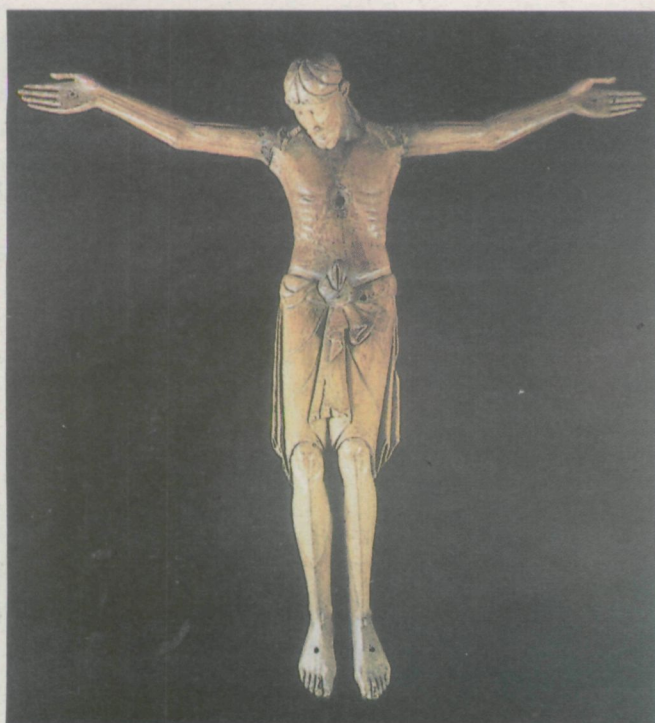
La mostra aplega un bon nombre d'obres d'art —pintura i escultura principalment, però també alguna peça d'orfebreria— provinents de diferents punts de la geografia espanyola. La diversitat cronològica i d'estils també hi és evident, ja que hi trobem tant pintures romàniques del segle XII com obres de fa un any escàs. La informació força didàctica dels plafons explicatius i la bellesa de les peces reunides fan de Christus Splendor in Charitate l'eina adient per conèixer què s'entén per Caritat en el cristianisme.

La caritat de l'Església avui

Christus Splendor in Charitate no només fa un repàs de la història passada de la caritat cristiana sinó que també dona a conèixer com avui l'Església posa en pràctica aquest principi evangèlic. El visitant podrà veure uns plafons sobre diverses entitats cristianes que centren la seva activitat en l'ajut als necessitats: Càritas, Mans Unides, Intermón-Oxfam, Obres Missionals Pontifícies, SETEM, Fundació Pere Tarrés, Orde Hospitalari de Sant Joan de Déu, SED, Secretariats de Pastoral Gitana i Penitenciària, Fràter, Mercedaris i CECAS, entre d'altres. La mostra, que s'ha volgut emmarcar dins dels actes del Fòrum, tindrà continuïtat amb dues exposicions més en el futur: *Christus Splendor in Ecclesis* i *Christus Splendor in Scripturis*.

Primeres passes del Nen Jesús, anònim, de cap al 1400, procedent de la catedral de Barcelona.

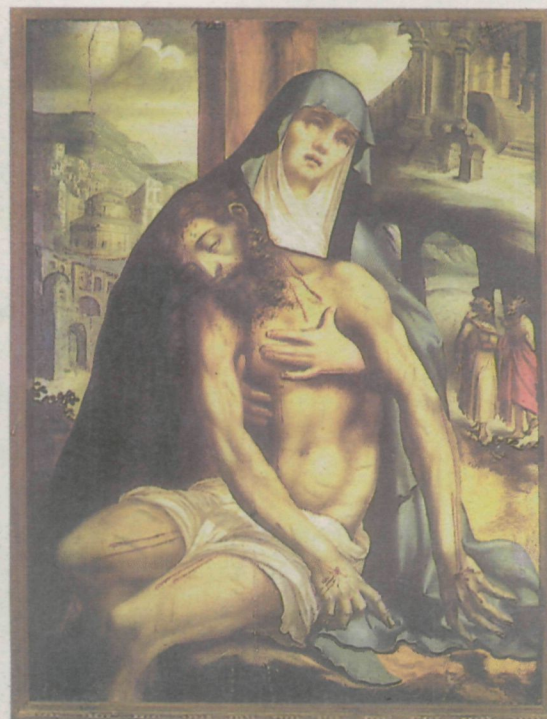

Crist Crucificat, anònim, del segle XII, procedent de la catedral de Jaca.

Tríptic del Sant Sopar, de Juan de Borgoña, de cap al 1510, procedent de la catedral de Toledo.

Els panells explicatius de totes les obres són especialment didàctics.

La Pietat, de Luis de Morales, segle XVI, procedent de la catedral de Badajoz.

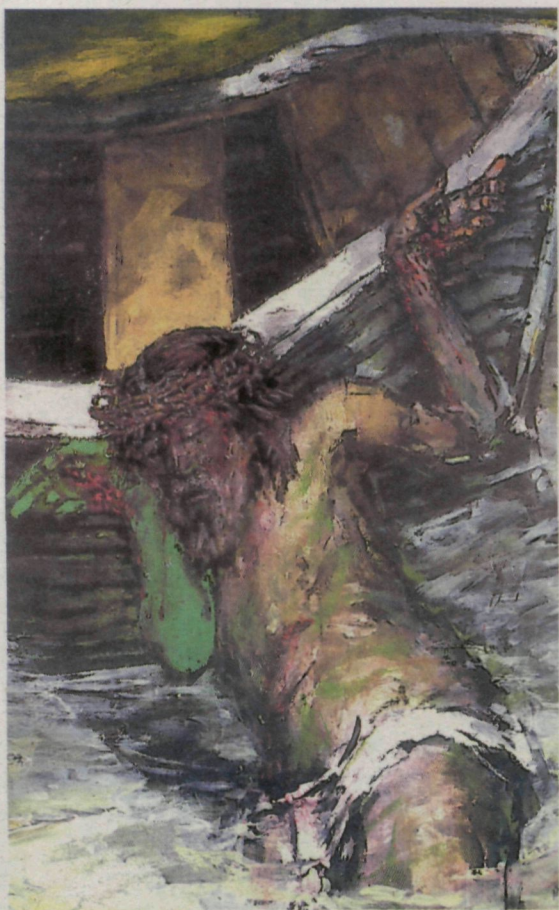

Pintures de la Pia Almoïna, anònimes, de cap al 1330, procedents de la Seu Vella de Lleida.

Sant Pere Nolasc, de l'obra de Francisco de Zurbarán, segle XVII, procedent del Convent de les Caputxines de Castelló de la Plana.

r in Charitate

Crist de la Patera, de Pedro González, 2003.

D'istapre dia de sant agustí arribuj: de agost d'el ap: co: am: di: los
cosfos e ossa de aquelles prribnes qui ezen stades soterrades per ra
lo del diluvi foren solennament ab nussa conventual eton sermo
transladades entra agost cos pilars d'la Seu per ordnacio de ls
honorables vicaris de re net sefor bñha e iuram de q'alloques :

Mare de Déu de la Misericòrdia, del Mestre de
Monti-sion, de cap al 1406, procedent de la
catedral de Mallorca.

Jesús Infant, de Ramon
Amadeu, de cap al 1800,
procedent de la catedral
de Barcelona.

Ecce Homo, de Gregorio
Fernández, de cap al 1621,
procedent de l'església de Sant
Nicolau de Valladolid.

Comercial del Descanso

GRAN NOVEDAD
ELIONATURE

Gran promoción y Plan Renove

Por cada colchón que usted compre, le regalamos un **SOMIER ARTICULADO** o bien otro **COLCHÓN**

Las 20 primeras llamadas podrán escoger entre estos regalos:

- Reproductor DVD
- Minicadena con CD
- TV color 14"

Ergonómico

Indeformable

Hipoalérgico

Antiácaros

Articulable

Conseguirá Descansar!!

OFERTA ESPECIAL

AMIGOS DE CATALUNYA

CRISTIANA

**Somier Eléctrico
+ Colchón Elionature**

Medidas: 80 x 180/190
o bien 90 x 180/190

Por sólo 669 euros

LLAME AHORA AL 902 10 10 23 FINANCIAMOS HASTA 48 MESES

Barcelona

Quarta edició de la Setmana Catequètica

■ Prop de 170 catequistes van participar en aquesta experiència de formació i d'aprofundiment

BARCELONA.— Un públic força heterogeni era el que va assistir el dia 5 de juliol al tret de sortida de la quarta Setmana Catequètica organitzada per la Delegació diocesana de Catequesi de l'arquebisbat de Barcelona. Al voltant de 170 catequistes, en grups de matí i de tarda, no es van voler perdre aquesta experiència de formació.

La Setmana Catequètica, que es va celebrar del 5 al 9 de juliol al Seminari Conciliar de Barcelona, posa a l'abast dels catequistes un espai intensiu de formació i de reflexió a través d'una oferta de setze cursos.

Seguint amb el fil de l'edició de l'any passat, un dels plats forts va ser novament el tema del catecumenat d'adults, de joves i d'infants, «perquè és una realitat creixent», afirmava Mn. Felip-Juli Rodríguez, delegat de Catequesi i responsable del Servei diocesà per al Catecumenat de l'arquebisbat de Barcelona. «Mentre nosaltres estem capficats a saber de quin color serà la mitra del bisbe, hi ha gent que truca a la nostra porta perquè se sent cridada a viure en l'Església de Jesucrist», afegia Mn. Felip-Juli en referència també al relleu al capdavant de l'arquebisbat de Barcelona.

El procés catequètic d'infants, a cà-

Assistents a la inauguració de la Setmana Catequètica.

rrec d'Enriqueta Capdevila, pedagoga i responsable del departament d'infants del Secretariat Interdiocesà de Catequesi (SIC), va ser un dels cursos més sol·licitats pel que fa al torn de matí. Però n'hi havia molts d'altres, com *Infants no batejats a catequesi: com els acompanyem; Immigració i integració; El catecumenat d'adults: la identitat i espiritualitat de l'acompanyant; Com animar el grup de catequesi. Cap a una catequesi més experiencial i grupal; Contes i danses per a la catequesi; i Els pares, la catequesi i l'escola.*

«El món canvia i l'Església canvia», va dir Mn. Felip-Juli durant la inauguració de la Setmana Catequètica, «ens trobem, per tant, en un moment que la catequesi ha de tenir una perspectiva evangelitzadora i missionera». I va afegir: «S'esgota, si no s'ha esgotat ja, la manera que tenim de fer catequesi. Tenim, doncs, l'oportunitat de renovar la manera de presentar el missatge.» El delegat diocesà de Catequesi també va afirmar que «la catequesi sense comunitat és freda i difícilment porta enlloc», i seguidament va advocar per

treballar més per la implicació dels pares en la catequesi dels fills: «Els infants ocupen bona part del nostre temps, però sense la catequesi d'adults anem coixos.»

Pel que fa als cursos que s'oferien en el torn de la tarda, podem destacar: *Iniciar-se a ser catequista; La catequesi i la família; Com fer engrescadora i dinàmica la catequesi; La psicologia dels infants, avui; Educar, créixer, creure i celebrar la fe; Per què fer catequesi als disminuïts psíquics?; Els temps litúrgics i la cançó; i La pregària a la catequesi.*

La Setmana Catequètica va acabar el 9 de juliol amb la celebració de l'Eucaristia, que havia de ser presidida per Mons. Josep Àngel Saiz, bisbe auxiliar de Barcelona, i amb la presentació de dues experiències eclesials com són el catecumenat baptismal, per a adults que demanen esdevenir cristians, i la proposta de *Tornar a creure*, adreçada a adults que volen reiniciar el camí de fe.

La pròxima cita dels catequistes, convocats en aquesta ocasió pel SIC, serà del 20 al 22 de juliol, al Seminari Salesià Martí Codolar de Barcelona, en les 4es Jornades Intediocesanes de Catequesi, i del 26 al 30 de juliol, al bisbat de Tortosa, en la 24a Escola d'Estiu per a Catequistes.

Carme Munté

Mn. Felip-Juli Rodríguez: «Els pares han de ser els primers educadors en la fe»

—El catecumenat té l'origen en els primers temps del cristianisme, però què n'ha motivat la reinstauració?

—L'home i la dona tenen necessitat de Déu i d'un camí clar que els porti cap a Déu. I aquest camí clar i net és Jesucrist, que es troba d'una manera visible en l'Església. Tot i les crítiques, l'Església és creïble i és punt de referència per als qui viuen insatisfets i cerquen el tresor de Jesucrist.

—Podem dir que el Servei diocesà per al Catecumenat està consolidat després de dos anys de funcionament?

—Encara no, perquè encara cal que tots els agents —sacerdots, laics...— hi treballin al cent per cent.

—Per què diu que s'ha esgotat una manera de fer catequesi?

—Perquè la manera de fer catequesi que teníem fins ara era força semblant a l'estil escolar, en el sentit dels conceptes, de la doctrina i d'aprendre les coses de memòria. Ara es demana una nova manera de fer, que sigui una fe viscuda en comunitat i més reflexionada, i que sigui una catequesi més present en la celebració litúrgica i basada en un esperit missioner d'apostolat. La catequesi, doncs, ha de recuperar aquests elements que d'alguna manera havia perdut en el camí, i recuperar-los també vol dir, per exemple, una catequesi més personalitzada, sobretot avui dia que cada persona acumula un bagatge diferent. Ara els infants no tenen la mateixa base i n'hi ha molts que ignoren les pregàries i els conceptes bàsics.

—Per això és tan important la catequesi d'adults?

—Sense els pares, tot es fa difícil. Els adults tenen el gran paper de ser els primers educadors en la fe dels seus fills.

El salesià José Sorando va impartir el curs «Com animar el grup de catequesi».

SANT FELIU DE LLOBREGAT

Fi de curs dels Antics Alumnes dels Col·legis Maristes

PLA DEL PENEDÈS.— El diumenge 20 de juny, la Federació d'Associacions d'Antics Alumnes dels Col·legis Maristes de Catalunya es va aplegar a l'Alt Penedès per celebrar la reunió de fi de curs. L'objectiu era compartir un temps amb una colla d'exalumnes del col·legi que els germans Maristes havien tingut a Vilafranca del Penedès i que encara es reuneixen periòdicament. A la trobada van assistir-hi en ple els membres de la directiva federativa, acompanyats de les respectives esposes i altres acompanyants.

L'expedició va ser rebuda pels exalumnes vilafranquins, presidits per Félix Gallego. A les Caves Parató Vinícola del Pla del Penedès, el seu propietari, Josep Elías —que havia estat president dels antics alumnes maristes de Sants i que va actuar d'amfitrió de la jornada— els va oferir un tast dels seus productes i els va acompanyar en la visita a la planta i al celler.

Al migdia va tenir lloc una missa celebrada a la

parroquial del Pla del Penedès i, a primera hora de la tarda, un dinar de germanor a cal Pau Xic de Guardiola de Fontrubí. A la sobretaula es va procedir a l'acte oficial de final de curs, presidit pel titular federatiu, Lleonard del Rio. Intervingueren també entre d'altres Joan Caballeria i els germans Enrique Hurtado i Gerardo Llera. El vocal d'activitats culturals, Sebastià Borràs, va donar compte del resultat del premi literari Sant Jordi, que va correspondre a l'alumne Albert Santasusanna, del col·legi Sant Joan de Barcelona. També es van atorgar accèssits *exaequo* a Jordi Dilme, de Girona, i a Enric Balaguer, d'Igualada. També es va anunciar una trobada amb diverses associacions maristes franceses per al proper octubre, i l'assistència l'abril del 2005 a les

Avellanès per participar a «Marcel·lí punt i seguit 2». Finalment el president va lliurar una ceràmica artística a cadascun dels exalumnes vilafranquins.

A la tarda va tenir lloc una visita guiada al castell i a l'església de Sant Martí Sarroca. (C.C.)

Barcelona

Tret de sortida al Parlament de les Religions

■ Mons. Josep Àngel Saiz va donar la benvinguda als participants en nom de l'Església catòlica

BARCELONA.—L'administrador apostòlic de Barcelona, Mons. Josep Àngel Saiz, va donar la benvinguda, en nom de l'Església catòlica a Catalunya, als milers de representants de diverses religions que van participar, del 7 al 13 de juliol, al Parlament de les Religions del Món.

Durant l'acte d'inauguració del Parlament de les Religions, celebrat a l'Auditori del Fòrum, el bisbe Saiz va destacar davant d'unes tres mil persones que «l'Església catòlica, implantada en aquestes terres des de fa gairebé vint segles, està de festa perquè durant aquesta setmana del Parlament es manifesti palesament aquí l'harmonia, el coneixement mutu i l'entesa entre totes les religions».

Mons. Saiz va manifestar la voluntat que la IV edició del Parlament de les Religions del Món fos una gran trobada de relació interpersonal, de diàleg franc i profund, d'intercanvi d'experiències i d'aspiracions: «Aquests dies han d'afavorir l'enriquiment i la transformació personal dels participants, han de propiciar un eixamplament d'horitzons per a les seves comunitats o àmbits de procedència i alhora han d'ajudar-nos a projectar el nostre missatge de pau i d'amor a totes les persones de tots els llocs de la terra.»

I va prosseguir: «Aquests dies han de ser per a nosaltres indagació en la pròpia identitat, en el nostre cor, en la tradició religiosa pròpia. Per sentir-nos interpel·lats, per sentir-nos desafiats, per ser conscients de la pròpia riquesa, per donar grà-

cies a Déu i per compartir amb els altres. Aprofitem també per portar a terme un diàleg enriquidor, un intercanvi enriquidor. Aprofitem per descobrir l'altre i el que l'altre em pot oferir. I com a conseqüència, impliquem-nos en la col·laboració per solucionar els problemes del nostre món a través del diàleg, sabent escoltar, comparint, per mitjà del compromís.»

Mons. Saiz va parlar també del paper de les religions al llarg de la història: «En el passat, les religions han inspirat el naixement de la majoria de les cultures i han afaïxonat pobles d'arreu del món. No es pot fer una història de les civilitzacions sense tenir en compte el fet religiós en la seva varietat i complexitat. I si bé és veritat que les religions no han estat sempre factor de pau i d'entesa, també cal reconèixer que ho han considerat com un pecat, com una contradicció als seus missatges més genuïns.»

Quant al futur, Mons. Saiz va expressar que somia en un renovat prestigi del fet religiós en les nostres societats: «Seria una gran notícia que les comunitats religioses arreu del món exercissin una influència tan forta que la pau fos implantada en i entre els respectius països.»

Els bisbes, l'abat de Montserrat i Joan Clos, durant la inauguració de l'assemblea a Montserrat.

Assemblea prèvia al Parlament

Si el IV Parlament de les Religions del Món tenia lloc del 7 al 13 de juliol a Barcelona, en el marc del Fòrum Universal de les Cultures, el monestir de Montserrat va acollir una assemblea prèvia a la celebració del parlament. L'abat de Montserrat, el P. Josep M. Soler, va ser l'encarregat de donar acollida, el 5 de juliol, als 400 representants de diverses religions. «Per a la comunitat de monjos de Montserrat, és una joia i un honor acollir-vos aquests dies en aquest lloc, que constitueix per molts motius el cor de Catalunya i el centre espiritual de l'Església catòlica d'aquest nostre país», va dir el P. Josep M. Soler.

Mons. Lluís Martínez Sistach, arquebisbe de Tarragona i arquebisbe electe de Barcelona i president de la Conferència Episcopal Tarraconense (CET); Mons. Joan Enric Vives, bisbe d'Urgell i secretari de la CET, i també Mons. Josep Àngel Saiz van donar la benvinguda als assistents, en representació de l'Església catòlica a Catalunya.

«Desitjo que aquests dies de l'assemblea siguin dies de reflexió, de treball i de pregària, sense oblidar les relacions interpersonals que són realment molt importants i molt necessàries —va dir Mons. Martínez Sistach als assistents a la sessió

inaugural. No hi ha dubte que el marc del monestir benedictí, on es respira la regla de sant Benet de l'ora et labora, ofereix l'atmosfera adequada per assolir-ho.»

En la clausura de l'assemblea de Montserrat, que va tenir lloc el 7 de juliol, Immam Rashied Omar, de Sud-àfrica, i el rabí David Rosen, envoltats de dotzenes de membres d'altres tradicions religioses, van anunciar conjuntament una sèrie de compromisos que els membres de l'Assemblea de Montserrat van adoptar i que havien de ser exposats i compartits en el IV Parlament de les Religions.

Els *Compromisos de Montserrat* inclouen, en paraules d'Immam Omar i del rabí Rosen, «accions simples i profundes com la necessitat d'advertir els governs sobre l'ús assenyat dels aqüífers i de reconèixer els drets de la natura de l'aigua, o de desafiar els conflictes bèl·lics o les guerres il·legítimes, utilitzant si és necessari l'objecció de consciència». «Les idees que sostenen alguns d'aquests compromisos no són especialment noves, es corresponen àmpliament amb el treball de moltes organitzacions, seculars al voltant nostre», van dir Omar i Rosen, «però el que és extraordinari és que hagin estat aprovades per milers de persones de totes les tradicions religioses representades; poden desencadenar un efecte "bola de neu" divinament inspirat». (C.C.)

TARRAGONA

Les representacions de «La Passió de sant Fructuós» adquireixen dimensió

TARRAGONA.—Enguany tocava fer la representació teatral de *La Passió de sant Fructuós* i dels diaques Auguri i Eulogi, basada en les actes martirials més antigues de tota la Península Ibèrica. Escenificacions que es van dur a terme els dies 11, 12, 19 i 26 de juny a l'amfi-

De les quatre representacions d'enguany, la del dissabte 19 de juny va tenir un caràcter especial, ja que hi van assistir diferents comunitats cristianes d'arreu amb advocació a sant Fructuós, com ara les Gunyoles, Sant Fruitós de Bages, Castellterçol, Lilla, Sant Cugat del Vallès i Manresa, a més de Tarragona, així com altres entitats que també estan batejades amb el nom del bisbe màrtir de Tarragona.

Totes aquestes comunitats van rebre una pedra amb la reproducció d'una inscripció del segle V relacionada amb el culte de sant Fructuós i trobada a les excavacions de la necròpoli paleocristiana de Tarragona.

A la representació hi van assistir l'arquebisbe de Tarragona, Mons. Lluís Martínez Sistach, i l'alcalde de la ciutat, Joan Miquel

Nadal. El mandatari municipal va subratllar la importància d'aquestes representacions «que donen vida als nostres monuments, a través del seu relat històric». De la seva banda, Mons. Martínez Sistach va posar en relleu el fet que «*La Passió de sant Fructuós* va més enllà de l'àmbit tarragoní, exponent fefaent de les nostres arrels cristianes». Les quatre actuacions van comptar amb una extraordinària afluència de públic. (J.B.)

La representació és tot un clàssic.

teatre de Tarragona, escenari de la imolació dels sants tarragonins a mitjan segle III.

La Passió de sant Fructuós, teatralitzada per Andreu Muñoz Melgar, la fa possible l'Associació Cultural Sant Fructuós, conjuntament amb la Schola Cantorum i l'Orquestra dels Amics de la Catedral, amb la intervenció d'unes 350 persones, entre actors, músics, coral i personal tècnic.

BALCLI'S

SALA DE SUBHASTES

DES DEL 1979

COMPREM AL COMPTAT

ANTIGUITATS, PINTURA S. XIX I XX

MOBLES, OBJECTES

JOIES, ARGENT I RELLOTGES

PISOS SENCERS

VISITES A DOMICILI

☎ 932 175 607 C/ ROSSELLÓ, 227 BARCELONA

Urgell

Èxit de convocatòria del primer Seminari Internacional sobre Pensament Cristià

■ L'objectiu és «plantar la llavor d'una futura universitat d'estiu catòlica», ha explicat el vicari general d'Urgell

SANT JULIÀ DE LÒRIA.—L'organització de la Càtedra de Pensament Cristià ha fet un balanç molt positiu de la resposta que ha tingut el primer Seminari Internacional sobre Pensament Cristià convocat aquest mes de

juliol, amb el lema «Repensar la dignitat». Es va rebre l'assistència de 120 persones, la major part professors universitaris i especialistes en les disciplines de filosofia i d'ètica, tot i que també hi van assistir força particulars

i preveres. Van venir al seminari i al debat des de diferents punts de l'Estat espanyol i d'Andorra per tractar a fons un valor fonamental per a la humanitat: el de la dignitat humana.

El bisbe visita les instal·lacions de la Universitat.

Mons. Vives i el cònsol major de Sant Julià tanquen la jornada.

Entre les conclusions que es van anar perfilant al llarg del dia, podem destacar aquestes: que l'aplicació de l'ètica en els avenços en biotecnologia és fonamental, perquè els canvis són tan ràpids que es crea confusió en l'opinió pública. Una confusió que, d'altra banda, només beneficia els interessos de potències econòmiques molt importants, que obliden les persones i els seus interessos individuals i col·lectius i els seus drets. Els ponents van coincidir que no anem a la deriva, però és una realitat que cal posar límits al desenvolupament per no sortir-ne perjudicats com a individus en el futur. I cal treballar al costat dels científics per tal de donar-los eines que els permetin investigar amb equanimitat, però també al costat dels metges, que són en definitiva els qui més tard apliquen els avenços biotecnològics. Cal també enfortir la bioètica, una ciència encara molt jove, però que pot

Un programa intens amb ponents de prestigi

La Càtedra de Pensament Cristià estarà coordinada pel Dr. Francesc Torralba, i va ser ell l'encarregat d'encetar el Primer Seminari Internacional sobre Pensament Cristià amb una ponència en què va fer una *Exploració filosòfica del concepte de dignitat*. A la tarda, el Dr. Julio Martínez, de la Universitat Pontifícia de Comillas (Madrid), va parlar de la dignitat humana des de la perspectiva de la doctrina social de l'Església, i la Dra. Catherine Perrotin, directora del Centre Interdisciplinari d'Ètica de la Universitat Catòlica de Lyon, va fer una interessant dissertació sobre la dignitat humana i l'amenaça que pot suposar el desenvolupament de les biotecnologies.

aclarir molt el panorama del futur. Els tres especialistes convidats a la

jornada de reflexió van voler apuntar, però, que no podem mirar l'assumpte des de la barrera, sinó que cal prendre partit, perquè no és una qüestió que hagi de quedar en la intimitat del nostre pensament, sinó que cal fer una lluita activa en la vida quotidiana.

Amb vocació internacional

Aquest és un seminari que té vocació internacional i que ha nascut com «la llavor d'una futura universitat catòlica d'estiu», segons ha explicat el vicari general, Mn. Joan Pujol. És per aquesta raó que s'ha volgut fer obert al públic en general i en un lloc atractiu: a Sant Julià de Lòria, al Centre de Congressos.

La creació d'aquesta jornada coincideix amb la de la Càtedra de Pensament Cristià, que dirigeix el prestigiós filòsof i teòleg Dr. Francesc Torralba, que va ser un dels ponents del primer seminari. La

Andorra, pionera a tractar la qüestió

S'ha volgut organitzar aquest Primer Seminari Internacional a Andorra perquè aquest jove estat inclou en la seva Constitució, aprovada per referèndum fa onze anys, la qualitat i la necessitat de preservar la dignitat humana a través del seu article quart del Títol II, en què diu: «La Constitució reconeix que la dignitat humana és intangible, i en conseqüència, garanteix drets inviolables i imprescriptibles de la persona, els quals constitueixen el fonament de l'ordre polític, la pau social i la justícia.» La realitat és que, com va recordar Francesc Torralba, tot i que la paraula dignitat ocupa un lloc d'honor en les declaracions universals i en les constitucions democràtiques, no hi ha un consens a l'entorn del significat del concepte i tampoc no es tenen prou presents les conseqüències de la vulneració, que es produeix amb molta més freqüència del que fan pensar els grans textos. El seminari va acomplir el seu objectiu: debatre no només la idea de la dignitat en un sentit teòric, sinó parlar-ne també en un sentit pràctic.

càtedra tindrà un doble objectiu: fer aportacions a la societat en els nous problemes i qüestions que sorgeixen des de la perspectiva del pensament i els valors cristians, d'una banda, i de l'altra fer un treball de formació permanent entre els integrants de la diòcesi d'Urgell i els assistents.

Inauguració i cloenda lluits

El bisbe d'Urgell i copríncep d'Andorra, Mons. Joan Enric Vives, va inaugurar l'acte, tot posant èmfasi en el significat que els cristians aportin els seus valors en la formació de l'opinió pública, i també en la necessitat de posar límits ètics als resultats de les investigacions científiques en la seva aplicació en l'home. Sobretot, en un món en què les persones cada vegada ens sentim més sacsejades pels fets i els avenços tecnològics. En la cloenda, va participar el cònsol major de Sant Julià de Lòria, que va apuntar la satisfacció d'acollir un fòrum de reflexió de gran significació per a les persones en un futur immediat.

M. C. Orduña

Acol·lim i ajudem les futures mares amb problemes

Nom: _____
Cognoms: _____
Adreça: _____
Núm.: _____ Pis: _____ Porta: _____
Codi Postal: _____
Població: _____
Província: _____
E-mail: _____

La informació que ens faciliteu serà recollida en el nostre fitxer automatitzat i confidencial. Tens el dret d'accedir-hi i rectificar-la o cancel·lar-la si ho desitges.

Fundació Pro Vida de Catalunya
Bonaventura, 42, 1r 08001 Barcelona
Telèfon 932 047 111

Lleida

Pelegrins de Lleida i d'Urgell guanyen el Jubileu a Santiago

■ Els catalans van demanar a l'apòstol que Catalunya conservi les arrels cristianes

LLEIDA/URGELL.— Un total de 123 pelegrins dels bisbats de Lleida i d'Urgell van peregrinar plegats a Santiago de Compostel·la per guanyar el Jubileu d'aquest Any Sant.

El dijous 10 de juny, després d'entrar a la catedral de Santiago de Compostel·la per la porta santa i d'abraçar l'apòstol, els pelegrins van assistir a la missa del pelegrí, presidida per l'arquebisbe de Santiago i concelebrada pels deu preveres i el diaca de la diòcesi de Lleida que acompanyaven el pelegrinatge.

Un moment especialment emotiu va ser quan Eduard Solana, de la parròquia de Sant Jaume de Lleida i en nom de tots els pelegrins, va llegir l'ofrena a l'apòstol. L'ofertant va presentar a sant Jaume algunes preocupacions: «Ens preocupen els joves i el seu futur espiritual i humà, les famílies cristianes, la falta de vocacions... i ens preocupa que Catalunya no mantingui les seves arrels cristianes.» L'ofrena va ser contestada per l'arquebisbe de Santiago, que va saludar els pelegrins en català i els va convidar a donar gràcies a Déu pel seu pelegrinatge i a ser testimonis de l'Evangeli com ho va ser l'apòstol sant Jaume. El cànon de la missa també va ser proclamat en català pel delegat de Pelegrinatges de Lleida, Mn. Daniel Gómez.

Els pelegrins lleidatans van poder contemplar com a cloenda de la celebració eucarística el funcionament del tradicional botafumeiro.

Des de Santiago els pelegrins es van dirigir a Portugal, més concretament al

Foto de grup dels pelegrins.

santuari de Fàtima, on van assistir als actes tradicionals del dia 13 en honor de la Mare de Déu. Jornada que va coincidir enguany amb la solemnitat del Corpus i festa de Sant Antoni, patró de Portugal.

Mn. Daniel Gómez, que va encapçalat el pelegrinatge, ha manifestat la seva satisfacció per com van transcórrer les jornades, tot fent camí i donant un profund sentit espiritual a la peregrinació. Maria va ser també punt de referència del pelegrinatge ja que, a més de visitar Fàtima, els pelegrins també van visitar els santuaris marians de Covadonga, a Astúries, i de Begònia, a Bilbao: «Han estat uns dies forts de

convivència, però també de pregària i de vivència de fe.»

D'altra banda, la Delegació de Joventut i de Vocacions del bisbat de Lleida se suma a la Peregrinació Europea de Joves a Santiago de Compostel·la, que tindrà lloc del 6 al 8 d'agost, sota el lema «Testimonis de Crist, per una Europa de l'esperança».

Aquest pelegrinatge, que va destinat a joves a partir dels 18 anys, recorre l'anomenat Camí de la Plata i es fa en cinc etapes, d'Ourense a Santiago de Compostel·la.

Jordi Curcó

El bisbe Ciuraneta presidirà la missa i la romeria dels Fanalets de Sant Jaume

LLEIDA.— El bisbe de Lleida, Mons. Francesc Xavier Ciuraneta, presidirà enguany gairebé tots els actes que se celebraran a Lleida amb motiu de la festa de Sant Jaume, amb ocasió de l'Any Sant Compostel·là.

Els actes en honor a l'apòstol s'iniciaran, com ja és tradició, el 24 de juliol, vigília de la festa, amb la Missa dels Fanalets, que el bisbe celebrarà a les 20 h a l'església del Carme.

Posteriorment, a les 21 h, partirà de davant de la mateixa església del Carme la popular Romeria dels Fanalets de Sant Jaume, molt arrelada a la ciutat de Lleida i en la qual els infants, que porten fanalets encesos, acompanyen la imatge del sant tot rememorant el miracle de la punxa.

Segons la llegenda, quan sant Jaume va arribar a Lleida per predicar l'Evangeli, es va clavar una punxa al peu que no el deixava caminar. Com que era de nit, els àngels van baixar del cel amb fanalets de llum tot auxiliant l'apòstol perquè es pogués treure la punxa i continuar el seu pelegrinatge apostòlic.

El bisbe Ciuraneta participarà en la romeria i posteriorment presidirà l'acte de lliurament de premis del Concurs de Fanalets a l'Aula Magna de l'IEI, organitzat per l'Agrupació Ilerdenca de Pessebristes a l'igual que la romeria.

El diumenge 25 de juliol, festa de Sant Jaume, Mons. Ciuraneta presidirà la celebració de l'Eucaristia a la capella de Sant Jaume del Peu del Romeu a les 10 h. Segons la tradició, és en aquest indret on va tenir lloc el miracle dels Fanalets de Sant Jaume. (J.C.)

Noces sacerdotals d'or i de diamant a Llardecans

LLARDECANS.— El diumenge 27 de juny, l'església de l'Assumpció de la Mare de Déu de Llardecans, guarnida com en les millors ocasions, es va omplir de gom a gom per celebrar les noces d'or i de diamant de dos sacerdots fills del poble.

L'Eucaristia, molt participativa i viscuda, va ser presidida per Mn. Jordi Pardell, actual rector de Sant Jaume de Lleida,

que compleix 50 anys de sacerdot, i per Mn. Josep Miarnau, adscrit a les parròquies de Sant Joan i de Sant Pere també de Lleida, que ha complert ni més ni menys que 60 anys de vida sacerdotal.

Altres mossens es van sumar a la festa concelebrant l'Eucaristia amb els seus companys. Hi havia Mn. Jordi Piñol, rector de Juncosa de les Garrigues, i Mn. Josep M.

Cebrià, recentment ordenat, tots dos fills de Llardecans. També hi va assistir Mn. Francesc Martí, que en va ser rector als anys seixanta i que és autor d'un llibre de la història de la parròquia i de l'ermita de Loreto de Llardecans; i Mn. Joan Mora, rector de la unitat parroquial del Carme, de Sant Joan i de Sant Pere de Lleida.

L'Eucaristia va ser cantada pel cor parroquial i Mn. Jordi Pardell va fer una emotiva homilia, en què va evocar els records i les vivències personals del poble que el va veure néixer a la vida i a la fe.

Reliquiari del beat Miquel Masip

Finalitzada l'Eucaristia, el poble va obsequiar els dos mossens amb un petit reliquiari, a mena de creu, que contenia les relíquies dels màrtirs claretians de Barbastre. Es dona la joiosa circumstància que un d'aquests màrtirs, el germà Miquel Masip, és també fill de Llardecans. Mn. Pardell i Mn. Miarnau van rebre el reliquiari emocionats i agraïts per aquest record tan ple de simbolisme.

Emotiu i emocionat va ser també el

moment en què Mn. Josep Miarnau, respondent a l'estima dels seus convilatans, va regalar a la parròquia el calze amb el qual va celebrar la seva primera missa l'11 de juny de l'any 1944 i un quadre amb diverses i antigues relíquies de diversos sants, màrtirs i beats, totes elles autenticades i encapçalades per una petita relíquia de la Vera Creu. «Amb tot el meu agraïment a Nostre Senyor i a aquest poble que tant estimo», va dir emocionat.

La festa va continuar tot seguit a la sala de l'anomenada Societat La Garriguenca, on la Junta Parroquial havia preparat un berenar popular en què no va manca la tradicional coca de recapté i la coca de crema de Llardecans.

Martina Miarnau, la germana de Mn. Josep, feliç i emocionada, va manifestar a *Catalunya Cristiana* la seva satisfacció per la festa: «Ha estat tot un goig veure a l'altar quatre mossens fills del poble que celebraven la fidelitat a Crist durant tants i tants anys de dos d'ells. De ben segur que pocs pobles poden celebrar una festa com aquesta i això és un honor per al nostre poble.» (J.C.)

Mn. Josep Miarnau i Mn. Jordi Pardell van presidir l'Eucaristia amb altres mossens fills del poble o antics rectors.

Council for a Parliament
of the World's Religions

Forum
BARCELONA
2004

Forum Universal de les Cultures

RELIGIÓ PARLAMENTÀRIA (II)

La veritat s'ha fet camí

Sovint, la convicció que el misteri de la veritat és inaccessible no pretén tant salvaguardar l'alteritat de Déu com posar de manifest la impossibilitat humana de conèixer-lo tal com és. Des dels mateixos inicis de la pretensió cristiana el món pagà ha defensat interessadament un pluralisme amb el qual procurar la seva supervivència. Amb l'afirmació que tots els camins o intents d'arribar a Déu són igualment vàlids i respectables, el relativisme religiós va trobar la seva justificació. En canvi, l'esdeveniment de l'Encarnació del Fill de Déu ha suposat que Aquell que en tant que Déu és la veritat i la vida, alhora, en tant que home, és també el camí. És l'únic camí? «Si la veritat en té prou amb si mateixa —observa R. Cantalamessa— ja no és veritat que no n'hi ha prou amb un únic camí i que tots els camins són vàlids (...) a l'entorn d'aquesta certesa s'ha construït la consciència cristiana i s'ha desenvolupat al llarg dels segles la missió cristiana.»

La certesa que Jesús és l'únic camí, total i definitiu, per arribar a Déu presenta implicacions d'ordre pràctic, cultural i teològic. És un fet que nombrosos cristians del nostre occident conviuen sense problemes excessius enmig de diverses corrents sincretistes en les quals s'ofereix un credo religiós alternatiu i autònom. I és també una dada cultural evident l'actual interès amb el qual se cerquen punts de convergència més enllà dels grans dogmes cristians, és a dir, una síntesi més àmplia i comprensiva que la idea bíblica de salvació. Juntament amb la crisi que ja no cospa en Crist la plenitud de la divinitat, l'únic mitjançer entre Déu i els homes, emergeix cada vegada amb més força l'equívoc teològic que col·loca la capacitat i l'èxit del diàleg interreligiós en estricta dependència amb el moment de la professió de fe intraeclesial. Del respecte necessari als temps que Déu s'ha pres en la seva revelació es passa al relativisme religiós i, d'aquest, a l'apostasia.

Els camins humans —les religions— preparen el disseny diví «que vol que tots els homes se

«La decisió per Déu és un camí de fe que concedeix a la raó la seva dignitat i amplitud fins al punt de poder ser també un camí intel·lectual»

salvin i arribin al coneixement de la veritat» que és Crist (cf. 1Tm 2,4). Si podem ser salvats i estar amb Déu no és gràcies a cap obra o coneixement, sinó pels mèrits de Crist que morí per tots (cf. 2Co 5,14). Quan els cristians s'acosten familiarment a les diverses tradicions religioses descobreixen, amb goig i respecte, que Crist és la secreta esperança que s'eleva en els qui creuen i estan en camí, des de l'interior de tots els pobles.

Tolerància indiferent

Però, parlar o no parlar de Déu és avui improductiu. Aquest sembla ser el missatge dels programadors de l'actual comerç del fet cultural. En el context de la globalització econòmica i social, la cultura ja no és expressió de l'ésser de

la confrontació de la fe cristiana amb tot un univers religiós consolidat i de gran prestigi fou la posició gens «intransigent» que els Fets dels Apòstols refereixen a l'Areòpag d'Atenes (cf. Fets 17,23). La intenció de les paraules de Pau és orientar les esperances i intuïcions més profundes cap a Crist. A partir de la Resurrecció, la recerca de Déu ja no està condemnada a avançar permanentment entre tenebres i la idolatria ja no s'aguanta, ja no és la solució per continuar creient. Crist crucificat i ressuscitat no destrueix res, sinó que ve a completar (cf. Mt 5,17).

culturals» ja no és el respecte dialogant ni l'intercanvi mutu. Segons el cardenal Paul Poupard estem davant «la indiferència alliberada de l'altre. El menyspreu passiu de qualsevol veritat que vagi més enllà del camp subjectiu, en una paraula: la desil·lusió vivent del somni de l'objectivitat». En el camp del que és «tolerable» entès com a «suportable», es cultiva «l'absoluta subjectivitat hermètica de cada individu» des de la qual és pràcticament impossible sortir a l'encontre de l'altre i veure en ell un signe complementari.

Si l'únic horitzó digne de fe de la realització humana és la felicitat com autosuficiència i benestar individual, tot allò que suposi identitat i pertinença es torna una raresa. La indiferència a tot el que impliqui sortir a l'encontre de l'altre

està latent en tota vivència col·lectiva que només tindrà valor en la mesura en què tots «sentin» el mateix. La revelació de la fe i la seva dimensió històrica queda suplantada pel sentiment religiós, pels moments màgics, emotius i forts. D'aquesta manera, es nega la diferen-

cia entre creure i no creure i s'acusa d'il·lusos o d'autoritaris els qui viuen en el món la novetat de l'impacte de Déu Trinitat, signe de la mútua donació en l'acollida de l'altre. Des d'aquestes contradiccions, com podem discernir en les expressions culturals i anticulturals de la societat el moviment de plenitud sembrat per Déu en l'home?

Déu ha actuat i ha parlat realment. S'ha produït una revelació, una irrupció en la realitat i no només una sèrie d'experiències religioses subjectives. Davant d'aquest fet, la decisió per Déu és un camí de fe que concedeix a la raó la seva dignitat i amplitud fins al punt de poder ser també un camí intel·lectual. Des que Déu ha fet notícia de si mateix la diferència entre el que ha dit el Fill de Déu i el que les grans experiències han vist d'Ell obre un abisme entre Ell i els il·luminats, el camí i les parts del camí, la veritat i el contradictori, l'acostament i la llunyania.

Recentment, diversos dicasteris de la Santa Seu han desemmascarat la Nova Era com a tendència cultural. Vol ser aquesta una espiritualitat alternativa per satisfer les grans aspiracions espirituals subratllant la fi de les religions tradicionals. Es tracta d'una nova consciència espiritual interessada per la religió no a nivell doctrinal, sinó per prendre d'ella l'experiència personal interior de forma exaltada. Estem, doncs, davant d'una espiritualitat global que pretén incorporar totes les tradicions religioses existents fascinada com està per formar una fraternitat universal sense distinció de races ni credos.

En un context així, el cristianisme és denunciat com un «fanatisme irracional» obcecant en el diàleg que respecta la diversitat però sense diluir les distincions. És l'amenaça més gran de cara a una religió universal sostinguda per una ètica global capaç d'unir tota la humanitat. El fet cristià no serà, per tant, una alternativa acceptable. Només davant d'ell, la «tolerància indiferent» no és neutral, sinó neutralitzadora.

Pere Montagut Piquet

Doctor en Teologia. Professor de l'Institut de Teologia Espiritual de Barcelona

Comerç cultural i sepultura de Déu

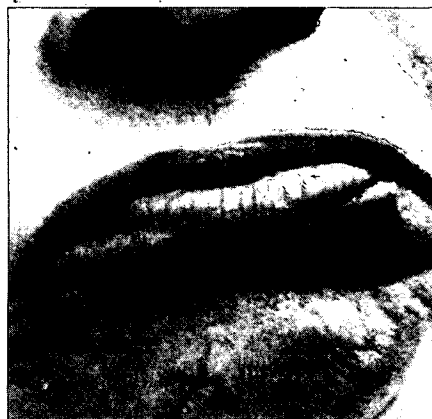
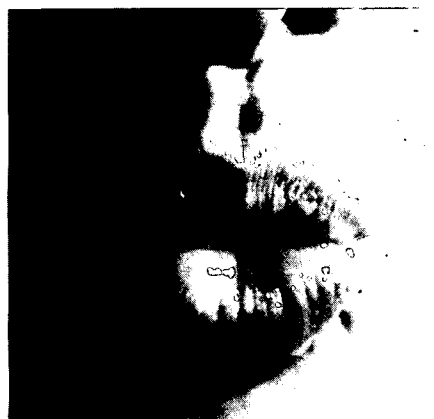

«Resurrecció del Senyor», de Murillo.

l'home o dels grups humans, sinó que pretén la uniformitat de la mentalitat. Com un element més de producció econòmica, s'aprecia tot el que és popular, ritual i exòtic venut com a folklore en la carrera del mercat mundial. En aquest sentit, les tradicions culturals cristianes no desapareixen però no gaudeixen de la seva força ni de la seva originalitat. Com a conseqüència, la inserció cristiana en la realitat i les actituds morals que l'acompanyen són catalogades com a formes retrògrades de societat.

La tolerància que generen aquestes «relacions

“L'ESTATUT ÉS DE TOTHOM”

Parla

Pots cridar, pots suggerir. Pots proposar, pots discutir. Pots estar-hi a favor... o en contra. Pots opinar, criticar, exigir, reivindicar... El que no pots fer és callar. Ara tens l'oportunitat històrica de participar en l'elaboració del nou Estatut, l'Estatut de tothom. Parla. L'Estatut que fem ara marcarà el futur de Catalunya.

Com participar:

- www.gencat.net/nouestatut
- Apartat de correus Núm. 273 FD 08080 Barcelona
- Assistint als actes que s'organitzen

Generalitat de Catalunya

Avui per un altre, demà per tu

■ L'Associació de Donants de sang de l'Hospital de Sant Pau de Barcelona lluita perquè la ciutat pugui ser autosuficient

A principis dels anys 90 una nena va estar a punt de morir en un dels hospitals de la Ciutat Comtal perquè necessitava una transfusió de sang. La sang que precisava va arribar a temps, però casos com aquest mostren la preocupant manca d'aquest fluid vital que hi

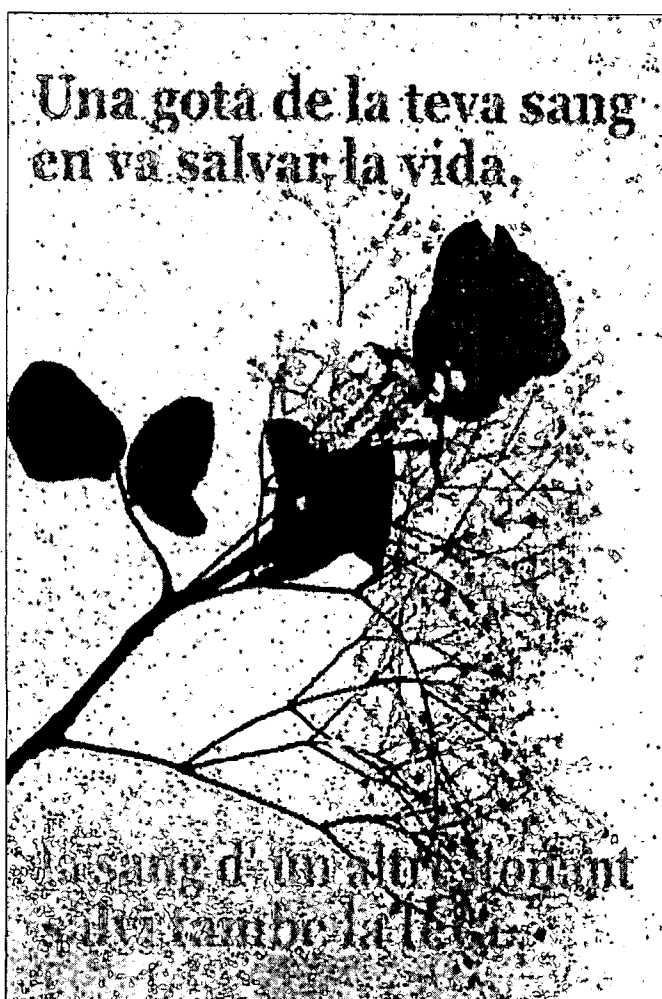
ha als hospitals. Per aquest motiu sorgeixen associacions com la de Donants de sang de l'Hospital de Sant Pau. Va ser fundada l'any 1963 i continua la seva tasca avui dia gràcies al treball i a la dedicació voluntària dels seus socis.

Hi ha situacions en les quals la vida d'una persona depèn exclusivament de rebre a temps la sang en quantitat suficient. No hi ha a la natura cap altra font de sang sinó la de la persona sana: la sang no es pot obtenir per cap tipus de procediment d'elaboració. La font única i exclusiva és l'amor al proïsme. Aquesta situació posa de manifest el caràcter solidari dels membres de la humanitat. Si una persona mor per manca de sang és que ha fallat la solidaritat dels altres. Això és la batalla que lliuren des de l'Associació de Donants de sang de l'Hospital de Sant Pau.

Anteriorment es dedicaven a anar de poble en poble amb un autocar on extreien la sang. Avui dia fan diferents activitats amb la finalitat d'incentivar més la gent. Ens confessava l'actual president de l'Associació, Andreu Guinart, que la principal dificultat amb la qual es topen en la seva tasca és conscienciar la joventut. Per això fan *Maratons de sang* diferents cops l'any, que consisteixen a fer de l'acte de donació una petita celebració; també són presents a les fires on es donen a conèixer diferents organitzacions sense afany de lucre, com la celebrada a Horta-Guinardó i organitzen un premi literari des de fa tres anys.

Gimcana per la donació de sang

Enguany, a més de l'anteriorment detallat, volen posar en marxa una nova iniciativa, sempre en benefici d'augmentar la sensibilització de la societat envers

Eslògan d'una de les campanyes realitzades per l'Associació de Donants de sang de Sant Pau.

aquest tema. Es tracta de la gimcana al llarg del centre del barri Gòtic de Barcelona. Pretenen aconseguir que 25 parelles s'apunten a diferents proves el proper dia de la Mercè. És el primer cop que ho fan i estan molt il·lusionats. Podrà participar-hi, tota aquella persona que vulgui contribuir amb la causa i competir en una cursa de sacs, cercar caramels enmig de farina o estirar una corda; hi haurà unes deu proves diferents i la parella campiona serà premiada amb una

espatlla de pernil. A banda de la gent que concursi, necessiten la col·laboració voluntària de persones que s'encarreguin que tot surti bé. I tot amb una finalitat: conscienciar la gent de la necessitat de donar sang.

Però no només cal la sang, són igualment necessàries les donacions de plasma. «El plasma és un líquid present a la sang que es fa servir, entre altres coses, per al tractament de les cremades i per alimentar els bebès prematurs», ens explicava Andreu Guinart. «Es pot fer un cop al mes, el que passa és que a diferència de la donació de sang, que es fa en 5 o 10 minuts, per donar plasma necessites tres quarts d'hora. Això sí, cap dels dos no fa mal», afegeix.

Manca d'atenció mediàtica

Han presentat a l'Ajuntament de Barcelona el projecte *Més sang, més plasma* amb el qual han ideat tenir un delegat a cada districte de la ciutat que s'encarregui de la sensibilització de la seva zona. Ho farà a través de

la promoció d'activitats que fins ara fa l'associació de manera general: maratons, festes... «Volem donar-li a la donació de sang un valor cívic i humanitari, de manera que puguem arribar a la joventut. Ells volen que se'ls digui la veritat i de forma clara. Nosaltres ho fem», afirma el president de l'Associació. Alhora denuncia que els mitjans d'informació general no dediquen prou atenció a aquesta problemàtica i «fins ara només hi ha dues províncies espa-

nyoles que s'autoabasteixin de sang i plasma: Àlaba i Burgos», ens va informar Andreu Guinart.

Des de l'associació han compatibilitzat unes 80.000 bosses de sang (cada bossa conté 400 grams de sang) donades l'any passat. Aquesta quantitat resulta insuficient, segons ens informa el president de l'Associació. Els donants varien molt i no n'hi ha un perfil definit; això sí, han de complir uns requisits obligats

«A l'Hospital de Sant Pau hi van entre 7.000 i 8.000 donants "addictes" com els denomina afectuosament Andreu Guinart»

com són: tenir entre 18 i 65 anys, pesar més de 50 quilos i gaudir, en general, de bona salut.

A l'Hospital de Sant Pau hi van entre 7.000 i 8.000 donants «addictes» com els denomina afectuosament Andreu Guinart. Són donants que hi van cada 3 o 4 mesos puntualment a donar. Els homes poden donar sang cada 3 mesos i les dones han d'esperar fins als quatre a causa dels cicles menstruals. El grup sanguini més demanat és el zero negatiu, és l'anomenat donant universal, totes les persones l'accepten.

Consuelo Chaves Mejuto

ASSOCIACIÓ DE DONANTS DE SANG
c/ SANT ANTONI M. CLARET, 167
BARCELONA 08025
TEL. 933 403 349

Generalitat de Catalunya
Departament de Benestar i Família
Institut Català del Voluntariat

xarxanet.org
XARXA ASSOCIATIVA I DE VOLUNTARIAT DE CATALUNYA

Espai obert i compartit

Treball en xarxa, punt de trobada

Gran porta d'entrada als àmbits associatius

Informació, coneixements, reflexió...

Persones i entitats

Per a més informació

0126 atenció ciutadana

www.voluntariat.org

10^è **ràdio estel**

*Aniversari
1994 - 2004*

10 anys fent ràdio...
...10 anys fent Església

■ Barcelona 106.6
■ Tarragona 100.6
■ Catalunya Central 93.7

■ Girona 103.4
■ Tortosa 90.1
■ Garraf 96.8
■ Vic 91.3

■ Lleida 91.5
■ Cerdanya 104.4
■ Seu d'Urgell 105.0
■ Andorra 107.5

Guillem Ferrer, premiat per la UCIP

■ El corresponsal de «Catalunya Cristiana» obté la distinció per tres entrevistes publicades a les pàgines del «Diario de Menorca»

MAÓ.— El corresponsal de *Catalunya Cristiana* a Menorca, Guillem Ferrer Monjo, ha rebut el Premi Internacional dels Mitjans que concedeix la Unió Catòlica Internacional de la Premsa (UCIP), en virtut de tres entrevistes publicades a les pàgines del *Diario de Menorca*. Les distincions es concedeixen en l'àmbit mundial per honrar el treball de mitjans professionals, publicacions i institucions internacionals.

La Unió Catòlica Internacional de la Premsa ha inclòs Guillem Ferrer a la llista de guardonats en el capítol Premi Internacional de Rellevància en Periodisme corresponent a l'edició del 2004, que presta una especial atenció a aquells professionals menors de 35 anys. El premi implica un important reconeixement professional que tindrà lloc en una cerimònia prevista en el transcurs del Congrés Mundi-

bit mundial, en què milers de professionals s'han unit al voltant dels valors periodístics i de cooperació. És una associació de debat i de col·laboració per afrontar les vicissituds de la societat actual. L'entitat va ser fundada el desembre del 1927 i la seva seu es troba a Ginebra (Suïssa). Per al seu millor funcionament es divideix en vuit federacions d'acord amb les diferents zones geogràfiques del món. El seu president actual és Ismar de Oliveira Soares.

«És un gran reconeixement»

Aquesta mateixa setmana Guillem Ferrer Monjo va rebre amb sorpresa una carta en què se li comunicava la seva inclusió en la llista de premiats per la Unió Catòlica Internacional de la Premsa. «Va ser una gran sorpresa, sobretot perquè es tracta d'una convocatòria en l'àmbit internacional», comenta el mateix periodista. «És un gran reconeixement, et satisfà perquè reconeix l'exercici que fas; també és un reconeixement a la mateixa empresa en què es publiquen les entrevistes, no únicament a una persona sinó també al mitjà», explica Guillem Ferrer.

El periodista de Ciutadella afirma que «em satisfà com a periodista catòlic, és el premi de la presència que tenen aquests temes al *Diario de Menorca*, com una veu profètica a la societat menorquina».

La veritat és que estic agraït a la diòcesi i al diari per la responsabilitat que m'han donat». Ferrer destaca la importància de la vocació religiosa del mitjà per al qual escriu, «per als qui creiem en l'humanisme cristià és una cosa molt important, perquè la fe en Déu s'ha de transmetre, no és una cosa arcaica, és una cosa viva, present en la societat».

Guillem Ferrer (Ciutadella, 1970), redactor del *Diario de Menorca* des del 1998, és llicenciat en Estudis Eclesiàstics per la Facultat de Teologia de Catalunya i Màster en Comunicació Cristiana per la Universitat Pontifícia de Salamanca. És, a més, director i presentador dels programes socioreligiosos de COPE Menorca; responsable d'informació religiosa a Televisió Menorquina; corresponsal de les revistes *Catalunya Cristiana* i *Ecclesia*; a més de professor de Religió i de Moral Catòlica de l'IES Josep Maria Quadradó de Ciutadella. (C.C.)

Mons. Martínez Sistach, conversant amb jugadors del Nàstic a l'entrada de l'ermita.

El Nàstic de Tarragona ofereix l'ascens a Segona al patró sant Magí

TARRAGONA.— La plantilla de jugadors, cos tècnic i directius del Gimnàstic de Tarragona van acudir el dilluns 28 de juny, a les vuit del vespre, a la capella de sant Magí, copatró de Tarragona, en acció de gràcies per haver aconseguit l'ascens a la Segona Divisió A del futbol espanyol. L'ofrena va consistir en l'encesa d'un ciri de grans dimensions amb l'escut del club i el devot besamans al sant de la Brufaganya.

A l'acte va ser-hi present l'arquebisbe de Tarragona, Mons. Lluís Martínez Sistach, i en el torn de parlaments, el primer de prendre la paraula va ser el capellà de Sant Magí, Mn. Francesc Gallart. L'encarregat de l'ermita va felicitar l'equip «per haver fet els deures, segons el compromís adquirit quan va-

venir a visitar sant Magí, en començar la lliga». Com a soci seguidor del Nàstic, Mn. Gallart va donar també les gràcies a la plantilla «per haver acabat de patir», en referència al treballat ascens. El president del Gimnàstic, Josep M. Andreu, va expressar el seu agraïment al copatró de Tarragona per la seva aportació en la consecució de l'ascens de categoria.

Per la seva part, l'arquebisbe Lluís va lamentar no haver pogut presenciar el partit de l'ascens, enfront de l'Ourense, «a causa de les obligacions pastorals», però que va prometre assistir a l'encontre quan el Nàstic i el Barça s'enfrontin a Primera Divisió, un desig que va formular en forma de petició a sant Magí abans d'anar-se'n cap a Barcelona. (J.B.)

La bona notícia...

Joan Pau II, poeta

En els seus anys joves, el papa Karol Wojtyła va escriure alguna obra de teatre i ell mateix va ser actor. No era tan conegut com a poeta. Joan Pau II, durant l'estiu i la tardor del 2002, va escriure un pomell de poesies que es van publicar el 2003 sota el títol *Tríptic romà. Meditacions*. El llibre ha assolit el milió d'exemplars venuts en el seu original polonès. Només a Polònia s'han distribuït més de 600.000 exemplars de les poesies del Papa, segons ha indicat el pare Ciril Benedettini, sotsdirector de l'Oficina de Premsa de la Santa Seu.

Durant l'any passat, del llibret del Papa, de 33 pàgines, se'n van fer traduccions en italià, anglès, francès, alemany i espanyol. La Llibreria Editorial Vaticana, que té els drets de publicació, ha arribat a acords per a la traducció i publicació en holandès, hongarès, coreà, croat, rus, txec, romanès, eslovè, malayalam (Índia), català, basc, noruec i portuguès.

Va ser a Castelgandolfo, als afores de Roma, on el papa Joan Pau II va començar a escriure en polonès aquestes poesies, un cop havia tornat del seu viatge a Polònia l'agost del 2002. A *Tríptic romà*, l'autor tracta el tema de la vida humana i de la seva pròpia vida, així com del misteri de la seva elecció com a Papa, i àdhuc del seu successor.

Existeix també a Roma un documental en italià del *Tríptic romà*, realitzat pel Centre de Producció Televisiu Vaticà, amb la lletra íntegra dels seus textos, acompanyats per imatges de la Capella Sixtina i música de fons.

Francesc Gamissans

Guillem Ferrer.

al que se celebrarà entre els dies 9 i 17 d'octubre a Bangkok, Tailàndia.

Les entrevistes presentades pel distingit amb el premi van ser en primer lloc la feta a l'arquebisbe Joan Martí Alanís, emèrit de la Seu d'Urgell i excopríncep d'Andorra, que va parlar, entre d'altres temes, sobre la posició de l'Església catòlica en relació amb la guerra de l'Iraq. La segona entrevista té com a protagonista Núria Gispert Feliu, presidenta de Càritas Espanyola, que va donar la seva opinió sobre la immigració, i per últim la conversa amb el capellà Antonio Martínez Rodrigo, delegat episcopal de l'arquebisbat de Madrid, que també va parlar sobre les polítiques d'immigració a Espanya.

La Unió Catòlica Internacional de la Premsa reuneix periodistes, editors i professionals de comunicació que treballen en tota mena de mitjans. És un fòrum en l'àmbit

Joves compromesos amb el desenvolupament dels països necessitats

■ 11 persones viatgen a Àfrica i Sud-amèrica amb una ONG salesiana

BARCELONA.— Dedicar les vacances a ajudar els altres en altres països. Aquesta ha estat l'opció escollida per 11 persones vinculades a diferents Obres salesianes que, a través de l'ONG VOLS, dedicaran aquest estiu la part més «preuada» del seu temps lliure a fer tasques de cooperació a països d'Àfrica i Sud-amèrica.

La Inspecció Salesiana de Barcelona va celebrar el 21 de juny passat l'enviament d'11 persones que aquest estiu vola-

seva opció de servei als altres entorn d'una eucaristia presidida pel rector, Emili Marcos, i concelebrada pel P. Inspector, Joan Codina, els salesians que formen part de la comunitat parroquial i altres vinculats a VOLS.

Dels 11 voluntaris de VOLS hi haurà un grup que desenvoluparà la seva acció educativa-pastoral al Perú, coordinat pel salesià Ramón Vera. Està format per Míriam Navarro, Àlicia Sampietro i Nieves Torán (parroquia Sant Joan Bosco); Bernat Franch i Maite Mata (Sabadell); Valentí Planesas (Ripio); Joan Ramon Molero (EUSS); Sílvia Oliva i Samantha Martínez (Sarrià i Mataró).

Juntament amb ells també va participar en la celebració Teresa López, de l'Obra salesiana d'Osca,

que a partir del mes de setembre farà un voluntariat d'un any de durada a Etiòpia, així com Montse, Anna i Alfredo, que aniran a Bolívia a través de l'ONG Solidaris amb el Desenvolupament de Bolívia (SDB), i Jordi, que es desplaçarà a Etiòpia a través de l'ONG Madreselya.

Begoña Simal

El grup de voluntaris salesians, abans de marxar cap als seus destins estiuencs.

ran lluny de Catalunya per donar un cop de mà en països en vies de desenvolupament. L'acte de «comiat» va tenir lloc a la parroquia de Sant Joan Bosco de Barcelona, on van ser acompanyats per amics i familiars, per la comunitat parroquial i per una bona representació de la Família Salesiana.

Tots ells van compartir amb alegria la

Nou Equip diocesà d'Escoltes a Menorca

CIUTADELLA.— Els Escoltes de Menorca han escollit un nou equip diocesà. Adelaida Serra Salom és des de fa amb prou feines un mes la nova presidenta de l'Associació Diocesana d'Escoltisme, encapçalant una nova directiva jove i emprenedora.

La darrera assemblea extraordinària d'escoltes tancava una etapa presidida per Antoni Gener Ferrero, que deixa la presidència amb els objectius assolits. Escoltes de Menorca han impulsat en el darrer trienni el compromís social, l'augment educatiu en la mateixa metodologia escolta i l'obertura d'espais de diàleg. Gener creu que una de les fites més importants és la creació de la federació balear d'escoltisme. El moviment ha agraït públicament la tasca d'Antoni Gener, així com també de la resta del seu equip, amb una menció especial al sacerdot Antoni Fullana Marquès, que després de 10 anys deixa el càrrec de consiliari diocesà en mans del sacerdot Josep Lluís Ponsetí.

Adelaida Serra ha manifestat que els eixos del nou pla triennal se centren a fer del moviment escolta un espai d'Església, de compromís social i cívic, i una platafor-

ma educativa integral dels nens i joves. Serra és filla de Castell. Ha format part de l'Agrupació Àngel Ruiz i Pablo de la parroquia de Castell des dels 7 anys. El 1998 va assumir la secretaria de l'equip diocesà. Del 1998 al 2003 va ser secretària tècnica de l'associació diocesana. És membre de la Taula Diocesana de Joventut en representació dels escoltes. Treballa com a mestra d'Educació Infantil al Col·legi Sant Josep de Maó.

«A la recerca dels orígens» és el lema escollit per l'equip que ara pren les regnes dels Escoltes de Menorca. «Anem a la recerca de la vivència dels valors de l'Escoltisme, per oferir als joves activitats atractives, disposar de caps capacitats, tenir tradicions fermes, incrementar els recursos econòmics i de gestió, reforçar la presència dins de la societat, augmentar-ne els membres i tenir clara la nostra opció cristiana.» Els escoltes reflexionaran sobre «com ser i fer Església des del moviment». Promouran la vitalització de l'equip de consiliaris i animadors de la fe de les agrupacions, i treballaran perquè la fe cristiana sigui una dimensió fonamental de l'educació integral. (Guillem Ferrer)

Joan Laporta visita Ràdio Estel

BARCELONA.— El president del F. C. Barcelona, Joan Laporta, va visitar els estudis de Ràdio Estel per protagonitzar l'espai número 314 d'«Amb llum pròpia» emès el 2 de juliol passat.

En aquest espai, que dirigeix i presenta Joan Armengol, van participar el secretari general de l'Esport de la Generalitat, Rafael Niubó; l'expresident de l'entitat blaugrana Agustí Montal; els presidents de l'Agrupació de Veterans i de la Penya blaugrana de la capital de Dinamarca, Ramon Alfonseda i Ricard Balcells, respectivament; l'escriptor i Premi Pla Robert Saladrigas, i David Caraben, fill del qui va ser un dels millors amics de l'entrevistat. (C.C.)

Joan Laporta al costat de Joan Armengol, presentador i director d'«Amb llum pròpia».

Premis Família de conciliació de vida laboral i familiar

BARCELONA.— Les empreses Mercadona i Procter & Gamble han estat les guanyadores aquest any dels IX Premis Empresarials i Institucionals «Família» en la seva modalitat de Conciliació de vida laboral i familiar. També han estat premiades Endesa i ONCE, en la categoria d'Imatge de família, i Iberia, en Mecenatge a organitzacions familiars.

Han format part del jurat directius de patronals, experts de negocis, dirigents d'organitzacions empresarials, de publicitat i representants de la premsa econòmica. Aquests premis són convocats pel Grup d'Entitats Catalanes (GEC) de la Família. (C.C.)

Concurs Sant Ramon de Penyafort

VILAFRANCA DEL PENEDES.— El Museu Vilafranca-Museu del Vi ha convocat la XXXIII edició del Concurs Sant Ramon de Penyafort, que consta de quatre categories: *El món del vi*, *Penedès*, *Comunicació* i *Futur*. Tots els treballs presentats, excepte els que optin al premi *Comunicació*, hauran de ser inèdits i podran ser presentats en qualsevol suport. La data límit per presentar els treballs és el 31 d'octubre del 2004. Per a més informació o lliurament de treballs: Museu de Vilafranca-Museu del Vi, plaça Jaume I, 1, 08720 Vilafranca del Penedès, tel. 938 900 582. (C.C.)

LES RECEPTES DE

JOAN
Villaró

Els additius

La sivella del meu cinturó reclama un altre forat. La paraula alarma és el primer que em ve al cap. Hauré de vigilar una mica i donar ordres estrictes, primer als meus ulls, després al meu olfacte, que, de retruc, pot fer moure de forma incansable les meves dents. I és que devoraria, en el bon sentit de la paraula, tot el menú d'aquest restaurant al qual m'han convidat des d'una empresa d'additius.

He de dir que aquesta paraula, additiu, tot i que soni malament, no ens ha de suscitar una preocupació seriosa, sempre que el producte en qüestió estigui degudament autoritzat per Sanitat. Jo no hi estic ni a favor ni en contra, i és més, sempre fidel als meus principis, m'inclino per una alimentació natural; però de vegades el progrés...

ESCOLA DE CUINA JOAN VILLARÓ

c/ Emili Botey, 5, local 2 - 08400 Granollers

Tots els interessats a adquirir el seu llibre *Aprèn amb mi* truqueu al tel. 938 793 402.

cultura

El franciscà P. Massana presenta el «Diccionari de lleidatanismes»

■ L'acte va tenir lloc a la Biblioteca Pública de Lleida

LLEIDA.— El 28 de juny passat tingué lloc a la sala d'actes de la Biblioteca Pública de Lleida la presentació del *Diccionari de lleidatanismes*, editat per Pagès Edicions i del qual n'és autor el franciscà P. Josep M. Massana i Mola. El llibre aplega en les seves pàgines més de 4.000 mots, amb abundor de frases fetes i proverbis, que fan referència a les moltes diferències dialectals que s'utilitzen en les Terres de Ponent.

El P. Josep Maria Massana, en l'actualitat resident al convent de Franciscans del carrer de Santaló a Barcelona, té 66 anys i nasqué a Oliola, a la Noguera. Especialista en filologia germànica, a més de parlar les principals llengües europees, domina tres llengües africanes: kirundi, kiswahili i chichewa, ja que com a missioner franciscà visqué 28 anys al continent negre.

El provincial dels franciscans P. Francesc Vilà definí l'autor com «un pou de ciència».

A l'acte de presentació acompanyaren a l'autor els seus companys franciscans de Lleida, així com una bona representació de

la seva família de la Noguera i un nombrós públic que agrai l'aportació d'aquest «fraret» al lleidatanisme.

El professor de Literatura Catalana Salvador Escudé féu la presentació de l'obra que qualificà com una bona eina per «fer viu el record i vives les paraules, alhora que ens ajudarà a trobar el gust per la paraula i la llengua». En referència a la condició de frare franciscà del seu autor, Escudé asseverà que els franciscans de Catalunya es poden sentir molt orgullosos per l'aportació del P. Massana a la llengua i a la cultura catalana: «I tot això fet amb una humilitat franciscana.» El professor va cloure la seva intervenció tot encoratjant l'autor en la seva «obra lingüística i franciscana».

A l'acte hi va intervenir també el provincial dels Franciscans de Catalunya P. Francesc Vilà, també lleidatà, fill de Juncosa de les Garrigues, company d'estudis i noviciat del P. Massana. En les seves paraules s'endevinà l'amistat i l'admiració que sentia per l'autor, amic i company en la vida franciscana, al qual definí com «un pou de ciència».

Llibre d'homenatge als pares

La presentació es va cloure amb les paraules del P. Massana, que féu memòria i record dels seus pares mestres: «Degut a la seva tasca com a mestre vam viure a diversos pobles i poblets de la geografia lleidatana. La meua mare sempre anotava aquelles paraules pròpies de cada poble, costum que he seguit i que ara ha donat com a fruit aquest diccionari, que és fruit del desig per les coses de la Terra Ferma i un homenatge i memòria als meus pares.»

L'editor, Lluís Pagès, que intervingué també en l'acte de presentació, elogià el treball del P. Massana, que va ser acceptat pel seu interès per la parla lleidatana i la cultura catalana en general. Símbol de tot això és sens dubte la portada del llibre, amb una il·lustració d'Inés Revuelta que presenta un plat amb una suculent «sopa de lletres» i a la vora un cargol, amb una

M. Àngels Filella presenta «La mirada violeta. Llegint els Evangelis amb ulls de dona»

Aprofitant la presentació a la Biblioteca Pública de Lleida del *Diccionari de lleidatanismes* del P. Massana, l'editorial Pagès Editors va presentar també un nou llibre de caràcter religiós: *La mirada violeta. Llegint els evangelis amb ulls de dona*, de Maria Àngels Filella.

L'autora, llicenciada en Filosofia i Lletres per la Universitat Autònoma

de Barcelona i amb estudis bíblics, pretén fer una immersió en els Evangelis des del vessant femení i convida el lector a llegir la Bíblia i el Nou Testament, es-

pecialment els quatre evangelis, amb ulls femenins.

El Dr. Josep Gil i Ribas, teòleg i professor emèrit de la Facultat de Teologia de Barcelona, en la presentació del llibre i davant un nombrós auditori, digué que el treball de l'autora és una mirada a la història i també a la història bíblica amb ulls de dona: «Veu una realitat ampla de l'Evangelí i la realitat de moltes dones d'Església.»

A l'acte de presentació hi assistí també la presidenta del Col·lectiu de Dones en l'Església de Catalunya i pedagoga Neus Moly, que definí el llibre com una obra molt educativa: «Aquest llibre és d'aquells que planta llavors i segueix treballant en la ment de qui l'ha llegit.» (J.C.)

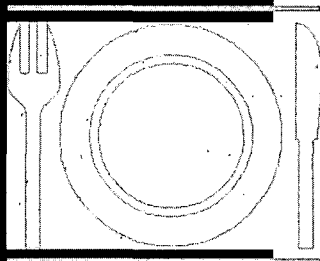
clara referència lingüística i d'identitat lleidatana de les que el P. Massana n'és ja un punt de referència.

Fotos i text: Jordi Curcó

Mero al forn amb gambes

INGREDIENTS:

porros,
pastanagues,
olives farcides,
poma, alls,
oli d'oliva, llorer,
mero, sal i pebre,
sidra, pa ratllat,
pebre vermell, gambes
i iogurt natural

PREPARACIÓ:

Primer de tot, en una plata resistent al forn, hi posarem, tot ben tallat a rodanxes fines, una bona base de porros, pastanagues ratllades, unes quantes olives farcides senceres (després de bullir-les un quart d'hora), rodanxes de poma i alls sense pelar, tot ben amanit amb oli d'oliva i acompanyat de dues fulles de llorer. Després poseu-hi el mero al damunt, salpebreu-lo i tireu-hi un bon raig de sidra. A continuació poseu la plata al forn, a temperatura mitja. Quan estigui tot ben cuit, espoleu-hi pa ratllat barrejat amb pebre vermell i gambes petites pelades. Només ens faltaria esquitxar el conjunt amb una mica de iogurt natural i deixar-ho una estona més al forn perquè s'acabin de coure les gambes.

Si teniu algun dubte d'aquesta recepta Joan Villaró us atindrà al tel. 938 793 402.

FILATÈLIA

per Enric Graupera

Clemens von Holzmeister, arquitecte

L'any 1986 Àustria va dedicar un segell en commemoració del centenari del naixement de l'arquitecte austríac Clemens von Holzmeister. En aquest segell hi podem veure la seva cara en primer pla i, al fons, un edifici projectat per ell.

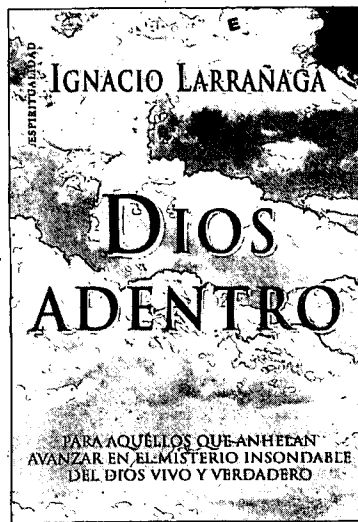
Clemens va néixer a Fulpmes, prop d'Innsbruck, a la vall d'Stubai a l'any 1886, i va morir el 1983. Va estudiar enginyeria i arquitectura, i després d'acabar els seus estudis va dedicar-se a la construcció de temples on aplegava la senzillesa, l'objectivitat i l'originalitat. Una de les seves intervencions més destacades va ser a l'església de Santa Eduvigis, a Berlín, més tard convertida en catedral, on va fer uns canvis importants a l'estructura del cor, el cadirat, la sagristia i la cripta.

LLIBRES

Déu viu i vertader

El P. Ignacio Larrañaga, considerat un dels autors de més difusió en la literatura religiosa i d'autoajuda, després de l'èxit aconseguit amb *El arte de ser feliz*, s'endinsa amb un nou llibre, *Dios adentro*, en el misteri de Déu, continuant la seva intensa tasca evangelitzadora. *Dios adentro* és un tractat de pregària per als qui anhelan avançar en el misteri insondable del Déu viu i vertader. Aquest llibre vol oferir una ajuda eficaç als qui

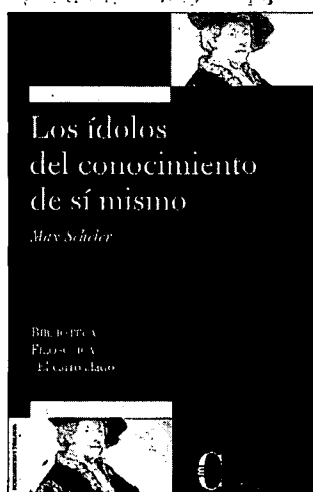
volien iniciar-se en el tracte amb el Senyor i recuperar l'encís de Déu. *Dios adentro* presenta uns continguts nuclears, explica l'autor al pròleg: col·locar com a base el fonament de la fe, per edificar-hi al damunt una vida sòlida amb Déu; una radical purificació mitjançant el guariment de traumes i de ferides per assolir una purificació integral; establir un corrent atencional i afecte amb un Tu, i aconseguir una convergència de dues interioritats consumada en el silenci del cor, en la fe, en l'amor; exercicis pràctics de pregària des de les primeres passes fins a la contemplació transformadora, i un llarg procés de cristificació: pensar, sentir, actuar i estimar com Jesús. (C.C.)

Ignacio Larrañaga, *Dios adentro*. Editorial LibrosLibres, Col·lecció Espiritualidad, Madrid 2004, 149 pàg.

Coneixement d'un mateix

L'obra de Max Scheler *Los ídolos del conocimiento de sí mismo* pretén fer, en l'àmbit de la percepció interna i de la percepció d'un mateix, una cosa semblant a allò que Francis Bacon va desenvolupar en l'esfera de la percepció externa. Scheler també es marca com a objectiu fer una contribució a la teoria de l'engany en general. El seu escrit es dedica, a més, a distingir l'interès del fenomenològic i del teòric del coneixement en els enganys sobre un mateix, de l'interès que hi puguin tenir el psicòleg i el psiquiatra. El llibre es divideix en una observació preliminar i en quatre capítols: «L'essència de l'engany a diferència de l'error», «Engany i percepció interna», «Un error generalitzat en la concepció i l'explicació dels enganys» i «Fonts generals dels enganys de la percepció interna». Tres segles després que Bacon anomenés «ídols» els prejudicis que ofusquen el nostre coneixement del món extern, Max Scheler va dedicar aquest llibre a l'estudi dels principals tipus d'engany en què incorrem quan mirem de conèixer-nos a nosaltres mateixos. El pensament de Scheler ha marcat profundament l'evolució de la filosofia europea a la segona meitat del segle xx. (C.C.)

Max Scheler, *Los ídolos del conocimiento de sí mismo*. Ediciones Cristiandad, Col·lecció Pensamiento y Teología, Madrid 2003, 133 pàg.

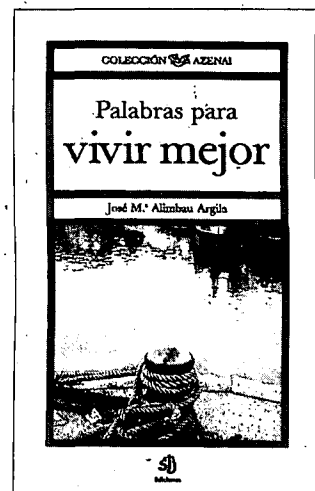

Paraules d'esperança

Mn. Josep M. Alimbau ens regala un nou llibre, *Palabras para vivir mejor*, en què un cop més ens mostra el poder de la paraula que arriba al cor de la persona. A les pàgines d'aquest llibre, Mn. Alimbau fa renèixer l'esperança en l'ésser humà i descobreix la bondat en les coses més senzilles i que sovint passen desapercebudes. El pròleg de l'obra, firmat per Josep M. Forcadas (capellà, metge, periodista i pintor), és una carta cordial adreçada a l'autor: «Potser de vegades somiem que la nostra vida hauria pogut ser millor,

però, sens dubte, no hauria estat la nostra vida, hauria estat una hipòtesi o una fantasia, però no la nostra vida, la meua vida en concret. (...) Tu ens convides a aturar la imatge perquè abracem tants i tants moments vius, els estimem i els agràim i que ens ajudin, sí, a viure més bé.» Mn. Alimbau recull gairebé un centenar de paraules, ordenades alfabèticament, d'on extreu pensaments, anècdotes, reflexions, paràboles... escrites amb el cor a la mà. Així, de la paraula «millor» escriu: «Si et sents fatigat... i el camí es fa llarg i aspre; si has anat per camins equivocats... i experimentes la duresa de la vida; si has begut de l'aigua amarga del desengany... oferida per mans estimades. Tu continua i fes sempre el millor!» (C.C.)

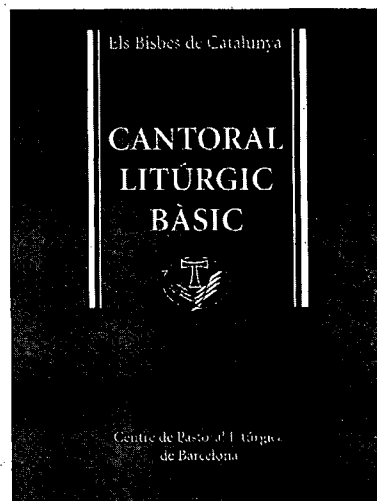
José M. Alimbau Argila, *Palabras para vivir mejor*. Ediciones STJ, Col·lecció Azenai, Barcelona 2003, 210 pàg.

Cants per a la litúrgia

El *Cantoral litúrgic bàsic* recull cants preparats i proposats per a la celebració litúrgica, la missa, en primer lloc, però també els sagraments. És un recull «bàsic», és a dir, un punt de partida del conjunt de cants litúrgics que convé que siguin coneguts per tothom a les nostres Esglésies, sense que això signifiqui que només es poden cantar els que aquí es recullen, ni tampoc que aquest recull pugui ser ampliat amb noves propostes

per a la missa i per als sagraments, d'acord amb l'any litúrgic. Aquest cantoral és litúrgic en el sentit que està preparat pensant directament en la celebració. La fidelitat dels textos a la Bíblia i a la litúrgia, tal com demana el Concili Vaticà II per als cants en la llengua vernacle, i l'adequació d'aquests cants a l'any litúrgic estan reconeguts i garantits per l'autoritat dels bisbes de les Esglésies que tenen seu a Catalunya. En el cantoral s'ha omès el nom del compositor de cada cant, com un signe que els cants litúrgics pertanyen a l'Església, en què cadascú presta un servei, tot i que es fan constar al final del llibre. (C.C.)

Bisbes de Catalunya, *Cantoral litúrgic bàsic*. Centre de Pastoral Litúrgica, Barcelona 2004, 166 pàg.

Ser cristià avui

Andrea Riccardi, autor de *Dios no tiene miedo*, explica a la introducció que aquest llibre respon a la pregunta de com ser cristià al nostre temps. En les trobades i els debats que han donat cos al llibre, Riccardi ha advertit l'aparició d'un sentiment de por davant de les noves transformacions i de les noves responsabilitats. L'autor està convençut que el nostre temps és com «un temps idoni per ser cristià». Fa temps que es parla de l'ocàs d'Occident i de la cristiandat, que el nostre univers cultural i la seva religió no resistiran l'arribada de noves visions del món i de noves religions. Andrea Riccardi, però, veu en el món secularitzat i globalitzat l'encontre de persones i de pobles, noves possibilitats per a les religions i per als cristians. Posant fi a les incomprensions d'altres èpoques, les religions poden col·laborar en la pau i restituir a Déu un rostre més creïble. El cristianisme, abandonant imatges pretèrites, pot presentar-se exclusivament amb la força de l'evangeli, la proposta de l'amor i la proximitat als pobres. Vist així, avui és un bon dia per ser cristians, per començar noves formes de realització i ser testimonis de l'evangeli. (C.C.)

Andrea Riccardi, *Dios no tiene miedo. La fuerza del Evangelio en un mundo cambiante*. Ediciones San Pablo, Col·lecció Magister, Madrid 2004, 267 pàg.

El testimoni de sor Eusèbia Palomino Yenes

Manuel Garrido Bonaño, o.s.b., ens acosta a la figura de sor Eusèbia Palomino Yenes, f.m.a., a través d'escrits i de testimonis entranyables. Aquest llibre pretén fer descobrir al lector aquesta Filla de Maria Auxiliadora, consagrada completament al Senyor des dels primers anys. Va ser un oceà immens d'amor a Déu i a la seva Mare, que necessàriament es vessava en l'amor al pròxim, especialment al més pobre o necessitat. L'autor s'implica

personalment al llarg de les pàgines com a testimoni dels fets narrats, com a portaveu de tota una població que ha defensat amb tenacitat i que ha esperat amb constància, durant setanta anys, que l'Església proclamés públicament la santedat de la humil religiosa. En la introducció, Manuel Garrido assenyala: «Va ser justament a Valverde on es va manifestar amb una irradiació esplendorosa la vida virtuosíssima d'aquesta religiosa que va ocupar els càrrecs més humils de la casa. Humanament no tenia cap atractiu. Va ser només la seva virtut la que va fer que aquelles persones que sovintejaven el col·legi de Maria Auxiliadora descobrissin en sor Eusèbia una vida completament sobrenatural.» (C.C.)

Manuel Garrido Bonaño, o.s.b., *Sor Eusebia Palomino Yenes, f.m.a.* Editorial CCS, Col·lecció Biografías Salesianas, Madrid 2004, 268 pàg.

La crítica literària d'aquesta setmana

Llegir a l'estiu

Davant del parèntesi més o menys llarg d'estiu, acostumem a llegir alguna lectura. És una tradició saludable, que es recomana als infants i als adolescents, per introduir-los en els hàbits de lectura, i s'aconsella als adults, perquè retrobin un món diferent del dels assetjaments diaris de la vida de cada dia.

No és una repetició rutinària que intenta obrir horitzons coneguts. Cal cercar la manera que els temes siguin d'actualitat, i que semblin, poïser, complements del que s'ha viscut en els mesos anteriors.

Si anem al món del cinema, Harry Potter ja ens ofereix diferents i divertits volums per a l'adolescència i per als adults, i podem omplir la monotonia d'arena amb castells fantàstics plens de misteris i d'intrigues secretes de mags juvenils, veterans alquimistes envejosos o bruixes benèvols que van als congressos d'allò estrafolari i fantasmal.

També del món del cinema, i després de l'èxit i les controvèrsies que ha suscitat la pel·lícula de Mel Gibson, per què no abordem una bona *Vida de Jesucrist*, encara que només sigui llegint a poc a poc els capítols corresponents a la passió? Martín Descalzo, en la seva *Vida de Jesús*, la *Vida*

de *Jesús* de François Mauriac, o les pàgines impressionants del *Jesús* del japonès Susako Endo (Edasa). Sense oblidar les controvertides pàgines de Katzankakis o de Saramago, que conviden a una revisió valenta de la pròpia fe, davant les manipulacions d'aquests escriptors.

I dins del món del pensament religiós seriós, per què no anem a l'intens llibre dels *Escritos esenciales* d'Edith Stein (Sal Terrae)?

Per als que han vist les pel·lícules de més èxit, per què no busquen els poemes que van inspirar Homèr, la *Iliada*, i que són l'argument de la superproducció *Troya*? Un passeig per Homer és molt saludable i higiènic.

Si volem aventures més properes al món d'avui, amb protagonistes curts en mil embolics i situacions inesperades, explica-les amb habilitat, Frederick Forsyth ens deixa pàgines a *El vengador* que no s'abandonen fàcilment, i que expliquen el patiment d'uns quants homes implicats en guerres incomprensibles, com ara la del Vietnam.

Vázquez Montalbán ens va deixar una obra pòstuma, interessant com totes les

Panegre, d'Emili Teixidor, és una narració completa, interessant, de vivències de la passada Guerra Civil... no sé si cal tornar una altra vegada al mateix, però aquí està amb la seva tendresa, la seva angoixa, la seva vetllada crítica social, el seu panegíric dels vençuts i els seus rampells d'anticlericalisme passat de rosca...

I per als amants de la poesia, res millor que anar a l'*Antologia poètica*, de Martí i Pol, a càrrec d'Alex Brochi, que omple l'ànima de vibracions sublimes i fa veure la vida amb ulls nous, enmig del patiment al qual el va sotmetre la seva dura malaltia...

I un autor que s'imposa, i no hauria de faltar a cap biblioteca seriosa i adulta és l'hongarès Sándor Márai, que amb *El último encuentro* o *Divorcio en Buda*, assenyala unes quotes d'inspiració i reflexió humana impressionant, això sí, no apta per a frívols.

No són tots els que són però us asseguro que sí que són tots els que són... i eviteu llibres amb una publicitat excessiva basada en misteris escandits, que juguen amb codis que no han existit mai, i que intenten descobrir misteris que no són res més que càbales sense sentit.

Cristóbal Sàrrias

seves, encara que també amb ironies discutibles que se li escapen de les mans. Però *Milenium* és un cim en la seva llarga carrera literària, i juntament amb el seu escuder Viscuter—al final coneixedor de llengües—es passeja entre mil aventures abraçada-brants pel món dels brahmans, dels bandits índics a les fronteres del Gran Kahn.

La sardana i la dansa

Federació Sardanista de Catalunya
web: <http://fed.sardanista.com>

Concurs de la cobla Ciutat de Terrassa

Amb la intenció de recuperar sardanes injustament caigudes en l'oblit, la cobla Ciutat de Terrassa llança una nova proposta emmarcada en el calendari d'activitats del seu 25è aniversari: el concurs de repertori.

Hi ha moltes sardanes que, malgrat haver assolit èxits remarcables i haver estat habituals en les programacions de les cobles, a hores d'ara resten desades a les prestatgeries dels arxius. De fet, és habitual que a les actuacions el públic sol·liciti als músics sardanes que en altres èpoques els havien complagut o, fins i tot, emocionat, i de les quals no n'han tornat a sentir la melodia.

La cobla Ciutat de Terrassa organitza aquest concurs amb la intenció d'identificar-les i de recuperar-les, i ho fa utilitzant eines que afavoreixen la participació i la interrelació entre el públic i la cobla, mentre que potencia l'ús de la comunicació internauta entre el públic sardanista.

El present concurs es regeix per les bases següents:

1. El concurs està destinat a recuperar sardanes que històricament han gaudit de l'acceptació del públic però que a hores d'ara no s'interpreten regularment. Hi poden participar tots els aficionats.
2. Cada participant podrà nominar fins a 5 sardanes cada mes natural. Si algun participant nomina més de 5 sardanes el mateix mes, l'organització admetrà només les 5 primeres i anul·larà les se-

güents. La mateixa sardana podrà ser nominada més d'una vegada si les nominacions s'emeten en mesos diferents.

3. Quan facin arribar les nominacions, els participants s'hauran d'identificar amb nom i cognoms, telèfon de contacte i adreces postal i electrònica (en cas de tenir-ne). Les nominacions es podran emetre per correu postal, fent arribar les dades a l'apartat de correus 536 (08220 Terrassa), o per correu electrònic a través de la fitxa de l'apartat *Vota* de la web www.drac.com/coblact.
4. La web www.drac.com/coblact publicarà regularment l'estat de les votacions. El termini de nominacions finalitza el 15 de novembre.
5. L'organització sortejarà entre tots els participants 10 lots de 2 discos (els treballs *Singulars* i *Còmplices* de la pròpia cobla). La llista dels guanyadors es publicarà a la web l'1 de desembre.
6. Les 5 sardanes més votades seran incloses en el repertori habitual de la cobla. En cas d'empat, es prioritzarà la proposta que hagin nominat més participants diferents.
7. La cobla Ciutat de Terrassa, com a organitzadora d'aquesta convocatòria, es reserva el dret de decidir qualsevol canvi que es pugui produir durant la convocatòria, que notificarà als participants de manera expressa i a tothom en general. (C.C.)

CATALUNYA CRISTIANA

El cel, plenitud de comunió amb Déu

Catalunya Cristiana
Una xarxa per a l'evangelització

Subscriviu-vos-hi ara
només per 80,60€ l'any

Desitjo subscriure'm al setmanari CATALUNYA CRISTIANA durant un any (52 números)

Edició en català ☐ Edició en castellà ☐

Nom Cognoms

Adreça Població

D.P. Tel. N.I.F.

FORMA DE PAGAMENT

☐ Amb un únic pagament de 80,60€ per any

☐ Amb dos pagaments semestral de 40,30€

☐ Domiciliació bancària (Ompliu l'ordre de domiciliació)

☐ Xec nominatiu que adjunto

Senyors, Els prego que, a partir d'ara, i fins a nou avís, carreguin al meu compte els rebuts que els presentarà FUNDACIÓ CATALUNYA CRISTIANA per la meua subscripció a "CATALUNYA CRISTIANA".

Titular Data

Entitat Oficina DC Compte

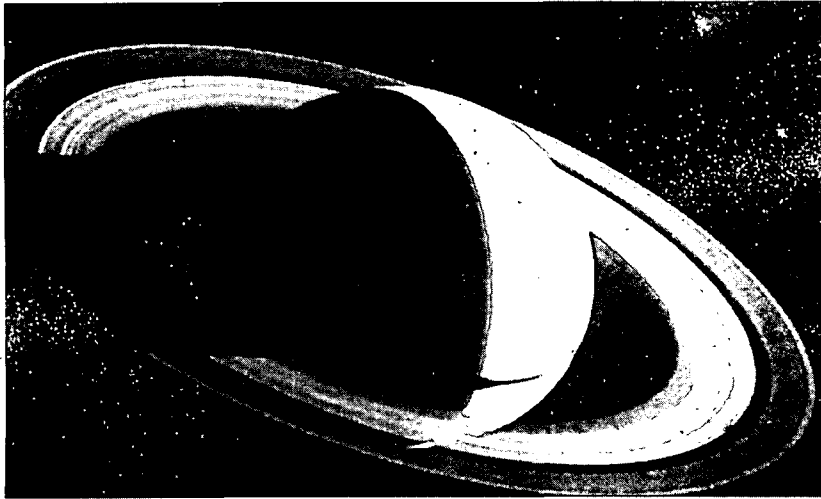
Signatura del titular del compte

Envieu aquesta butlleta a nom de:
CATALUNYA CRISTIANA
(Departament de Subscripcions).
Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona
Tel. 934 092 810 - Fax 934 092 820

Segueix l'odissea de la nau Cassini

Ja en vam parlar el 26 de febrer d'enguany. Aquesta nau anomenada *Cassini* va ser llançada a l'espai el 15 d'octubre del 1997 amb la missió d'explorar l'entorn del planeta Saturn. La part més important d'aquesta missió serà explorar el satèl·lit més gran dels de Saturn: Tità, del qual se sap ara amb certesa que té atmosfera (tal com va suggerir Josep Comas i Solà el 1908). I aquesta exploració es farà amb una càpsula anomenada *Huygens* que el 24 de desembre es desprendrà de la *Cassini* i aterrarà sobre el planeta bo i analitzant al mateix temps el seu embolcall atmosfèric.

Fins ara la *Cassini* no ha defraudat. Ja es troba des del 30 de juny a l'entorn del gran planeta anellat i ha començat a enviar dades fotogràfiques dels anells i d'alguns satèl·lits. El pla que té és anar canviant d'alçada fins a 74 òrbites diferents. De moment la primera notícia interessant ha estat el conjunt de fotografies del satèl·lit Febe, que és el que es troba més lluny del planeta, a 12,95 milions de quilòmetres (Tità és a 1,2 milions, menys d'una desena part), i triga 550 dies terrestres per completar la seva òrbita. Es tracta d'un satèl·lit petit, de 220 km de diàmetre, que gira entorn de Saturn amb moviment retrògrad, o sigui al

seva constitució s'ha d'assemblar del tot a la matèria primigènica que originà el sistema solar (cosa que també passa amb els cometes) i d'aquí l'interès a veure com és. La hipòtesi més versemblant és que provingui del cinturó de Kuiper, conjunt d'asteroides que es troben més enllà de Neptú.

Mentrestant la *Cassini* seguirà orbitant a l'entorn de Saturn durant quatre anys i enviant-los informacions dels altres setze satèl·lits catalogats d'aquest gran planet a més de 14 més molt petits que encara no han rebut nom.

revés de com ho fan els autèntics satèl·lits (els que es formaren junt amb el planeta) i això vol dir que es tracta d'un astre capturat posteriorment. Va ser descobert per Pickering el 1898 i fins ara no se'n sabia pràcticament res més que l'existència i el que n'hem dit de mida i òrbita. Quan el 1981 la nau *Voyager 2* passà a 2,2 milions de km de Febe només en va donar una fotografia sense detalls. Ara la *Cassini* hi ha passat a 2.068 km, més de mil vegades més a prop, i ens n'ha enviat unes fotografies que en mostren molts accidents geològics: cràters, planures i la forma global no del tot esfèrica. Essent com és un astre pres per la gravetat de Saturn i no un satèl·lit natural, la

Per Francesc Nicolau, professor de la Facultat Eclesiàstica de Filosofia de Catalunya

Actualitats científiques

El progrés de la medicina

Ja el vam citar al capítol 26 en parlar de Pasteur. Però la seva contribució a aquesta important mesura de seguretat mèdica va ser tan notable que bé es mereix que en parlem amb més extensió. El que Semmelweis havia ensenyat no va tenir l'èxit que la constància d'aquest metge anglès va aconseguir malgrat trobar-se amb una oposició bastant semblant. No es pot negar que se'n fa sorprenent la resistència dels metges d'aleshores a admetre el que ara es veu amb tanta evidència. La culpa, és clar, la tenia la ignorància. I no es creien que agents tan petits com els bacteris poguessin ser causa de malalties mortals. Potser també hi influïren les ganes de no perdre temps fent neteges que consideraven ben inútils. La història d'aquest metge anglès també és força interessant.

Joseph Lister (1827-1912)

Va néixer a Upton (Essex) el 5 d'abril del 1827. Era fill de Joseph Jackson Lister, l'inventor del microscopi acromàtic. Va estudiar medicina a Londres i s'hi graduà el 1852. Treballà un temps al Hospital Real d'Edimburg i el 1860 obtingué una càtedra a la universitat de Glasgow. Des d'aquí el 1865 s'assabentà del que Pasteur havia descobert sobre l'origen microbià de certes malalties i va decidir practicar l'eliminació de gèrmens patògens amb una bona neteja, o sigui amb l'antisèpsia, en cirurgia.

Va començar construint uns polvoritzadors que creaven una boira de fenol per sobre de les àrees de les operacions. Això causava mal de cap i irritava la pell, però ell considerava poc importants aquests inconvenients si així se salvava la vida del pacient. Després s'adonà que era més important netejar bé la ferida, els instruments i les mans del cirurgià i pogué eliminar el polvoritzador. Després de dos

33 Un metge anglès generalitza l'ús de l'antisèpsia

anys d'aplicar el seu mètode (ell no en deia «el meu mètode» sinó «el mètode de l'antisèpsia»), el 1867 podia presentar a la revista *The Lancet* un article sobre el nou sistema que reduïa molt la mortalitat dels operats, i el 9 d'agost pronunciava una conferència *Sobre el principi antisèptic de la pràctica de la cirurgia*.

Lister era un home senzill, humil, i una mica quec. El seu informe era més aviat difícil de llegir i no tenia qualitats d'orador. Ni l'article ni la conferència van impressionar gaire. Molts se li giraren d'esquena i fins i tot hi hagué, com el cèlebre doctor James Young Simpson (l'introduïdor del cloroform com anestèsic), que titllaren de frívols i anticientífiques les seves pràctiques. Però Lister no era com Semmelweis. Això no el va deprimir. Seguí perseverant en la seva manera de fer. El 1869 passava a la universitat d'Edimburg i continuà aquí com a Glasgow.

El seu mètode antisèptic acabà essent reconegut

Lister havia aconseguit reduir les taxes de mortalitat d'operats al dos per cent. Abans d'ell sobrepassaven el 30. Això al Regne Unit. Però per molt estrany que sembli els metges anglesos seguien ignorant l'antisèpsia. Consideraven que Lister era un excèntric. L'antisèpsia que propugnava requeria una llarga preparació, i això era complicar-se la vida. Va ser a Alemanya on primer li van fer cas. El Dr. Karl Thiersch (1822-1895), que veia con-

dolgut la gran quantitat d'infeccions que es produïen a la seva clínica, va decidir aplicar els mètodes de Lister. No cal dir que amb èxit total. En aquest temps consta que a Alemanya les morts després d'una amputació arribaven al 62,5 per cent. Reduït-les a menys del 3 per cent era espectacular. Poc després a Àustria Theodor Billroth (1829-1894) també hi introduïa l'antisèpsia, i a França feia el mateix Just Lucas Championnière (1843-1913). I aquest va ser qui exercí més influència en la introducció del sistema al nostre país. El metge que ja aplicà el mètode listerià a casa nostra va ser Salvador Cardenal Fernández (1852-1927) a partir del 1879, tot i que va tenir, també, al començament, l'animadversió i burla de molts col·legues que veien augmentar les hores de feina per culpa d'aquella raresa vinguda de l'estranger.

Lister va ser invitat a fer una gira per Alemanya el 1875. Hi va ser rebut com un heroi. Després va anar als Estats Units, on també va rebre aplaudiments. El 1877 obtenia la càtedra del Col·legi Reial de Londres i pronuncià el discurs inaugural del curs exposant els avantatges de l'antisèpsia. Per molt estrany que sembli encara va trobar incomprensió i burla dels seus col·legues.

Però el 1879, al Congrés Internacional de Ciències Mèdiques a Amsterdam, el doctor Lister va ser aclamat com el gran cirurgià eliminador d'infeccions operatòries. Això va ser el que va fer inclinar la balança a favor seu per part dels seus compatriotes que de mica en mica anaren

aplicant l'antisèpsia a tots els hospitals del Regne Unit.

Però Lister no era un home cregut ni pagat de si mateix. L'èxit que havia obtingut l'atribuïa a Pasteur, que li havia donat a conèixer l'existència del món dels microbis.

Fins i tot el 1874 havia escrit una carta al químic francès en agraïment pel que li havia fet saber. Aquesta carta Pasteur la va publicar en un llibre seu i en revistes, a més d'ensenyar-la a tots els seus amics.

Lister, diguem-ho tot, era un home profundament religiós. No li interessaven gens ni les riqueses ni els honors. Per això no es va immutar en veure que en un principi es menyspreava el que ell ensenyava i practicava. Veia que tenia raó i havia de continuar encara que fos incomprès, i ho va fer. I el reconeixement que li vingué més tard tampoc no alterà el seu estil. El 1879 va ser nomenat cirurgià adjunt de la reina Victòria. El 1883 va rebre un títol nobiliari britànic. El 1897 se li atorgà el títol de baró. Els francesos el van fer membre de la seva Acadèmia de Ciències. El 1902 va ser dels primers a rebre l'Orde Britànic del Mèrit. L'havien fet també president de l'Associació Britànica per a l'Avenç de la Ciència (B.A.A.S.), càrrec que exercí del 1895 al 1900.

El doctor Salvador Cardenal, que havia visitat Lister dos cops, el 1883 i el 1890, digué d'ell: «Lister va fer prou, i la humanitat no podrà mai pagar-li l'immens benefici obtingut, penetrant el gran secret que totes les complicacions infectives dels traumatismes eren degudes a la intervenció de microorganismes exteriors.»

Joseph Lister va morir el 10 de febrer de 1912 a Londres. Un diplomàtic americà va dir que calia donar-li el títol de «benefactor de la humanitat».

Novetats cinematogràfiques

Qualificacions: * Dolenta ** Regular *** Bona **** Molt bona

Héctor ****

Directora: Gracia Querejeta.
 Guionistes: David Planell, Gracia Querejeta.
 Intèrprets: Adriana Ozores, Joaquín Climent, Nilo Mur, Nuria Gago.
 Drama. Espanya; color, 2004. 107 minuts. / Públic: joves

Héctor, un adolescent de 16 anys, acaba de perdre la mare, Sofía, en un accident. La seva tieta Tere, resident amb la seva família en un barri perifèric de Madrid, l'acull amb tot l'afecte i amb diverses incògnites, encara sense resoldre, sobre la seva germana, amb la qual no parlava des de feia

Héctor i el seu nou amic.

tres anys. L'arribada del pare del noi des de Mèxic encara complicarà més els dubtes i els sentiments d'Héctor i de la seva nova família.

Gracia Querejeta, filla del productor Elías Querejeta, demostra amb la seva quarta pel·lícula que la seva obra té certa coherència temàtica. Reprèn, com en la reeixida *Cuando vuelvas a mi lado*, els assots sentimentals que desencadena la mort d'un familiar i la descoberta del propi passat, sempre dolorós però també maduratiu. A més, també repeteix protagonisme una Adriana Ozores (guanyadora del premi a la millor actriu en el passat Festival de Màlaga, com la mateixa pel·lícula) que encapçala, juntament amb Nilo Mur (Héctor), un repartiment versemblant i compacte.

El camí que recorre la directora per mostrar aquests conflictes, externament tan semblants al fulletó de sentiments fàcils, és un camí contingut i sobri. Precisament per això, pot aflorar l'emoció més sincera, sense mediació de recursos fàcils per aconseguir la llàgrima fàcil. Una d'aquestes produccions brillants, humanes i plenes de matisos, malauradament tan escasses en l'actual cinema espanyol.

Comentari per a cinefòrum: família, perdó, reconciliació, amistat, sinceritat.

Humor: 1; acció: 1; violència: 1; sexe: 0; llenguatge: col·loquial (qualificacions de 0 a 3).

Shrek 2 ****

Directors: Andrew Adamson, Conrad Vernon, Kelly Asbury.
 Guionistes: Andrew Adamson, David N. Weiss, J. David Stem, Joe Stillman.
 Animació. Estats Units, color, 2004. 92 minuts. / Públic: joves

Shrek i Fiona tornen de la lluna de mel disposats a gaudir de la tranquil·litat del seu pantà, però aquesta no els dura gaire. Els pares de la princesa Fiona, reis del país de Molt Molt Lluny, els han organitzat un ball de presentació al qual han d'acudir. Shrek, que s'ha enfrontat a dragons i malèfics personatges per amor a Fiona, s'enfronta a un dels pitjors reptes: conèixer els sogres i que aquests els acceptin tal com són.

A *Shrek 2* el refrany de «segones parts mai no van ser bones» s'hauria de canviar —segons la crítica i els milers d'espectadors que ja han passat per les sales de cinema— pel de «millor dues que una». El cert és que els seus creadors ho han posat tot de la seva part en aquesta seqüela protagonitzada per l'ogre més políticament incorrecte de la història del cinema. Es tracta d'un film carregat d'ironies, de comparacions cinematogràfiques i de fer l'ullet a l'espectador. De fet, cal més d'un visionat per copsar tot el significat i el deversall d'imaginació i de crítica que desprèn la pel·lícula. Els múltiples i continus gags no deixen que decaigui el ritme ni un segon durant els 90 minuts que dura la cinta. Cal destacar el magní-

fic desenvolupament de la tècnica en 3D que es descobreix en els meravellosos paisatges i en les textures dels personatges, l'aigua, etc. A aquesta exhibició s'afegeixen un guió treballat i uns diàlegs que no tenen desperdici. I per rematar el treball ben fet, *Shrek* compta amb una banda sonora força encertada. Tot i la bona estona que fa

Shrek torna a la gran pantalla.

passar a l'espectador, la pel·lícula atorga un protagonisme excessiu al cinisme i a la cruesa, així com a certs tocs vulgars que són absolutament prescindibles en la història. En definitiva, *Shrek* és un bon producte que, en el seu afany d'arribar a una franja d'edats més ampla, s'allunya dels més petits per endinsar-se en el món adolescent i fer-se imprescindible en l'adult.

Humor: 3; acció: 2; violència: 1; sexe: 0; llenguatge: col·loquial.

El món de la televisió

► **Yu Yu Hakusho: els defensors del més enllà ***
 14.20 h - K3 - de dilluns a divendres

Yu Yu Hakusho: els defensors del més enllà és una sèrie que, creada per Yoshihiro Togashi i produïda pel conegut Studio Pierrot, barreja la fantasia amb l'acció i la lluita. La sèrie ja s'ha emès altres vegades al 3x1.net. Ens narra les aventures del jove Yusuke Urameshi, un noi de 14 anys que té totes les característiques pròpies d'un antiheroi. Però Yusuke canviarà quan perdi la vida per salvar un nen petit que és a punt de ser atropellat. A partir d'aleshores Yusuke entrarà al món del Més Enllà i esdevindrà un valent detectiu espiritual. Una altra sèrie japonesa dirigida als joves però que té un contingut violent, una estètica pobra i un argument poc original.

► **Pelopicopata ****
 21.35 h - A3 - Dissabte

El dissabte 19 de juny va arribar a Antena 3 la sèrie *Pelopicopata*, un docusoap que mostra les diferents relacions que s'estableixen entre els animals i les persones. *Pelopicopata* consta de 13 capítols de mitja hora. Silvia Jato és la presentadora de la nova sèrie produïda per MEDIApro per a Antena 3. Ella és l'encarregada d'acostar-nos a les històries que viuen diferents animals en escenaris com clíniques veterinàries, granges o parcs zoològics de Sevilla, de Madrid, de Barcelona i de les Canàries.

La popular presentadora no és l'única cara coneguda de *Pelopicopata* ja que, en diversos capítols, participen famosos acompanyats dels seus animals de companyia. Podrem conèixer així la mascota de Verónica, la cantant d'*Operación Triunfo*. Comprovarem que el gos de David Meca, el nedador olímpic, té por precisament de l'aigua. El pastor alemany d'Andrés Caparrós, el llo de Natalia, del Club Megatrix, el gat de l'actriu Gema Cuervo i el cavall de la presentadora Elsa Olsen són altres protagonistes de *Pelopicopata*.

En total, més de 200 hores de rodatge i 8 mesos de feina han estat necessaris per fer possible una sèrie que narra històries entre els animals i els seus propietaris. Per passar l'estona.

► **Thunderbirds *****
 12.20 h - K3 - Dissabte

Era el mes de setembre del 1965 quan els *Thunderbirds* van començar el viatge a través de les ones electromagnètiques i van captivar l'audiència anglesa. Però és que els *Thunderbirds* ho tenien tot per triomfar: acció, ciència ficció, uns personatges únics, una bona història i allò que els dona un toc distintiu: l'animació amb

titelles, una tècnica que Gerry Anderson, creador dels *Thunderbirds*, va perfeccionar moltíssim en aquesta sèrie i en altres com *Stingray* i *Joe 90*. Els *Thunderbirds* ens situen a l'any 2065 i el protagonista, Jeff Tracy, un exastronauta fastigosament ric, decideix fer servir els seus diners per fer el bé. Per tant, Jeff crea un servei d'emergència equipat amb unes naus megamodernes que poden anar per terra, mar, aire i espai sideral. Aquestes naus ultrafuturistes les piloten els cinc fills de Jeff i, gràcies a ells, el món es troba en bones mans. Però en aquest projecte altruista, juntament amb la família Tracy, també participen Lady Penelope, Kyrano, Tin-Tin i Brains. Un equip genial per a una missió prou difícil: salvar el món dels seus enemics. Per a joves a partir dels 12 anys.

VACANCES

Misses a llocs d'estiueig de la costa

✓ ALDEA, L'

Parròquia de Sant Ramon
V.: 20.00 h. D.: 11.30 h.
Parròquia de Sant Josep
D.: 10.30 h, 20.00 h.

✓ ALELLA

Parròquia de Sant Feliu
V.: 20.00 h. D.: 10.00h, 12.00 h,
20.00 h.

✓ ALTAFULLA

Parròquia de Sant Martí
V.: 19.00 h. D.: 11.00 h.
Barri Marítim
V.: 20.30 h. D.: 19.00 h, 20.00 h.

✓ AMETLLA DE MAR, L'

Parròquia de la Purificació de
Maria
V.: 19.00 h. D.: 10.30 h, 19.00 h.

✓ AMPOLLA, L'

Parròquia de Sant Joan Baptista
V.: 19.00 h, 20.00 h. D.: 8.30 h,
11.00 h, 20.00 h.

✓ AMPOSTA

Parròquia de l'Assumpció
V.: 19.30 h. D.: 8.00 h, 11.00 h,
19.30 h.
Parròquia del Sagrat Cor
V.: 19.30 h. D.: 9.00 h, 19.30 h.
Parròquia de Sant Josep
V.: 20.00 h. D.: 8.30 h, 11.30 h.

✓ ARENYS DE MAR

Parròquia de Santa Maria
Assumpta
V.: 19.00 h. D.: 9.00 h, 10.00 h,
11.00 h, 12.00 h, 20.00 h.
Convent dels Caputxins
V.: 19.30 h.
D.: 11.30 h, 19.30 h.

✓ BEGUR

Parròquia de Sant Pere
V.: 20.00 h. D.: 11.00 h,
20.00 h.

✓ BENICARLÓ

Parròquia de St. Bertomeu:
V.: 20.30 h. D.: 8.00 h, 10.00 h,
11.00 h, 13.00 h, 20.30 h.
Parròquia de St. Pere, Apòstol
V.: 19.30 h. D.: 8.30 h, 10.030 h,
12.00 h, 19.30 h.
Parròquia de Sta. Maria del Mar
V.: 20.00 h. D.: 10.30 h, 12.00 h,
20.00 h.

✓ BLANES

Parròquia de Sta. Maria
V.: 19.30 h. D.: 9.00 h, 12.00 h,
19.30 h.
Parròquia de la Sgda. Família
(Els Pins)
V.: 19.00 h. 20.00 h. D.: 10.00 h,
11.30 h, 20.00 h.
Parròquia de Santa Teresa
D.: 9.30 h, 11.30 h.
Capella de Santa Anna
V.: 19.00 h.

✓ CABRERA DE MAR

Parròquia de Sant Feliu
V.: 20.00 h. D.: 9.00 h, 12.00 h.
Santa Helena d'Agell
D.: 10.45 h.
Joan XXIII, n. 1, V.: 18.30

✓ CABRILS

Parròquia de Santa Creu
V.: 19.30 h. D.: 9.00 h, 12.00
h, 19.30 h.

✓ CADAQUÉS

Parròquia de Santa
Maria
V.: 20.00 h. D.: 9.45 h, 11.00 h,
20.00 h.

✓ CALAFELL

Parròquia de la Santa Creu
V.: 20.30 h. D.: 9.00 h, 11.00 h.
Parròquia de Sant Pere (platja)
V.: 19.00 h, 20.00 h. D.: 10.00 h,
19.00 h, 20.00 h, 21.00 h.

✓ CALDES D'ESTRAC

Parròquia de Santa Maria
V.: 20.00 h. D.: 9.00 h.
Santuari del Carme V.: 18.45 h.
D.: 11.00 h, 12.00 h, 19.00 h, 20.00 h

✓ CALELLA DE LA COSTA

Parròquia de Santa Maria i
Sant Nicolau
V.: 20.00 h. D.: 9.00 h, 10.00 h,
12.00 h, 19.00 h.
Agustins
V.: 20.00 h. D.: 10.30 h, 12.30 h,
17.30 h.

✓ CALELLA DE PALAFRUGELL

Parròquia de Sant Pere
V.: 20.00 h, 21.00 h. D.: 11.00 h,
20.00 h, 21.00 h.

✓ CALONGE

Parròquia de Sant Martí
V.: 21.00 h. D.: 10.00 h, 11.00 h,
20.00 h.
Capella de Sant Jordi
V.: 18.30 h. D.: 12.00 h.
Torre Valentina
D.: 11.00 h.

✓ CAMBRILS

Parròquia de Santa Maria
V.: 20.30 h. D.: 9.00 h.
Parròquia de Sant Pere
V.: 19.00 h. D.: 8.30 h, 12.00 h
18.30 h.
Santuari de la Mare de Déu del
Camí
D.: 11.30 h, 19.00 h.

✓ CANET DE MAR

Parròquia de Sant Pere i Sant Pau
V.: 20.00 h. D.: 8.30 h, 10.30 h,
12.00 h, 20.00 h.
Santuari de la Misericòrdia
D.: 12.00 h, 19.00 h.

✓ CASTELL D'ARO

Parròquia de la Nativitat
V.: 21.00 h. D.: 11.00 h, 21.00 h.
Ermita del Remei D.: 18.00 h.
Capella del Pla de Sant Pol
V.: 20.00 h. D.: 20.00 h.

✓ CASTELLDEFELS

Parròquia de Santa
Maria
V.: 20.00 h. D.: 9.00 h, 11.00 h,
13.00 h, 20.00 h.
Capella Bella Mar
V.: 19.00 h. D.: 11.00 h, 12.00 h,
19.00 h.
Vista Alegre
V.: 19.00 h. D.: 10.00 h.
Temple del Carme (Can Bou)
V.: 20.00 h. D.: 10.00 h.

✓ CASTELLÓ D'EMPÚRIES

Parròquia de Santa Maria
V.: 18.30 h, 20.00 h. D.: 9.00 h,
10.00 h, 12.00 h, 20.00 h.
Empuriabrava: Centre Cívic
V.: 19.00 h.

✓ COMA-RUGA

Parròquia de Sant Ramon
V.: 19.00 h, 20.00 h.
D.: 12.00 h, 19.00 h, 20.00 h.
Temple de Sant Salvador de Mar
V.: 20.00 h, 21.00 h. D.: 10.30 h,
20.00 h, 21.00 h.

✓ CREIXELL

Parròquia de Sant Jaume

V.: 20.00 h. D.: 11.00 h, 13.00 h,
20.00 h.

✓ CUBELLES

Parròquia de Santa Maria
V.: 20.00 h. D.: 9.00 h, 11.00 h,
20.00 h.

✓ CUNIT

Parròquia de Sant Cristòfol
V.: 20.30 h. D.: 8.00 h, 11.00 h,
19.00 h, 20.00 h.

✓ DELTEBRE

Parròquia de l'Assumpció de
Maria (Jesús i Maria)
V.: 19.30 h. D.: 8.00 h, 11.00 h.
Parròquia de Sant Miquel
Arcàngel (La Cava)
V.: 20.00 h. D.: 8.30 h, 11.00 h,
20.00 h.

✓ EMPÚRIES

Parròquia de Sant Martí
D.: 12.00 h.

✓ ESCALA, L'

Parròquia de Sant Pere
V.: 19.00 h, 20.30 h. D.: 11.00 h,
12.00 h, 20.30 h.

✓ ESTARTIT, L'

Parròquia de Santa Anna
V.: 18.00 h, 20.00 h. D.: 9.00 h,
11.00 h, 18.30 h, 20.00 h.

✓ HOSPITALET DE L'INFANT, L'

Parròquia de Sant Pere, Apòstol
V.: 20.00 h. D.: 12.00 h, 20.00 h.

✓ LLANÇÀ

Parròquia de Sant Vicenç
V.: 19.00 h. (Grifeu), 19.30 h.
(Port) D.: 8.30 h. (Port), 11.00 h.
(Vila), 19.00 h. (Vila), 20.30 h.
(Port)

✓ LLAFRANC

Parròquia de Santa Rosa
V.: 19.00 h. D.: 10.00 h, 19.00 h.

✓ LLORET DE MAR

Parròquia de Sant Romà
V.: 18.00 h, 20.00 h. D.: 10.30 h,
12.00 h, 18.00 h, 20.00 h.
Sant Quirze
V.: 21.15 h.

✓ MALGRAT DE MAR

Parròquia de Sant Nicolau
V.: 20.00 h. D.: 10.00 h,
Internacional, 11.30 h, 20.00 h.
Residència Natzarret
V.: 19.30 h. D.: 11.00 h.

✓ MASNOU, EL

Parròquia de Sant Pere
V.: 19.30 h. D.: 9.30 h, 11.30 h,
19.30 h.
Casa Benèfica
D.: 10.30
El Pilar
V.: 20.00 h. D.: 11.00 h, 19.00 h.
Maricel
V.: 21.30 h. D.: 9.00 h, 12.30 h.

✓ PALAFRUGELL

Parròquia de Sant Martí
V.: 20.00 h. D.: 10.00 h, 12.00 h,
20.00 h.

✓ PALAFOLLS

Parròquia de Santa Maria
V.: 20.00 h. D.: 10.00 h.
Sant Lluís
D.: 11.00 h.

✓ PALAMÓS

Parròquia de Santa Maria del Mar
V.: 18.30 h, 20.00 h. D.: 9.00 h,

11.00 h, 20.00 h.

Parròquia de Santa Eugènia

V.: 19.30 h. D.: 10.30 h.
Capella de La Fosca
V.: 20.30 h. D.: 20.30 h.

✓ PENÍSCOLA

Parròquia de la Mare de Déu del
Socors
V.: 20.00 h. D.: 8.30 h, 11.00 h,
(19.30 h, Patí Escoles) 20.30 h.

✓ PINEDA DE MAR

Parròquia de Santa Maria
V.: 20.00 h. D.: 9.00 h, 11.00 h,
20.00 h.
Parròquia Sant Joan Baptista
V.: 20.00 h. D.: 10.00 h, 12.00 h,
20.00 h.
Capella barri Les Creus
D.: 10.00 h.

✓ PLATJA D'ARO

Parròquia de Santa Maria
V.: 19.00 h, 20.00 h. D.: 10.00 h,
11.00 h, 19.00 h, 20.00 h, 21.00 h.
Centre Ecumènic
V.: 20.00 h. D.: 20.00 h.

✓ PORT DE LA SELVA, EL

Parròquia de la Mare de Déu de
les Neus
V.: 20.00 h. D.: 10.00 h, 11.00 h,
19.00 h.

✓ PREMIÀ DE MAR

Parròquia de Sant Cristòfol
V.: 20.00 h. D.: 9.30 h, 12.00 h,
20.00 h.
Parròquia de Santa Maria
V.: 19.00 h. D.: 9.00 h, 11.00 h,
13.00 h, 19.00 h.

✓ ROSES

Parròquia de Santa Maria
Assumpta
V.: 19.00 h, 20.00 h. D.: 9.00 h,
10.00 h, 11.00 h, 18.00 h, 20.00 h.

✓ SALOU

Parròquia de Santa Maria del
Mar
V.: 19.00 h, 20.00h, 21.00 h. D.:
9.00 h, 10.00 h, 12.00 h, 19.00 h,
20.00 h, 21.00 h.
Parròquia de Sant Ramon
V.: 18.30 h, 19.30 h, 20.30 h. D.:
8.30 h, 10.30 h, 11.30 h, 12.30 h,
18.30 h, 19.30 h, 20.30 h.
El Pessebre
V.: 19.00 h, 20.00 h. D.: 10.00 h,
19.00 h, 20.00 h.
Sant Jordi, V.: 19.00 h.

✓ SANT ANDREU DE LLAVANERES

Parròquia de Sant Andreu
V.: 20.00 h. D.: 8.30 h, 11.30 h,
13.00 h (cementiri), 20.00 h.
Parròquia de Sant Pere
D.: 10.00 h.

✓ SANT FELIU DE GUÍXOLS

Parròquia de la Mare de Déu
dels Àngels
V.: 19.00 h, 20.00 h. D.: 8.30 h,
10.30 h, 12.00 h, 19.00 h, 20.00 h.
Parròquia de Sta. Maria
Assumpta
V.: 20.30 h. D.: 11.30 h, 18.30 h.
Parròquia de Sant Joan Baptista
V.: 20.00 h. D.: 11.00 h.

✓ SANT GENÍS DE

PALAFOLLS
Parròquia de Sant Genís
D.: 12.30 h.

✓ SANT POL DE MAR

Parròquia de Sant Jaume

V.: 20.00 h. D.: 9.00 h, 10.30 h,
12.00 h, 20.00 h.
Temple de Sant Pau V.: 18.30 h.

✓ SANTA CRISTINA D'ARO

Parròquia de Santa Cristina
V.: 19.30 h. D.: 11.00 h.
Monestir de Solius
V.: 18.00 h. D.: 10.00 h.

✓ SANTA SUSANNA

Parròquia de Santa Susanna
V.: 20.30 h. D.: 12.00 h, 19.00 h.

✓ SEGUR DE CALAFELL

Parròquia de l'Assumpció
V.: 19.00 h. D.: 9.00 h, 12.30 h,
19.00 h, 20.00 h.

✓ SELVA DE MAR, LA

Parròquia de Sant Esteve
D.: 20.30

✓ SITGES

Parròquia de Sant Bartomeu i
Santa Tecla
V.: 20.00 h. D.: 9.00 h, 11.30 h,
19.00 h, 20.00 h.
Temple de Sant Joan Baptista
V.: 19.00 h. D.: 11.00 h.
El Vinyet
V.: 20.15 h. D.: 9.00 h.

✓ TORREDEMBARRA

Església Arxiprestal
V.: 19.30 h, 20.30 h. D.: 9.00 h,
11.00 h, 19.00 h, 20.00 h.
Barri Marítim
V.: 20.00 h, 21.00 h. D.: 11.00 h,
20.00 h, 21.00 h.
Capella Clarà D.: 9.30

✓ TORROELLA DE MONTGRÍ

Parròquia de Sant Genís
V.: 20.00 h. D.: 9.00 h, 11.00 h,
20.00 h.s
Capella de l'Hospital D.: 12.00 h.
Càmping Delfin Verde
D.: 10.00 h.

✓ TOSSA DE MAR

Parròquia de Sant Vicenç
V.: 20.00 h. D.: 7.30 h, 10.00 h,
12.00 h, 19.00 h.

✓ VENDRELL, EL

Parròquia de Sant Salvador
V.: 19.00 h, 20.00 h. D.: 9.00 h,
10.30 h, 12.00 h, 20.00 h

✓ VILANOVA I LA-GELTRÚ

Parròquia de Santa Maria de la
Geltrú
V.: 19.30 h. D.: 8.30 h, 11.30 h,
19.30 h.
Parròquia de Sant Antoni Abat
V.: 20.00 h. D.: 9.00 h, 11.00 h,
12.30 h, 20.00 h.
Parròquia de la Immaculada
V.: 19.30 h. D.: 10.30 h, 11.30 h,
12.30 h, 19.30 h.
Parròquia de Sant Joan
Baptista
V.: 19.00 h. D.: 9.00 h, 11.00 h.

✓ VILASSAR DE MAR

Parròquia de Sant Joan
V.: 19.00 h, 20.00 h. D.: 8.00 h,
9.00 h, 11.00 h, 12.30 h, 20.00 h.

✓ VINARÒS

Parròquia de l'Assumpció de
Maria
V.: 20.00 h. D.: 8.00 h, 10.00 h,
12.00 h, 20.00 h.
Parròquia de Santa Magdalena
V.: 19.30 h. D.: 9.00 h, 12.30 h,
19.00 h.
St. Agustí, convent
V.: 19.00 h. D.: 9.30 h, 11.30 h,
19.00 h.

SANTA MISSA

• La 2, 18 DE JULIOL, a les 10.30, amb la participació dels cors parroquials de Llardecans i Maials (Segrià), sota la direcció de Joan Pinyol. (Director i celebrant habitual: Mn. Manuel Valls i Serra; coordinador: Víctor Subirana.)

NOTES

V.: Vigílies. D.: Diumenges i dies festius.

JULIOL ÉS EL MES CONSAGRAT A LA PRECIOSÍSSIMA SANG DE NOSTRE SENYOR JESUCRIST

Altres bisbats

- **EXERCICIS ESPIRITUALS PER A SACERDOTS.**— Del 22 al 27 de juliol, dirigits per Mons. José Delicado, a la casa d'exercicis d'Ourense. Més informació: tel. 988 221 154.
- **CAMPAMENTS.**— Per a nois de 12 a 15 anys, del 31 de juliol al 15 d'agost, organitzats per Joves d'Acció Catòlica d'Úbeda. Lloc: platja de la Barrosa, a Chiclana de la Frontera (Cadis). Més informació: tel. 953 750 936.
- **JOVES.**— De l'1 al 7 d'agost, III Trobada d'Oració: Vetlleu i Pregueu, per a joves, organitzada per les Franciscanes de la T.O.R., al convent de la Concepció (Granada). Més informació: tel. 958 225 368, a/e: franciscanas-tor@telefonica.net
- **EXERCICIS ESPIRITUALS.**— Oberts a tothom i personalitzats, de l'1 al 9 d'agost, al centre d'espiritualitat Santa Maria, Los Negrals (Madrid). Més informació: Margarita Susín, tel. 918 500 400, a/e: sanma@jet.es
- **UIMP.**— Organitza del 2 al 6 d'agost un curs d'estiu sobre *Dios, religión e iglesias en las Constituciones europeas*, a càrrec d'Olegario González de Cardedal. Lloc: Palau de la Magdalena (Cantàbria). Més informació: tel. 915 920 612 i 942 298 700, web: www.uimp.es
- **ACCIÓ CATÒLICA.**— Organitza uns exercicis espirituals del 2 al 8 d'agost, dirigits per Alfonso Fernández Casamayor, sacerdot de la diòcesi de Màlaga. Lloc: missionsers del Verb Diví, Dueñas (Palència). Més informació: tel. 915 315 406, a/e: accioncatolica@accioncatolicaes.org
- **HOSPITALARIS.**— Organitzen un camp de treball per a majors de 18 anys,

del 2 al 14 d'agost, a Mondragón (Guipúscoa). Més informació: G. Juan A. Diego, tel. 979 742 300.

- **EXERCICIS ESPIRITUALS.**— Per a tothom, del 4 al 13 d'agost, dirigits per la Gna. Carmen Soto, s.s.j., a la casa d'exercicis de Santa Teresa (Àvila). Més informació: tel. 920 253 479.
- **TROBADA ECLESIAL.**— Del 8 al 14 d'agost, sobre *Autonomía personal y opción por la comunidad*, organitzat per Animació Comunitària per un Món Millor al monestir de l'Estrella (La Rioja). Més informació: tel. 669 823 483, a/e: equipò@porunmundomejor.com, web: www.porunmundomejor.com
- **SALUT.**— De l'11 al 18 d'agost, curs sobre salut integral, dirigit per Julio Calvo. Organitza: Centre de Pastoral Rural Missionera. Lloc: casa d'exercicis Ntra. Sra. del Salz, a Zuera (Saragossa). Més informació: tel. 670 668 886.
- **DOMINICS.**— De l'11 al 18 d'agost, exercicis espirituals sobre *Creer, esperar y amar en la vida cristiana*, dirigits per Manuel Ángel Martínez, o.p. Lloc: casa d'espiritualitat Mare de Déu del Camí (Lleó). Més informació: tel. 987 302 049 i 650 552 201, a/e: vcaminod@dominicos.org
- **EDUCACIÓ.**— L'Aula Malagón Rovirosa. Moviment Cultural Cristià organitza, del 17 al 22 d'agost, un curs sobre *Educación y solidaridad*. Lloc: casa Emaús, Torremocha del Jarama (Madrid). Més informació: tel. 918 485 548 i 913 734 086.
- **RELIGIOSES.**— Del 21 al 30 d'agost, exercicis espirituals per a religioses, dirigits per Manuel Martos, s.j., a la casa d'espiritualitat de les Missioneres Creuades de l'Església (Zamora). Més informació: tel. 980 531 670.
- **JOVES.**— Del 21 al 30 d'agost, a Loiola, exercicis espirituals personals personalitzats per a joves, impartits per Luzio Aguirre, s.j.; Patxi Álvarez, s.j.; Juan José Etxebarria, s.j.; Mentxu Martín Aragón i M. del Mar Magallón. Més informació: Juan José Etxebarria, tel. 944 466 765, a/e: jjetxebe@der.deusto.es

• **EXERCICIS ESPIRITUALS.**— Oberts a tothom, del 22 al 30 d'agost, dirigits per Manolo Barco, al centre d'espiritualitat de Santa Maria, Los Negrals (Madrid). Més informació: Margarita Susín, tel. 918 500 400, a/e: sanma@jet.es

• **DONES.**— Del 26 al 31 d'agost, exercicis espirituals per a dones, dirigits per Enrique Martín, a la casa Crist Rei de Pozuelo de Alarcón (Madrid). Més informació: tel. 913 520 968.

• **SEGLARS.**— Del 29 al 31 d'agost, exercicis espirituals per a seglars, dirigits per Máximo Pérez, s.j., i organitzats pels Missioners Claretians a la casa d'exercicis Santa Maria de Valdelamora (Lleó). Més informació: tel. 987 224 854.

• **AULA DE TEOLOGIA.**— Del 3 al 12 de setembre, sobre *La muerte y el más allá*, amb Miguel Garciandía, Jesús Rodríguez i Juan Carlos Elizalde. Més informació: tel. 948 168 773.

• **«EXPERIENCIA DE DIOS».**— El fundador dels Tallers d'Oració i Vida, el P. Ignacio Larrañaga, organitza i dirigeix la trobada «Experiencia de Dios» del 19 al 24 de setembre a Sevilla. Més informació: Mercedes Leis, tel. 976 216 389.

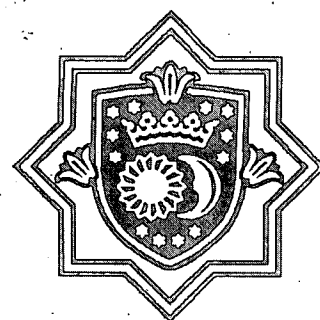
Barcelona

• **PARRÒQUIA MARE DE DÉU DELS DESEMPARATS.**— El 17 de juliol, I Trobada de Fraternitat Hispanocultural centrada al Brasil: a les 19.00, conferència a càrrec del cònsul general, Sabine Nadja Popoff, sobre *Inmigración e integración*; a les 19.45, audiovisual sobre el país; a les 20.30, representació folclòrica pròpia del país: *capoeira*, revista musical i teatre infantil; a les 21.30, cloenda. Auditori de La Torrasa, c/Santiago Apòstol, 40 - l'Hospitalet.

• **PIA ALMOINA.**— Del 19 al 25 de juliol, exposicions de l'orde de la Mercè-Secretariat Diocesà de Pastoral Penitenciària de Barcelona i del Centre Català de Solidaritat.

• **ASSOCIACIÓ D'AMICS DE L'OR-**

GUE DE SITGES.— El 22 de juliol, a les 22.30, dins del cicle «Els orgues de Catalunya», concert d'orgue a càrrec de Bernat Bailbé, organista titular de l'oratori de Sant Felip Neri de Barcelona.

• **PARRÒQUIA DE LA CONCEPCIÓ.**— Organitza un casal d'estiu per a nens i nenes: esport, jocs, excursions, visites culturals, cants, aprenentatges manuals, piscina, formació, etc. Serà fins al 23 de juliol i del 30 d'agost al 14 de setembre, de 10.00 a 18.00, amb esmorzar i berenar inclòs. Més informació: tel. 934 576 552 i 666 394 521; el 26 de juliol, a les 18.15, propera sessió de la trobada dels Amics del Pare Pius de Pietrelcina: pregària i reunió dirigides per fra Valentí Serra, caputxí. C/ Aragó, 299 - Barcelona.

• **CASA D'EXERCICIS DE SARRIÀ.**— Del 22 al 31 d'agost, exercicis espirituals dirigits pel P. Josep Giménez, s.j. Més informació: tel. 932 058 134, fax 932 058 135, a/e: cexercicis@sjtar.org

• **UNIÓ DE RELIGIOSOS DE CATALUNYA.**— La Vocalia de Pastoral Juvenil Vocacional convoca la reunió anual dels delegats i delegades provincials de Pastoral dels instituts de vida consagrada, el 25 de setembre, a les 10.00, al Centre Salesià Martí Codolar (av. Vidal i Barraquer, 1 - Barcelona).

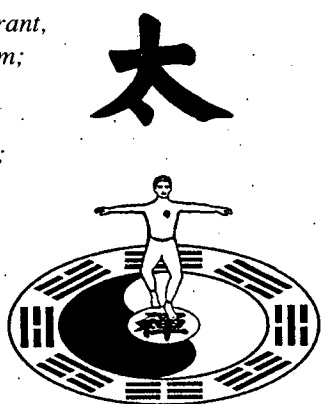
• **VI CURS D'ORGUE DEL MAREME.**— Del 27 de setembre al 2 d'octubre, amb els professors Montserrat Torrent, Martin Strohacker i Guido Iotti. Església de Sant Fèlix de Cabrera de Mar. Més informació: tel. 659 138 328, fax 937 540 875, a/e: cursorgue@hotmail.com, web: http://groups.msn.com/cursorgue

乃王王乃天
知常容容乃公

Qui coneix la constància és tolerant,
qui és tolerant és just amb tothom;
si som justos amb tothom
som universals,
allò universal és el ritme del cel;
tot allò conforme amb el cel,
ho està amb el Tao.

CONVIVÈNCIA AMB
PETER YANG

Del 20 al 30 d'agost al Casal
de Pau d'Arbúcies
(Catalunya).

太極

TAI - TXI ZEN CRISTIÀ

«Rincón del Silencio»

c/ Floridablanca, 133, baixos - 08011 Barcelona
Informació, Tel. 934 562 444

VIATGE-AULA A LA ROMA PALEOCRISTIANA

Per conèixer el desenvolupament i l'aportació de les
primeres comunitats cristianes a la Roma imperial.

DE L'1 AL 7 D'OCTUBRE

Guiaran el viatge el Dr. Jesús Oliver-Bonjoch, professor de la Facultat de Filosofia, i Mn. Josep Joan Badia, vicari de la basílica de la Mercè. Patrocina Fundació Eidos; col·labora Viatges Antena. Per a informació i reserva: Forumeidos 934 100 405; Viatges Antena 938 605 128. Grup reduït. Data límit d'inscripció 30 de juliol.

Des del carrer

El pare Francesc Gamissans i Anglada, franciscà, és fill de Vic. Ultra la seva acció pastoral com a religiós i sacerdot, s'ha dedicat durant una pila d'anys al periodisme. De «Catalunya Cristiana», on encara col·labora, en fou redactor des del primer número. També va ser col·laborador quinzenal de Ràdio Nacional d'Espanya a Barcelona i autor de tres documentals sobre Terra Santa per a la televisió. Gamissans, que té actualment 77 anys, és autor de 16 llibres i ha traduït per primera vegada al català els cinc volums de «Les fonts franciscanes». Un dels seus llibres porta el títol «El beat Joan XXIII, terciari franciscà», que traspuja la profunda admiració que té per aquest Papa i que l'ha dut, fins i tot, a ser el promotor de dedicar-li un altar al santuari de Sant Antoni de Pàdua de Lleida, el seu actual convent franciscà. El Papa bo va visitar Lleida el 27 de juliol de 1954, quan encara era patriarca de Venècia. D'aquella fita en fa ara 50 anys.

El P. Francesc Gamissans ha promogut el primer altar dedicat a Catalunya al Papa bo

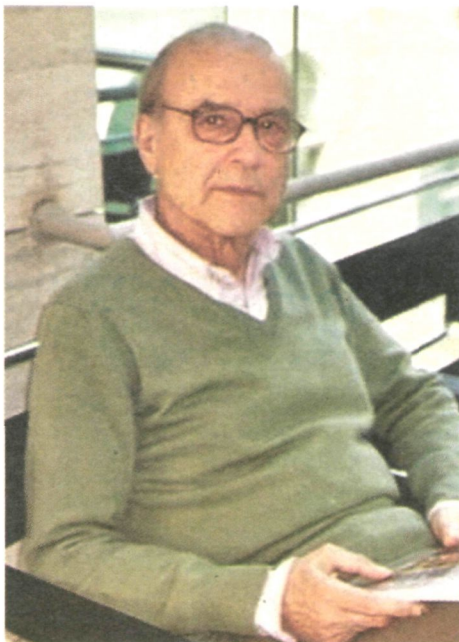

Foto: Jordi Curcó

«Joan XXIII va sentir i va viure per l'amor a la pau i al bé»

—P. Gamissans, quin ha estat el motiu d'haver dedicat a l'església dels franciscans de Lleida un altar a Joan XXIII?

—Per l'amor a la pau i al bé —tan necessaris avui— que sentí i va viure aquest Papa. Pensi que les seves dues grans encíclics adreçades a creients i no creients van en aquesta direcció. En la *Mater et magistra* considera l'Església més com una mare que com una mestra. Ho manifesta en l'apertura del Concili Vaticà II, quan digué: «En temps passats, l'Església condemnà els errors amb gran severitat; en el nostre temps, prefereix usar la medicina de la misericòrdia, més que la de la severitat. Penso que cal captivar els allunyats, no condemnant-los, sinó mostrant-los la bondat de la doctrina evangèlica.» Les últimes paraules que digué abans de morir, adreçades a tot el món i recollides per Ràdio Vaticana, foren: «Germans i germanes, sigueu bones persones...» I pel que fa a la *Pacem in terris*, de ressò mundial, entre altres coses, diu: «La pau no prové d'un equilibri entre els poders polítics i els poders militars, sinó que és l'expressió d'una actitud ètica de les persones: neix del cor.»

—Com és possible que, amb la

popularitat del beat Joan XXIII, sigui aquest altar dels franciscans de Lleida el primer a tot Catalunya que li ha estat dedicat?

—Bé, a la ciutat i diòcesi de Lleida sí que és el primer; de tot el Principat no em consta. De totes maneres, la manca d'altars dedicats a ell jo l'atribuiria a la seva humilitat. No li agradaven els grans altars de pedra picada o daurats, ni cap mena d'ostentació. És per això que nosaltres li hem bastit un altar modest, que no vol dir pas esquifit o de nul·la qualitat artística.

—Quines característiques té la imatge que es venera en aquest altar?

—Entre altres, una mirada serena amb un somriure discret. La mà dreta la recolza sobre el pit, i l'esquerra li aixeca amb cautela, com feia sempre, la sotana per no ensopagar. La creu pectoral que porta no té cap brillant, i tot ell inspira confiança i devoció. Hem d'agrair a l'exímia escultora Maria Rosa Parés l'encert i la inspiració que hi ha posat.

—Joan XXIII era terciari franciscà. Quina fou la relació que tingué amb els franciscans?

—Freqüent i afectuosa. De petit ana-

va a missa amb els seus pares a una església de franciscans que es trobava a prop del seu poble. Als 14 anys, ja seminarista, s'inscriví al tercer orde. Ja Papa, en un congrés internacional de terciaris franciscans, els saludà—recordant el seu nom de baptisme Àngelo-Giuseppe— amb aquelles paraules bíbliques de Josep al poble d'Israel: «Jo, Francesc. Quan trobava un franciscà li deia: "Pau i bé!"» I en el seu testament espiritual escriu que vol rebre, com sant Francesc, la *germana mort*, segons com a Déu li plagui.

—Vós sou autor d'un llibre dedicat a Joan XXIII. Un de tants publicats sobre aquest Papa, o no?

—Exactament, s'han publicat moltes biografies d'ell. En la meua només exposo el vessant franciscà, perquè va adreçat als terciaris franciscans. Seria bo que algun capellà diocesà n'escrivis un sobre l'espiritualitat sacerdotal de Joan XXIII, que podria inspirar-se en el seu llibre *Diari de l'ànima*, on descriu tot el seu procés espiritual.

—Com definiríeu Joan XXIII?

—Talment com el coneix el poble: «El Papa bo», no ens en cap altra.

Jordi Curcó

Joan Carrera Planas
Bisbe auxiliar de Barcelona

Un article il·luminador

Document d'Església reproduceix —amb data de primer de juny— un article il·luminador que el cardenal de Viena Franz Köenig publicà el 1999. Ho fa arran de la seva mort i en homenatge pòstum al seu autor, pare conciliar del Concili Vaticà II, que compliria, aquest estiu, cent anys...

El tema, certament, és delicat: l'encaix entre Església particular i Església universal, per dir-ho en termes entenedors. Encara que aquestes paraules podrien fer pensar que es tracta de qüestions administratives, l'article va molt més enllà: planteja la teologia de la col·legialitat apostòlica i del primat de Pere. L'article té, doncs, entre d'altres valors, una remarcable projecció ecumènica. En destacaré, breument, un parell o tres d'aspectes.

M'ha cridat l'atenció, en primer lloc, l'aplicació a l'àmbit eclesial que fa el cardenal Köenig de l'anomenat «principi de subsidiarietat», un dels punts avui més unànimement reconeguts com a aportació original de la doctrina social de l'Església a la nostra societat. Només cal recordar que, el 1992, va ser incorporat al tractat de Maastricht, en el paràgraf *Principis* del document oficial. És cosa sabuda que la primera formulació del concepte de subsidiarietat ve de lluny. La va fer Pius XI, el 1931, a l'encíclica *Quadragesimo anno*: «De la mateixa manera que allò que l'individu pot realitzar per la seva pròpia iniciativa i per les seves

pròpies forces no li pot ser tret ni atribuït a la competència social, així també hi ha un atemptat contra la justícia quan un conjunt més vast i d'un nivell superior reivindica allò que les comunitats més petites i subalternes poden fer. Tota activitat social és, per essència, subsidiària. Ha de sostenir els membres del cos social, però mai no té el dret de trencar-los o d'absorbir-los.» De fet, molt abans de Köenig, ja Pius XII, el 1946, després de recordar el principi de subsidiarietat del seu predecessor, va fer extensiva la seva validesa «a la vida de l'Església en la seva estructura jeràrquica».

Ara bé, això, a parer de l'antic cardenal vienès, no s'ha traduït prou en la pràctica de cada dia. No hem acabat d'aconseguir la tan desitjada imatge d'una Església universal que aparegui sempre com a *communio ecclesiarum*. És la mateixa impressió que expressava, el 1997, el cardenal belga Godfried Dannels, quan advocava per una «remodelació progressiva en l'estil del govern suprem de l'Església». «Això», precisava, «no concerneix, de cap manera, l'existència del ministeri de Pere, tal com està fonamentada en la fe, en l'Església catòlica». Afecta, més aviat, als excessos d'un centralisme funcional que no afavoreix la nitidesa de la successió apostòlica. Precisament Köenig palesa, en l'article que comento, la seva alta valoració de la carta *Ut unum sint* (1995), en la qual Joan Pau II recorda la conveniència «de trobar una forma d'exercici del primat que, sense renunciar de cap manera a allò que és essencial a la seva missió, s'obri a una situació nova».

Aquestes observacions de l'antic arquebisbe de Viena ens ajuden a tenir una perspectiva àmplia —en el temps i en l'espai— de la nostra Església, a comprendre i assumir constructivament i amb esperança de canvi els seus problemes. Cap desencís no pot distreure'ns de treballar per tal de fer-la més i més propera als homes i a les dones d'avui, amb vista a l'essencial: l'anunci de la bona nova. La humanitat de l'Església —que és la de tots nosaltres— no ens escandalitza ni ens priva de veure-hi la presència del Senyor. No ens hauria de privar, sobretot, de gaudir-ne.

Ara mateix

Rauxa

Contracultura: subvencionada i hipòcrita

L'anomenada contracultura sempre ha pretès caracteritzar-se per un atac frontal i sistemàtic a tot allò culturalment establert, especialment quan va lligat al poder polític. En aquest corrent contracultural els artistes esdevenen una mena de guies subversius i trencadors que volen posar fi a aquesta opressió mitjançant les seves obres d'art, ja sigui de pintura, música o literatura.

La contracultura ja fa molts anys que existeix, cosa que paradoxalment l'ha dut a convertir-se en la cultura de consum predominant. A més, en molts casos ha acabat sent fins i tot promoguda pel mateix poder polític com una eina alienant per tenir entretinguda la ciutadania mitjançant l'esquer sempre seductor d'aquest suposat esperit rebel. En aquest autèntic sistema de poder establert actors, cantants i artistes diversos continuen fent veure que tenen una actitud trencadora amb el poder polític, econòmic i amb la societat en general, quan de fet en depenen totalment. La contracultura actualment beu del poder i gaudeix del benestar que els ofereixen les vendes milionàries. Continuen, però, amb el seu discurs fals, tan rendible, que els serveix per justificar-se i gaudir de tot allò que tant critiquen sense cap rastre de vergonya o mala consciència.

Eduard Brufau